

ပုံနှိပ်ဖတ်တမ်း

- စာမူအင်္ဂါပြုစုရေးဆရာ - ၅၀၀၅၀၀၅၀၀
- မူကြမ်းဆရာပြုစုရေးဆရာ - ၅၀၀၅၀၅၀၅၀၀
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးစင်သူရလွင် (အိမ်ပက်အသစ်စာပေ)
၁၅၃ လမ်း၊ အိမ်အမှတ် (၃၈)၊ ၃-လွှာ၊
စာပေဗိမ္မာန် ရန်ကင်းမြို့
- မူကြမ်းဆရာအတွင်းအိမ် - ဦးစင်ကြည် (ကာလရန်ပုံနှိပ်တိုက်)
၁၀၄ (အိ)၊ ၃၁ လမ်း (အထက်)၊ ပန်းတန်းဗိမ္မာန် ရန်ကင်းမြို့
- မူကြမ်းဆရာအတွင်းအိမ် - Yélay @ Yé Wint Kyaw
- စာတွန်းသင်္ဘော - Myo Minn Myat
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ် (၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ)
- အုပ်စု - ၁၀၀၀
- တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ /
- ပြန်ဆိုရေး - ရတနာအုပ်စု
- ၀၉ ၅၅၀ ၉၃၂၂ / ၀၉ ၅၉ ၂၂၀-၉၅၉

ပူဇော်

ဘီအိုဘီအိုတေ

(ဂျပန်စာပေ)

လူမျိုး ဇွန်-၀၉

ဘီအိုဘီအိုတေ / လူမျိုး - ရန်ကင်း

အိမ်ပက်အသစ်၊ ၂၀၁၁

RJ - စ၊ ၁၂ x ၁၀.၅ စင်တီမီတာ

(၁) ဘီအိုဘီအိုတေ

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date / /

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date / /

Eainmakathit presents

co-presents

Yèlay @ Yè Wint Kyaw (Book Layout)

Myo Minn Myat (Cartoonist)

distributed by

RATHA

09 540.9322, 09.49 220.959

ငယ်ငယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းများအတွက်
အမှတ်တရ ရေးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
မကြိုက်နှစ်သက်ပါက
ပရိသတ်အား
အနူးအညွတ် တောင်းပန်အပ်ပါသည်။
စာရေးဆရာ လက်ဆော့ထားခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု
ယူဆပေးပါရန် ...

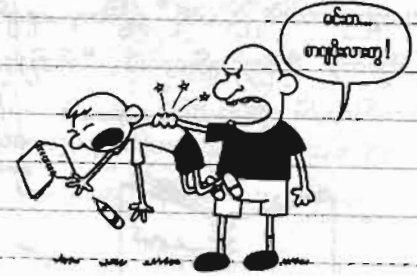
ခွန်လ

စာပိုဒေ

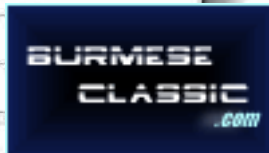
သားကို ဒီစာအုပ်ပေးခဲ့တုန်းက “ ခိုင်ယာရီ ” ရှေးမြို့ဆိုပြီး အမေက ပေးခဲ့တယ်။ ခိုင်ယာရီဆိုတာကို သားနားမလည်းပါဘူး။ နောက်မှ ခိုင်ယာရီဆိုတာ “ နေ့စဉ် လှုပ်ဆောင်ချက် ” တွေ ရှေးရုတ်ဆိုပြီး အမေက ထပ်ရှင်းပြပါတယ်။ အမြဲတောင်ထားပြီး နေ့စဉ်ရှေးရုတ်လည်း ဆိုသေးတယ်။

အလုပ်ရှုပ်လိုက်တာ။ ဒီစာအုပ်ကြီးကျောင်းမှာ “ တက်ဝင်ကိုင်နဲ့ ” နဲ့ ဟိုလူက အမြင်ကတ် ဒီလူက အမြင်ကတ်နဲ့ဖြစ်နေမှာပေါ့။

နဂိုကတည်းကမှ အတန်းကြီးကျောင်းသားတွေက “ စာအုပ် တက်ဝင်ကိုင် ” နဲ့ ကျောင်းသားဆိုရင် အမြင်ကတ်ကတတ်နဲ့ ...။

ထားပါတော့လေ။ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် ဒီစာအုပ်ထဲမှာ သားနဲ့ ခံစားချက်တွေ၊ အတွေးတွေ၊ နေ့စဉ်အဖြစ်အပျက်တွေကို ရှေးမြို့တော့ အမှေ့တိုသဘောတူလိုက်တယ်။

နောင်တစ်ချို့မှာ သားက နိုင်ငံကျော်မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ တယ်သူက ပြောနိုင်လို့လဲ။ အဲဒီအခါကျမှ.....

အဲဒီနိုင်ငံကျော်အတွေးနဲ့တင် အတော်တုတ်နေပြီ။ ဒီတော့ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့တော့ရင် အသုံးဝင်နိုင်တယ်။ အမေ ပြောသလို စာအုပ် ထိပ်ဆုံးမှာ "သား အဲဒါအောင်ရ ခိုင်ယာရီ" လို့တော့ ရေးချင်ပါဘူး။ စာအုပ်ဆိုတော့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပဲ "ဘီအိုအိုကေ" လို့ ရေးလိုက်မယ်။ ကောင်းတယ်။ အဲဒီအတိုင်းပဲ ရေးမယ်။

ဗုဒ္ဓတူးနေ

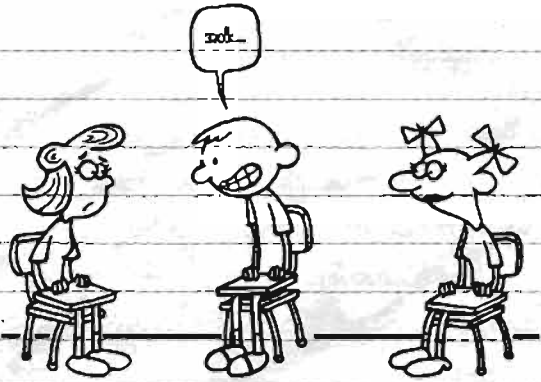
ဒီနေ့က ကျောင်းစဖွင့်တဲ့ရက်ဆိုတော့ နည်းနည်းအာရောဂါနဲ့တယ်။ ကျောင်းကိုစောစောသွားရတယ်။ ပြီးတော့ အတန်းသစ်ကို စတက်ရမှာ ဆိုတော့ နေရာကောင်းကောင်းရရှိကုန်လည်း လိုအပ်တယ်လေ။ တက်ရမယ့် အတန်းရောက်တော့ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ပဲ ရောက်သေးတယ်။ လွတ်နေတဲ့ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ ...

မရှိပေမယ့်လည်း ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ စွပ်က နည်းနည်း ဆိုးတယ်။ သူနဲ့တော့ ပူးတွဲထိုင်ချင်ပါဘူး။ ထိုင်မိရင်တော့ မိတ်ပွက်ဖို့ ကောင်းမှာပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေ တဖြည်းဖြည်းများလာ လိုက်တာ။ နောက်ဆုံးတော့ သား နေရာလေးက အတော်အဆင်ပြေ နေလေရဲ့...။

မိန်းကလေးတွေနဲ့ထိုင်တော့...။ ယောက်ျားလေးတွေလို ရန်မဲ
ဖြစ်ရတော့သွားပေါ့။ အဲ... ဝါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါတော့ သူတို့ရဲ့ အာပို
လှပပင်တော့ လှပရတယ်။ စိတ်ပျက်စရာတော့ မကောင်းပါဘူး။
ပျော်ဖို့တော့ တောင်းသား။

သားဘေးတ... ကောင်မလေးနွမ်းယောက်က... မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ
အတော်ကလေးလှတယ်။ အဲ... သူတို့ရဲ့ နာမည်တွေကို မိတ်ဆက်
လို့မယ်။

နာမည်က အဆိုတော်နာမည်တွေလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့၊
ထားလိုက်ပါ။ သူတို့လည်း သိချင်ဆိုတာ ပါသနာပါတော့ သူတို့
တစ်တွေက အဲဒီလိုပေးထားတာဖြစ်မှာပေါ့။

တစ်ခါခါလုံမျှာ သူတို့နွမ်းယောက်က အလှဆုံးပဲ။ အဲဒီတော့
တခြားကျောင်းသားတွေက သားကို မနားလို့သလိုလို၊ အားကျသလိုလို
ဘား ခိုတွေ ကြည့်ကြတယ်။

တချို့ဆို နေရာလာဝယ်တာတောင်ရှိတယ်။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ အောင်သူနဲ့ ရွှေအောင်မှာ အောင်သူနဲ့တော့
ထော်တော်လေး၊ ခင်သွားတယ်။ အောင်သူတော့ နည်းနည်းလေး
တုံးပုံရတယ်။

ဟိုကောင်ရွှေအောင်ကတော့ နည်းနည်းလည်းပုံရတယ်။ နားမည့်
နဲ့ လိုက်ဖောင် ရွှေအောင်စောင်းစောင်းအောင်နဲ့ သွားမယ့်ပုံပေါက်တယ်။
မဖြစ်ဘူး၊ အောင်သူနဲ့ပဲ ပေါင်းထားမှ...။

သားတို့ အတန်းပိုင်ဆရာမရှောက်လာတော့ ခုံလှခြင်းတွေ
ပြီးသွားတယ်။ နေရာတွေ အားလုံးလည်း တရားဝင် ဖြစ်သွား တာ မှ။
သားတို့ အတန်းပိုင်ဆရာမကလည်း နန်းခန့်ချော့ချော့ ကြီးပါ။
မထင်ရင် မထင်သလို တွယ်မယ့်ပုံလည်း ပေါက်တယ်။
အဲဒီမှာ နောက်ထပ် ကိစ္စတစ်ခု စတော့တာပဲ။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

ဆရာမအသံကြားတော့ သားက အိမ်ကို နည်းနည်းမတ်ပိုက်တယ်။
ညတ သား အစ်ကိုနဲ့ ဖတ်လက်စောအုပ်ဖြစ်တဲ့ 'ယုံကြည်ချက်
နှင့် အောင်မြင်ခြင်း' ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲက 'တစ်စုံတစ်ခုကို လျှော့ပြိုချိန်ရင်
ရင်ကျောပြီး မိမိကိုယ်ကို ငါပဲဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားစမ်းပါ' ဆိုတဲ့
စာသားအတိုင်း လုပ်မိလျှင်ကောင်းပါ။

သူ့ဟာက ပုံလေးလည်းပါတယ်။ အခုအနေအထားက ဟွတ်နဲ့
လားလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြုပြင်ကြည့်ရသေးတယ်။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date / /

မော်ဒီတာ (အတန်းခေါင်းဆောင်....) ဟုတ်လား။ လျှိုင်က
ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီရုထူးကို ကျောင်းသားတိုင်းလျှိုင်ကြတယ်။ စနစ်ပွင့်တယ်။
ကောင်မလေးတွေက အားကျိုးကြတယ်။ အခြားကျောင်းသားတွေကိုလည်း
ကောင်မလေးတွေရွှေမှာ ခိုင်းလို့ရတယ်။

ဆရာမကတော့ အတန်းတစ်တန်းလုံးကို လျှောက်ကြည့်
တယ်။ ပြီးတော့ ဆရာမက ကျောင်းသားနားမည့်တွေပဲတဲ့ စာရွတ်တိုကြည့်
လို့က်။ လမ်းလျှောက်လို့က်လုပ်နေတော့ အားလုံးက မနိုး
ဖြစ်နေကြတာပေါ့။

တစ်နေရာရောက်တော့ ဆရာမက သားကို စိုတ်ကြည့်နေတယ်။
ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေးရင်တိုလည်း နည်းနည်းထပ်ကော့ထားလို့က်ရတယ်။

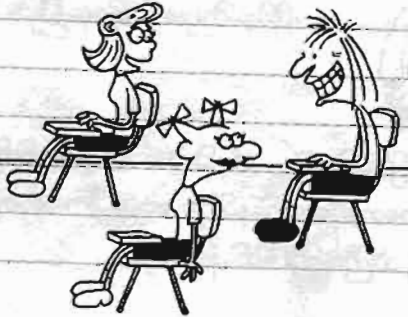
S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date / /

တောင်မလေးတွေ အကြည့်က သူ့ခီ ရောက်သွားကြတယ်။
ခံပြင်းလို့က်တာ။ အရပ်ရှည်ပြီး နားမည့်က နမိတ်ရှိတယ် ဆိုပြီး မော်ဒီတာ
လုပ်တဲ့။

အခြားကောင်မလေးတွေ ကြည့်နေတာကိုတော့... မပြောလို့ပါ
ဘူး။ သားဘေးတ ကောင်မလေးနွမ်းယောက်ကလည်း သူ့ကိုကြည့်နေ
တော့ သားခံပြင်းတာပေါ့။

လော့ရှည်ကလည်း ဒါကိုပဲ ကျွေးနပ်နေပုံရတယ်။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

ကျောင်းကနေ ဘီစပြန်ရောက်တော့ ဘိတ်ယာထံကို မတွေ့
မနပ်နဲ့ ဝင်အိပ်နေလိုက်တယ်။ ထမင်းကောင် ထွက်မစားဘူး။

ကြာသပတေးနေ့

ကျောင်းရှေ့ ဂါတော့ ကောင်မလေးတွေ ပိုင်းနေတဲ့ လော့ရှည်
ကို တွေ့ရတယ်။ အရင်က ကလန်ကလားနဲ့ ကောင်မလေးတွေကလည်း
ဘာကြည့်ပြီး ကြိုကြိုကြလည်း မသိဘူး။

မမြင်ချင်တာနဲ့ အခန်းထဲ စောစောဝင်ထိုင်နေလိုက်တယ်။
အောင်ဘွဲ့ကတော့ ရောက်နေပါပြီ။ စားပြပေါ်က စာအုပ်ကို ကုန်းကုန်း
ကုန်းဟုန်းနဲ့ သံကြိုးမဲကြိုး ဖတ်နေလေရဲ့။

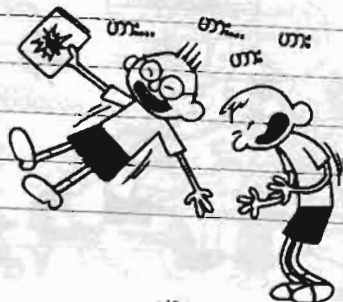
S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

လျှို့ဝှက်သံဖို့ ဆန်ဆန်လှုပ်နေတာကြောင့် စိတ်ဝင်စားသွား
တယ်။ စာအုပ်ကို သွက်က မသိမသားပြုတယ်။ စာအုပ်နားမညှိက ယောက်ျားနဲ့
မိန်းမ တွာခြားချက်များတဲ့...။ ဟိုမယ်...။ ကလေးစာအုပ် မဟုတ်တော့
တော်တော်လေး စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ဒါနဲ့ သွက်က နားမှာ ပျက်ထိုင်လိုက်
ပြီး စာအုပ်ကို အတူတူဖတ်လိုက်တယ်။

စာအုပ်က ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမအကြောင်းကို အမြင်တစ်မျိုး
လေးနဲ့ ရှေးထားတာပါ။ အဟို...။ ဖတ်လိုတော့ ကောင်းသား...။

သား ဝင်ဖတ်တဲ့အချိန်မှာ "မိန်းကလေးများအကြောင်း
သိကောင်းစရာ" ဆိုတဲ့ အခန်းကို ရောက်နေပါပြီ။

.....တော်တော်လေးကိုသဘောကျသွားကြတယ်။ မိန်းကလေးတွေ
ရဲ့ စိတ်ကိုလည်း မြင်လာသလို ခံစားရတယ်။ နှစ်ယောက်သား
တို့တို့ကျိတ် ကျိတ်ဖတ်လို့တောင်းနေကြတယ်။ နောက်တစ်ခန်းကတော့
“အဟိ... အဟိ...တစ်ခစ်” တဲ့...။ ဘာမှန်းမသိပေမယ့် ဖတ်ဖတ်
ပြင်နေတုန်း။

.....လော့ဂျင်က စာအုပ်ပျိုပြီး အခန်းအပြင်ကို ပြေးထွက်သွား
တယ်။ သားနဲ့ အောင်ဘွဲ့က မှင်သက်နေတယ်။ လော့ဂျင်ကတော့
အခန်းအပြင်ကနေ စာအုပ်ကြီး ကိုင်ပြီး ဘေးပြေးနေတယ်။

၂၂

.....သားနဲ့ အောင်ဘွဲ့မှာ ထိတ်လန့်သွားပြီး ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း
မသိ မြစ်သွားကြတယ်။ ဒီကိစ္စကို ကျောင်းအုပ်ကြီးတိုင်လို့ တာတော့
ရဲ့တုန်း။

.....အတန်းထဲက ထွက်ပြီး လော့ဂျင်နောက်ကို နှစ်ယောက်စလုံး
ပြေးလိုက်ကြတယ်။ မတွေ့ပါဘူး။ စိတ်ညစ်သွားကြတယ်။ ဒါနဲ့ အတန်း
ထဲမှာကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်ဝင်နေကြရတယ်။

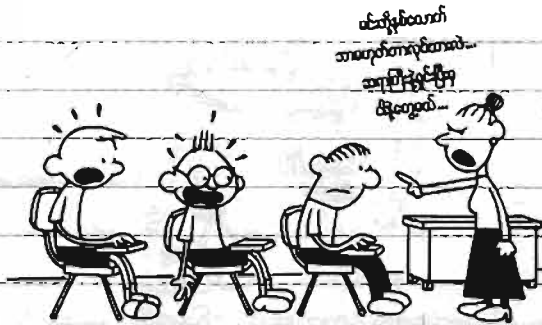
.....ဆရာမကတော့ အတန်းထဲ ဝင်လာပြီ။ လော့ဂျင်ကတော့
ပြန်မရောက်သေးဘူး။ ဘယ်အချိန်မှား ကျောင်းအုပ်ကြီးက ခေါ်မလဲဆိုပြီး
ရင်တပိတ်ပိတ်နဲ့ ...။ ဆရာမက စာအုပ်ထုတ်တော့လို့ ပြောချိန်အထိ
လက်တွေ့ တုန့်နေတာကြောင့် စာအုပ်ထုတ်လို့မရသေးဘူး။

၂၃

သွားပြီ...။ အားလုံးရဲ့ အကြည့်တွေက သားတို့နှစ်ယောက်ပေါ်
ရောက်လာတယ်။ အဆိုးဆုံးက ဝှင်းနီနဲ့ စွဉ်းက လှူဆွဲတွေကို ကြည့်နေ
တဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်နေကြတယ်။

အထင်သေးသွားပြီလား မသိဘူး။ အောင်ဘွဲ့ကို လှမ်းကြည့်
လိုက်တော့ အောင်ဘွဲ့ကလည်း ဂျက်လို့ ငိုနေတယ်။

ရုံးခန်းကို ရင်တင်ခိုက်ခိုက်နဲ့ သွားနေတုန်း လောဂျဉ်ကတော့
ဇာတနဲ့ထဲ နှာ သူတို့အကြောင်းကို ဖြိုပြီးနေလောက်ပြီထင်တယ်။ ဝှင်းနီနဲ့
စွဉ်းကတော့ သားတို့ “နှာဘူး” လို့ ထင်သွားရင် ခုတွဲ...။ အောင်ဘွဲ့
ကတော့ သားဘေးနားမှာ ခေါင်းငုံ့ပြီး လိုက်လာတယ်။ ဒီကိစ္စဟာ
ခင်းယူလာလို့ ဖြစ်ရတာ။ ဒါနဲ့ အောင်ဘွဲ့ကို တစ်လခါလုံး
စကားမပြောဘဲနေလိုက်တယ်။

ဘယ်လိုပဲပြောပြော ဆရာကြီးက သားတို့နှစ်ယောက် စရုံးကို
“လှူလေးတွေက သေးသေးလေးပဲလှူသေးတယ်။ ဒါတွေ ဒီတိုဝင်စား
နေပြီလား”။ “မင်းတို့တွေကို မပြောချင်ဘူး”။ “မင်းတို့ လှူငယ်တွေ
ဆိုတာ...” စသည်ဖြင့် ပြန်မဖတ်ခိလောက်တဲ့ စကားတွေပြောပါ
တော့တယ်။

သားနဲ့အောင်ဘွဲ့ကတော့ “နောက်မရုတ်တော့ပါဘူး” ဆိုတဲ့
စဉ်ကတင်နဲ့ နေနေရတာပေါ့။

မိတ်ထံကလည်း “လော့ရှည်” တို့ “ကမ္ဘာမကြေ” ဖြစ်နေမိ
တယ်။ ဒါတောင် အောင်ဘုတ နဲ့ ခန်းထံက ပြန်ထွက်ခါနီး သူ့ရဲ့အာစုကို
ပြန်ဟောင်းနေလို့ မနည်းဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့ရတယ်။

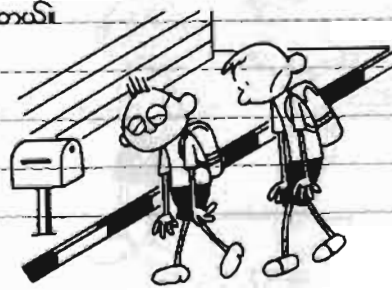
သောကြာနေ့

အောင်ဘုနဲ့က တစ်ရပ်ထွတ်ထဲမြို့လို့ ကျောင်းသွားခါနီး သူ့ရဲ့အိမ်
ကို ဝင်ခေါ်ရတယ်။ သူက တစ်ဦးတည်းသော သားမြို့လို့ သူ့အမေက
သေသေချာချာ ပြင်ဆင်ပေးနေတာကို အတော်ကြီး ထိုင်စောင့်ရတယ်။
သူ့အမေက သူ့သားအပေါ်ကို နည်းနည်းပိုလှမ်းတယ်။

အိမ်က ထွက်ခါနီးတောင် “ဟိုဟာ မလုပ်နဲ့ ဒီတာလုပ်”
ဆိုပြီး မှာနေသေးတယ်။ အောင်ဘုကတော့ လမ်းပေါ်ရောက်တာတောင်
“ဟုတ်...ဟုတ်...ဟုတ်” နဲ့ လှုပ်နေမိတည်း ဂြိုသေးတယ်။

ကျောင်းသွားတဲ့ လမ်းမှာတော့ နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောမိ
ကြပါဘူး။

မနေ့က တိစွနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျောင်းမှာ ဘာတွေများ ဖြစ်မလဲ
ဆိုပြီး ရင်တပိတ်ပိတ်နဲ့ စိန်ခဲနေတာကြောင့် မိတ်ထံပြီး ခေါင်းငိုတ်
လျှောက်နေမိတယ်။

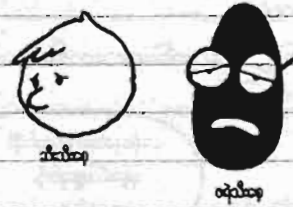
ကျောင်းရောက်တော့ အတန်းထဲက ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့
စတွေ့တယ်။ သူတို့က သားတို့နှစ်ယောက်ကို စတွေ့တော့ နှာခေါင်းပုံ
လိုက်ကြပြီး “ဟွန်း” ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ ရှောင်ကွင်းသွားကြတယ်။

ရှုတ်လိုက်တာ။ မှတ်နှာတောင် ဘယ်နားသွားထားရမှန်း
မသိဘူး။

အဲဒီလိုနဲ့ အတန်းထဲရောက်တော့ ဂွင်နီနဲ့ စုပိုင်က သားကို
မြင်လည်မြင်ရော သား ထိုင်ရမယ့် ထိုင်ခုံနဲ့ ဘေးနားမှာ ထိုင်နေရကနေ
တခြားနေရာတို့ သွားထိုင်ကြတယ်။

ပုံစံတွေကလည်း သားကို အထင်သေးသွားကြပုံရတယ်။
“သားမှတ်နှာကလည်း သူများတွေ ပြောပြောနေတဲ့ ဆီးသီး
စေ့လောတ်ပဲ ဂြိုတော့တယ်။

အောင်ဘုကိုကြည့်လိုက်တော့ သူက ဖရဲသီးစေ့လောတ်ပဲဂြို
တော့တယ်ထင်တယ်။

ကိုယ့်ကို ဝင်ထိုင်ပြီး ခဏအကြာမှာ “လော့ရှည်” က
အတန်းထဲ ဝင်လာတယ်။ ဂွင်နီနဲ့ စုပိုင်က ထိုင်နေရာမှ ပြေးသွားပြီး
“ကိုကိုလော” “ကိုကိုလော” ဆိုပြီး ပိုင်းနှုတ်ဆက်ကြတယ်။

...အမြင်တတ်လိုက်တာ။ လော့ရှည်က သားတို့နှစ်ယောက်တို့ မတူသလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူနဲ့မှာ သူဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ သူနဲ့ဆိုတာက သားနောက်က နဲ့တို့ ပြောတာပါ။

ခဏနေတော့ လော့ရှည်နားကို ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး.....

လော့ရှည်က သားခင်ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားတို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ သားခင်က ငြိမ်ငြိမ်ကုတ်ကုတ်လေး ဖြစ်သွားပြီး တစ်ဖက်လှည့်သွားတယ်။

နောက်ထပ် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာပြန်ရော-

...လော့ရှည်က သူ မအားကြောင်း ...။ ကောင်မလေးတစ်ဦးက မျှင်ဝယ်ကျွေးမလို့ ဆိုပြီး လက်ခံထားကြောင်း ...။ နောက်တစ်ပတ်မှ ကျွေးလို့ရမည့်ဖြစ်ကြောင်း ... အမြင်တတ်လောက်အောင် ပြောဆိုနေတော့တယ်။

မျှင်ဝယ်ကျွေးမယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလဲ စိတ်မကောင်းသလို ဖြစ်သွားပြီး "နောက်တစ်ပတ်ကျရင် မှီအတွတ် အချိန်ပေးပါတာ" ဆိုပြီး ဘိုတင်လှိုင်တာ သူ့နေရာသို့သွားပြန်တိုင်းနေတာကို တွေ့ရတယ်။

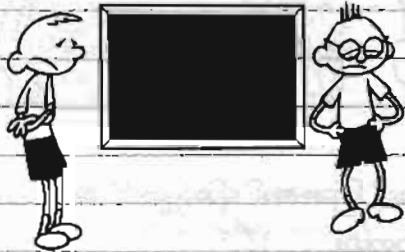

...သားတို့ ကြားအောင် ပြောပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် မသိခွင့်ယောင် အောင်နေလိုက်တယ်။

...အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဆရာမက အားတန်းထဲ ထင်လာတယ်။ ဆရာမဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်တော့ သား တုန်လှုပ်သွားသလို အောင်တုလည်း တုန်လှုပ်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ရှင်လွန်းလို့ မျက်နှာကို အတင်းကြိုး ငွံထားရတယ်။ အီးအီး ပါ ခွင်သလို့လို့ ဂျူးပေါက်ခွင်သလို့လို့လည်း ဖြစ်လာတယ်။ အရေးထဲအောင်သူ ရဲ့ဘောင်းဘီတို့က သရေကျိုးလျော့နေလို့ ဆွဲဆွဲတင်နေသေးတယ်။
အားလုံးကတော့ တစ်ခါနဲ့ သဘောကျနေကြတာပေါ့။

ဆရာမက မနေ့က ကိစ္စကို ပြန်အစဖော်ပါတယ်။ ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီးက သူတို့ ခေါ်တွေတာ လူငယ်ကလေးများ များသင့်တာ များ ရနေအောင် ဒီအရွယ်မှာ မလို့အပ်တဲ့ သတင်းအချက်အလက်များ မရအောင် ဆုံးမပေးရန် ဆရာမမှာ တာဝန်ရှိကြောင်း စသည့်ဖြင့် အတန်းသား

အားလုံးကို ကြည့်ပြီး သားတို့နှစ်ယောက်တို့ ဆုံးမနေတော့တယ်။
အပြစ်လည်း ပေးရမယ်ဆိုတာကြောင့် သားတို့နှစ်ယောက်မှာ
နားများပင် ပူထူသွားကြတယ်။
ဆရာမက အတန်းသား အားလုံးကို ကြည့်ပြီး -

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘာအပြစ်ပေးရင်ကောင်းမလဲ?
လို့မေးတယ်။

ထိုစကားများကို နားထောင်ရင်း ဧကင်သွား ဂျူးများ ပေါက်ချလိုက်ပါလေရော။ အားလုံးမှာ ဝိုင်းရယ်လို့ကြည့်ပြီး “သေးပေါက်” “သေးပေါက်” လို့ ဝိုင်းအော်ကြတယ်။
ဆရာမက အားလုံးကို တိတ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး လော့ရှည် ဘက်လှည့်ကာ -

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

လော့ရှည် ...

ဗျာ ... ဆရာမ

သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ပတ်တိတိ

သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခိုင်း...

ဟုတ်ကဲ့...ဆရာမ...

ဒါဒီနောက် ဆရာမက ဆုံးမမှုတွေ တစ်ပတ်ပြီးပေးတာ
အောင်ဘုအားလည်း သူ့ရဲ့ဗျာကို ပြန်သုတ်ခိုင်းတယ်။ တစ်ခန်းလုံး
ကတော့ ရုပ်စရာပုံကြီး ကြည့်နေရသလို တစ်ခန်းလုံး ရုပ်နေကြတယ်။

သားတို့နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ စိတ်ထဲမှာ ရှက်လည်းရှက်၊
လော့ရှည်ကိုလည်း အမြင်ကတ်၊ မိန်းမတွေကိုလည်း မုန်းတီး စသည့်ဖြင့်
အတွေးများစွာ ရောထွေးနေကြတော့တယ်။

ကျောင်းကနေခါးပြန်ရောက်တော့ ဒါမေတ “ဘာဖြစ်လာ
တာလဲ” လို့ မေးတယ်။ သားလည်း ဘာမှ မပြောချင်တာနဲ့ အခန်းထဲ
ဝင်နေလိုက်တယ်။ အခန်းထဲရောက်တဲ့အထိ စိတ်တွေက မတည့်ပြန်လို့
ထင်တယ်။ ထရုမလို့ ထိုင်ရုံမလို့ ဖြစ်နေတယ်။

ဘာမှလုပ်မရတဲ့အခန်း တစ်ဖက်ခန်းမှာရှိတဲ့ သားအင်္ကျီနဲ့
အခန်းကို ကူးသွားလိုက်တယ်။

သူ့ကတော့ ဒီအခန်းကျောင်းမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်။ ဘာပဲ
ပြောပြော သူ့အခန်းထဲရောက်ရင် ဟိုဟာတွေနောက်၊ ဒီဟာတွေနောက်နဲ့
စိတ်ပြောင်းသွားမယ်ထင်လို့ တံခါးဖြင့်ဝင်နေကျပါ။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

အခန်းကတော့ ရှုပ်ပွနေတာပဲ။ ရှက်စရာ စာအုပ်တွေ၊ ဘာမှမုန်း
မသိတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ရှုပ်နေတယ်။ ဘုံဆွဲတစ်ခုထဲမှာတော့ သူ့
ကောင်မလေး ဖြစ်ပုံရတဲ့ အင်္ကျီတစ်ခုတွေတယ်။ ရုပ်ဆိုးလိုက်တာ။

ပြန်ချထားလိုက်တယ်။ တိုကြည့် ဒီကြည့် ဆက်ကြည့်တယ်။
ဟိုဘက်မှာ ရှက်ထားတဲ့ စာအုပ်နှစ်စောင် တွေတယ်။ ဖတ်ကြည့်တော့
ဘာတွေရေးထားမှန်း မသိဘူး။ မျက်နှာက ရှိရှိခိုးမိန်းမိန်း ဖြစ်လာတာနဲ့
ပြန်ထားလိုက်တယ်။ ကလေးတွေဖတ်ရင် မျက်နှာပွတ် စာအုပ်လား
မသိဘူး။

အဲဒီလိုနဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်တွေပြန်ရေး။ ဒါကတော့ ကလေးတွေ တကယ်ဖတ်လို့ရတဲ့ စာအုပ်ဖြစ်ပုံရတယ်။ စာအုပ်ပေါ်မှာကောင် “ကလေးများအတွက်သိပ္ပံ” ဆိုပြီး ရေးထားသေးတယ်။
ယူဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားလို့တော့ ...

အစ်ကိုပြန်ရေးကလေးပြီး ဆူညံညံ့ညံ့နဲ့ လှုပ်တော့မှ သူ့အခါထဲက ပြန်ထွက်လာမိတယ်။

စနေနေ့

ကျောင်းပိတ်တော့ ပျင်းတာနဲ့ အောင်ဘုတို့ အိမ်ဘက် ထွက်လာခဲ့ရတယ်။ ပျင်းရိတယ်။ ဘယ်သူမှလည်း ကစားမယ့် အဖော်မရှိဘူး။ အစ်ကို့ကလည်း “ပါလှပျိုဖြစ်နေပြီ မင်းနဲ့မကစားတော့ဘူး” ဆိုပြီး အခါထဲမှာ အောင်နေတယ်။

အောင်ဘုအိမ်ရောက်တော့ အောင်ဘုက အိမ်ရှေ့မှာ ငှက်တို့လေးထွက်ထိုင်နေတယ်။ မျက်နှာက မြင်တိုင်းတိုင်းဆိုတော့ သူ့အိမ်က

ဆူထားလားမသိဘူး။ ဒါနဲ့ ဝင်ထိုင်ရင်း အားပေးစကား ပြောရတာပေါ့။

- မင်းအမေဆူထားတာလား ?
- ဟေ့တ်ပါဘူးကွာ။
- ဒါဆို ဘာဖြစ်နေတာလဲ ?
- တနင်္လာနေ့ကို တွေးပြီး စိတ်ညစ်နေတာ။ အမှိုက်တွေလဲ၊ အမှိုက်တွေကုန်နဲ့ ငါတော့ တွေးရင်းနဲ့ ရှက်နေတာ

သူ့စိတ်ညစ်နေပုံကြည့်ရင်း သားလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ သားလည်း စိတ်ညစ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အောင်ဘုကတော့ ပြီးရင်းတယ်လို့ ထင်တယ်။

သူ့ယံချင်းဖြစ်နေတော့လည်း နှစ်သိမ့်ပေးရမယ့် တာဝန်က ပြီးပြန်ရော။

- ဘာမှစိတ်မညစ်နဲ့ ငါလည်းအမှိုက်လဲရမှာဘဲ။
- အာ ... ငါ့ဘာငါ ရှက်နေတာ၊ ပြီးတော့ ငါ့အမေက အဲဒီကိစ္စကို သိသွားရင်မလွယ်ဘူး။ မူးမေ့လဲသွားနိုင်တယ်။

ယုံပါတယ်။ သူ့အမေက လှည့်လှည့်ရှာရောက်ရင် သူ့သားအားကြောင်းတွေချည်းပဲ ပြောတော့ ဒီကိစ္စသာကြားရင် မှူးလုံတင်မတာဘူး။ အစ်ကောင်တတ်နိုင်သေးတယ်။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

သူ့အမေကိုတ ချစ်ကြတာပါ။ ကလေးပဲ တစ်ခါတော့ မှားမှားပေါ့၊
ဟုတ်ဘူးလား။

 မင်းစိတ်ပြေသွားအောင် မနက်ဖြန် ကာတွန်းပြပွဲ

သွားမလား။ ငါတို့ ငြိန့်နယ်ရုံးမှာ လုပ်တဲ့ ပွဲကွ။

 အာ ... သွားချင်ပါဘူး။ အမေဆုလိမ့်မယ်။

 နီးနီးလေးပါ။ ဘယ်သူမှ မသိအောင်သွားမှာပေါ့။

လမ်းထိပ်ကို မုန့်ဝယ်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့

သွားမယ်လေ။

ဒီကောင် အောင်ဘုတော့ပေသွားပါတယ်။ သား မပြောဘူးလား။
သူက ခိုးကြောင်ခိုထွက်လုပ်ရင် သိပ်စိတ်ပါတာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ မနက်ဖြန်ကျရင် ခိုးသွားမယ့် အစီအစဉ်ကို ဆွဲကြမ်း
တီဇွင်ခဲ၊ ကစားနေလိုက်တယ်။ တစ်နေ့ကုန်ပါပဲ။ ပြော...ပြောရဦးမယ်။
အောင်ဘုအိမ်ကို သွားချင်တဲ့အကြောင်းအရာထဲမှာ ဒီတီဇွင်ခဲ
ပါတယ်။ သားအိမ်မှာက တီဇွင်ခဲ၊ အရှိတူပွ။

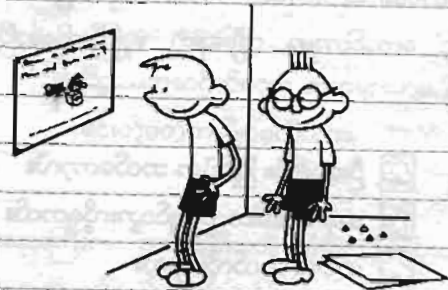
တနင်္ဂနွေနေ့

ကာတွန်းပြပွဲက သိပ်စည်ကားတယ်။ သားကြိုက်
ကာတွန်းတွေကြည့်တို၊ အယ်ပီကွယ်တို့နဲ့ ကာတွန်းတွေလည်း တွေ့တယ်။
တစ်ချို့ဆို သိပ်ရယ်ရတယ်။ တစ်ချို့တို့တော့ နားမလည်ပါဘူး။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

အောင်ဘုနဲ့ သားတော့ ဒီးထုပ် တစ်ယောက်တစ်ထုပ်ကိုပြီး ပျောက်
ကြည့်တာပဲ။ တခြားတလေးတွေလည်း တွေ့ရတယ်။ သူတို့တော့
ကံကောင်းတယ်။ မိဘတွေကို လတ်ဆွဲပြီး ကာတွန်းတွေ လိုက်ကြည့်
နေတာ တွေ့ရတယ်။

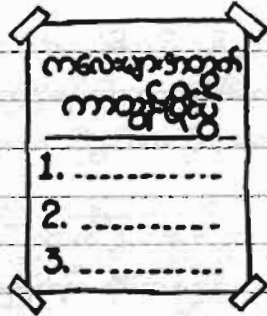
အရေထဲ အောင်ဘုအဖေနဲ့ အသိတစ်ယောက်တို့ လှမ်းတွေ
ရုလို့ တိုတောင် ဒီတောင်နဲ့ ပုန်းတောင်းပြီး ကြည့်နေရသေးတယ်။ အောင်ဘု
ကတော့ ဆော့ဆွေးတွေပြန်နေလေရဲ့။

ဘုံဒီလိုကြည့်ရင်းနဲ့ ပြခန်းကောင်တာနားကို ရောက်သွားတယ်။
အောင်ဘုက သားကို အလန်တကြားနဲ့ လှမ်းတို့တယ်။ သားတလည်း
သူ့အဖေ အသိဈားလားဆိုပြီး ပုန်းဖို့ပြင်ရတာပေါ့။

 မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ ငါ့ကို ပြတာ။

လတ်ပြန်ဆွဲထားတာကြောင့် အောင်ဘုပြရာကို ကြည့်မိတယ်။

စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ကလေးတွေအတွက် သီးသန့်ဖြစ်စွာ ရတာကြောင့် ကောင်တာမှာ ထိုင်နေတဲ့ လူကြီးကိုမော့ပြီး လှမ်းပေး လိုက်တယ်။

- ဦးရေကြီး ပြိုင်ပွဲက ဘယ်တော့လဲ။
- အခု တစ်ခါတည်းပြိုင်သွားလို့ရတယ်။
- ဟင် ... ဘယ်လိုကြီးလဲ။
- ဒီလိုလေ - ဦးတို့က ပြိုင်ပွဲခေါင်းစဉ်ပေးထားတယ်။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကားတွန်းကွက်တစ်ခုဆွဲရတယ်။ အားလုံးဆွဲပြီး ပေးတဲ့ ကာတွန်းတွေထဲကမှ အကောင်းဆုံးတစ်ခုကို ရွေးချယ်၊ ပြီးတော့ မြို့နယ် အဆင့် ဆုပေးမှာကွ။
- ခေါင်းစဉ်ကဘာလဲ .. ဦး။

ကာတွန်းပြိုင်ပွဲမဟုတ်ဘဲ ခေါင်းစဉ်က သားအစ်ကို စကားကြီး စကား ကျယ်ပြောရင်ပါနေတာ စကားလုံးပါပဲ။ “သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်း ရေး”တဲ့ အရမ်းကြီးတော့ နားမလည်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ဟာတွေ များများသုံးရင် ဘာဖြစ်မယ် စတာတွေကိုတော့ မကြားချင်ဘဲ ကြားနေရ တာပေါ့။

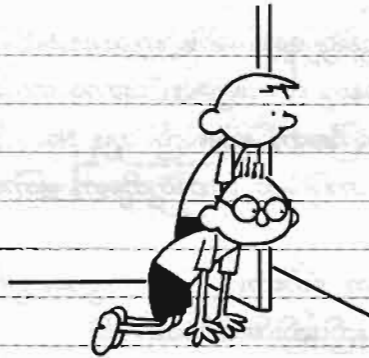
ဟိုနေ့က ဖတ်ထားတဲ့ “ကလေးများအတွက် သိပ္ပံ” ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာလဲ နည်းနည်းပါးပါး ပါသေးတယ်။

- ဘာဆုပေးမှာလဲ။
- မြို့နယ်အဆင့်ဆိုတော့ ဆုကများမှာပေါ့။ ဘာလဲ မင်းတို့တွေက ပြိုင်မလို့လား။

ဦးလေးကြီးက အထင်သေးတဲ့ ပုံစံနဲ့ ကြည့်နေတာကြောင့် အောင်ဘွဲ့ သားက နည်းနည်းတော့ တင်းသွားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကာတွန်းပြိုင်ပွဲထဲကို လော့ဂျင်က သူ့အမေ လက်ကိုဆွဲပြီး ဝင်လာတာတွေ့ရတယ်။ အတန်းထဲက သူနဲ့ တွဲဖက်တွဲဖက် နှစ်ယောက်သုံးယောက်လဲ ပါတာတွေ့ရတယ်။

သားတို့ ဂြိုဟ်ကောင်တာကို လှမ်းလာတာတွေ့တော့ သားနဲ့ အောင်ဘွဲ့မှာ ထိတ်လန့်သွားပြီး ကောင်တာဘေးမှာ ရှိတဲ့ နံရံအကွယ်မှာ ဝင်ကပ်နေလိုက်ရတယ်။

ဦး ... ကာတွန်းပြိုင်ချင်လို့။

လော့ရှည်အသံကိုကြားရတယ်။

ဆွဲထားတဲ့ပုံပါလား။

ပါပါတယ်၊ ဒီမှာပါ။

ခောင်းကြည့်လိုက်တော့ လော့ရှည်က ပုံတစ်ပုံ လှမ်းပေးနေတာ တွေ့ရတယ်။

ပုံလေးကကောင်းလှချည်လား။

သားဘာသာသား ဆွဲထားတာလေ။

ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။

ကောင်းတာက ဦးလေးကြီးက လော့ရှည်ရဲ့ နာမည်၊ တွေ့ရင် စသည့် လိုအပ်တာတွေ မေးနေတယ်။ သားတို့ကလည်း အကွယ်ကား

ဘယ်မှသွားခဲ့တုံး၊ မြင်သွားပြီး ကံနဲ့မှားရိုးတာကြောင့်ပါ။

ခလနေလို့ အသံကြားရမှ နံရံအကွယ်ကနေ ထွက်လာခဲ့ ရတယ်။

ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ ပြိုင်ဦးမလို့လား။

ပြိုင်တော့ပြိုင်ချင်တယ်၊ ဘာမှ မဆွဲရသေးဘူး။

တိုနားမှာ ကာတွန်းဆွဲရန်ဆိုပြီး နေရာရှိတယ်။

ဆွဲစရာမရှိဘူးလည်း ရှိတယ်၊ သွားဆွဲ။

သားနဲ့ အောင်ဘွဲ့က ဝမ်းသာစားရ ဖြစ်သွားပြီး “ကာတွန်း ဆွဲရန်” ဆိုတဲ့ နေရာကို သွားပြီး ပြိုင်ပွဲအတွက် ဘာပုံဆွဲရမလဲ စဉ်းစားကြတယ်။

ဆွဲလိုက်၊ ဖြတ်လိုက်နဲ့ မိတ်တိုင် မတွေ့ပါဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သားတို့ဘေးနားကို လော့ရှည်တို့ ရောက်လာကြတယ်။

ဟား ... ဟား ... ဟား ၊ မင်းတို့က ကာတွန်းဝင်ပြိုင်

မလို့လား။ အေးလေ ... တံမြတ်စည်းလုပ်ပြီး

သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရမှာဘဲ၊ ဒီတော့ ...

အဲဒီအကြောင်းလေး ဆွဲလိုက်ပေါ့။

လော့ရှည်စကားကြောင့် ဘေးနားက ဆွဲနေတဲ့ လူများကပါ လှည့်ကြည့်ကြတယ်။ အောင်ဘွဲ့ကတော့ ရှက်လို့ ဆက်မဆွဲတော့ဘူး။ လော့ရှည်ကတော့ ဟိုပြော ဒီပြောနဲ့ ထွက်သွားတယ်။ သားနဲ့

S M T W T F S
Date: / /

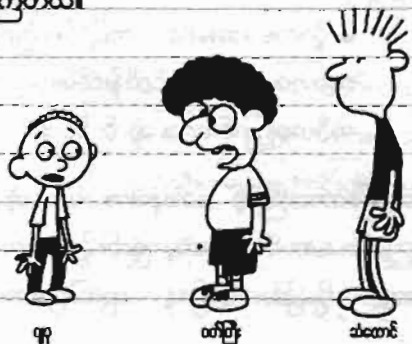
ဘောင်ဘွဲ့ကတော့... လော့ရှည်တို့... အမျိုးကြိတ်ပစ်ချင်လိုက်တာ။
သူ့အမေက လှမ်းကြည့်နေတာကြောင့် ငြိမ်နေလိုက်ရတယ်။

ထိုစဉ် သားတို့ ရှေးဆွဲနေတဲ့ နေရာ ရွှေခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ
ကားတစ်စီး ဖြတ်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

အကြံတစ်ခုရသွားပြီ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကာတွန်းတစ်ပုံ
ဆွဲလိုက်တယ်။

တနင်္လာနေ့

အချိတ်တွေကလည်း ကုန်ပဲမကုန်နိုင်ဘူး။ တံမြတ်စည်းလွှဲ
နေတာ တော်တော်လေးတောင် ကြာနေပြီ။ လော့ရှည်နဲ့ သူ့လူတွေက
“အချိတ်ကလေးပစ်ချင်လို့” ဆိုပြီး လာလာပစ်ချတာနဲ့တင် အချိတ်က
တော်တော်များနေပြီ။ လော့ရှည်လူတွေဆိုလို့ လော့ရှည်ရဲ့ လူတွေ
အကြောင်း နည်းနည်းပြောချင်တယ်။ သုံးယောက်ပါပဲ။ လော့ရှည်လောက်
ဒီနီး ရုပ်ဆွဲကြတယ်။

ဖု

ထိုပြီ

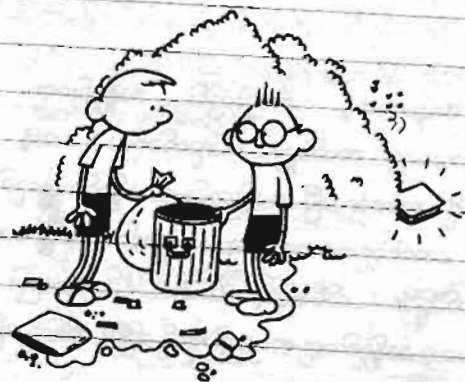
သံထောင်

S M T W T F S
Date: / /

ဘောင်ဘွဲ့ကတော့... သားသေးမှာ... ပျစ်တောက်ပျစ်တောက်
ပြောရင်း တံမြတ်စည်းလွှဲနေတယ်။ အတန်းထဲက လူတွေကလည်း
ပိုင်းပြောင် နေတာကြောင့် တံမြတ်စည်း လှံတာကို တီထွင်ခဲ့တဲ့လူတို့
စိတ်ဆိုး နေမိတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ လော့ရှည်က တောင်မလေးတွေ ရွှေမှာ ပိုင်းပေးပြီး
“ဟိုနားမှာ အချိတ်ရှိသေးတယ်။ ဒီနားမှာ မပြောင်သေးဘူး” လာလာ
ပြောနေလို့ သူ့ပါထည့်ပြီး အချိတ်လှုပ်ပစ်ချင်တဲ့ စိတ်ကို ထိန်းထားရတယ်။
ဝှင်းနီနီ စုပိုင်းကလည်း သင်္ကြာလေးအခွံတွေ လာပစ်သေးတယ်။
ရုတ်စက်လိုက်တာ။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိကြဘူး။ မိကြောင့် တံမြတ်စည်း
တို့ပဲ ထိစိပြီး လှံနေလိုက်တယ်။

လှံပြီးတဲ့ အချိတ်တွေတို့စုပြီး အချိတ်ပုံတဲ့ နေရာတို့သွားရတယ်။
နံစော်နေတာပဲ။ ဘောင်ဘွဲ့ကိုရတဲ့ အချိတ်ကောင်းက... ပိုဆိုးတယ်။
ဘာတွေလာပစ်ထားမှန်း မသိဘူး။

..... စာအုပ်အထောင်းတစ်အုပ်ကို အမှိုက်ပုံနှိပ်မှုမှာ တွေ့ရတယ်။
မလားစာအုပ်လို့လို့ကြောင့် တောက်ယူကြည့်မိတယ်။ စာအုပ်က
တော်တော်ကြီးတို့ကောင်းနေပြီ။ အောင်ဘွဲ့တော့ စာအုပ်ကို တစ်ချက်
ကြည့်ပြီး အမှိုက်ကောင်းထဲက အမှိုက်တွေကို ဆက်သွန်နေတယ်။

..... စာအုပ်ကတော့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ ကျောင်းစာအုပ်ပဲ။
တော်တော်ကြီးတို့ တောင်းပေးနေပြီ။ ညစ်ညမ်းညစ်ညမ်းပတ် နေပြီ။ ဟိုလှိုင်
ဒီလှိုင် လုပ်ကြည့်တော့ စာအုပ်အနောက်မှာ ဟိုခြစ်ဒီခြစ်
လျှောက်လေးထားတာက လွဲလို့ ကျောင်းစာအုပ် တစ်အုပ်ပဲပဲ။ ဒါကြောင့်
အမှိုက်ပုံထဲ ပြန်ပစ်လိုက်တယ်။

..... ဒီနေ့ကတော့ သားရော့ အောင်ဘွဲ့ရော့ အတန်းထဲမှာ နံနက်
နောက်နေ့ပဲပဲ။ ဝမ်းနည်းပို့ကောင်းတာကတော့ ဝှမ်းနို့နဲ့ စပိုင်က သားနား
ကနေ ဆစ်ခွာခွာထိုင်နေကြတာပဲ။

စာပိုဒ်

..... ဒီနေ့ကတော့ အခန်းတွင်း သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရတယ်။
ကျောင်းသားတွေ ဘယ်သူမှ မရောက်ခင်မှာ သားနဲ့ အောင်ဘွဲ့တ
ကျောင်းကို စောစောလောမြို့ အခန်းတွင်းမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ် ရတယ်။

..... အောင်ဘွဲ့ကတော့ ဆရာမ နေမတောင်းလို့ ကျောင်းစောစော
သွားရမယ်ဆိုပြီး လိမ်ပြောခဲ့တယ်တဲ့။ ဘာမှလည်း မဆိုဘူး။
သားကတော့ သန့်ရှင်းရေး အလှည့်ကျလို့ ဆိုပြီး ဘီခဲကို ပြောခဲ့တယ်။

..... ပထမဦးဆုံး ခုံအောက်တွေ ရှင်းရတယ်။ လော့ရှည်တို့
နေရာတိုင်းမှာ သာမန်ထက် အမှိုက်တွေ များနေတယ်။ တောက်။
မိတမင်သက်သက်လှုပ်ထားတာပဲ။

..... နံနံမှာ တက်နေတဲ့ ဖြန့်တွေကို ရှင်းရတယ်။ မမှီမကမ်း
ဖြစ်နေတာကြောင့် ခုံတစ်ခုပေါ် တက်ပြီး ရှင်းရတယ်။

..... အစာနိကြာ ရှင်းပြီး မောသွားတာကြောင့် ခုံပေါ်က ပြန်ဆင်းတာ
နံနံစာရို့ ခုံတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း အမောဖြေလိုက်တယ်။

..... အောင်ဘွဲ့ကတော့ အစောကြီးကတည်းက ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး
လျှာထွက် နေလေရဲ့။ “နောက်ဆို ကလေးတွေနဲ့ မဆိုဘဲ စာအုပ်တွေ
ဖတ်တော့ဘူး” လို့လည်း ညည်းနေတယ်။

..... သူကြည့်ရတာ ပိုမိုတည်ခိုင်လို့ နံနံကိုပဲ ငေးနေမိတယ်။
ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ ရေခြစ်ထားတဲ့ စာသားအချို့ကို
တွေ့ရတယ်။ မောမောနဲ့ လျှောက်ဖတ်ကြည့်မိတယ်။ “မနက်ဖြန် ကျောင်း
ပိတ်တယ်” ဆိုတာမျိုး၊ “စာမေးပွဲကျတာ အမေ့ကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ”၊
“သေနာကောင်” စသည့်ဖြင့် အချို့မျိုးရေးထားတယ်။ ထိုသို့ ဖတ်နေရင်း
နံနံပေါ်ရှိ စာသားတစ်ခုကို ဖတ်မိလိုက်တယ်။

ငါ့ကို
သုတေသနပြုသောအခါ
သုတ

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □
Date: / /

ဒီနာမည်နဲ့ လက်ရေးတို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီး သိသလို ခံစား
လိုက်ရတယ်။

သားတို့ စာတန်းထဲက မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။
ရေးထားသည့် လက်ရေးက စာတော်ကြီး ကြာနေပြီ။ လက်ရေးကလည်း
ခြိတ်ခြိတ်လေးပဲ ကျန်တော့တယ်။

အခြားစာတန်းတွေနဲ့ မတူပဲ ဒီစာတန်းက ထူးခြားသလို
ခံစားနေရတယ်။ အဓိကတော့ လက်ရေး။ ဒီလက်ရေးတို့ မြင်ဖူးတယ်။
အမြိုက်ပို့.....။

အမြိုက်ပို့နားမှာ မနေ့က တွေ့ခဲ့တဲ့ စာအုပ်ထဲက လက်ရေးပဲ။
စာအုပ်ပေါ်က မထင်မရှား နာမည်လေးတို့ ဖတ်လိုက် သေးတယ်။

သေချာတယ်။ အဲဒီ စာအုပ်ထဲက လက်ရေးပဲ။ မနှစ်တုန်းက
စာတန်းထက်သွားတဲ့ လူတွေရေးထားတာလား။ ဒါဆို စာအုပ်က
ဘာဖြစ်လို့ အမြိုက်ပို့နားမှာ ပြန်နေတာလဲ။ မနှစ်ကဆိုရင် အဲဒီစာအုပ်က
အမြိုက်ပို့နားမှာ မရှိနိုင်တော့။ ဒါမှမဟုတ် အမြိုက်တုနဲ့တဲ့ သူတွေက
စာအုပ်ဆိုပြီး ထားထားပစ်ခဲ့လို့ ဒီနှစ်အထိ ကျန်ခဲ့တာလား။
အဲဒါဖြစ်နိုင်တယ်။

စာအုပ်၏ နောက်ဆုံးထဲက တောင်ခြစ်မြောက်ခြစ်များတို့
ပြန်တွေးနေမိတယ်။ မမှတ်မိတော့။

နံ့ပေါက် စာကလည်း ထူးဆန်းတယ်။ “မိတို့ သူတို့
သတ်ကြတော့မယ်” တဲ့။ စာတန်းထဲတို့ တျောင်းသား၊ တျောင်းသူများ
ရောက်လာတာကြောင့် နံ့ပေါက်ထဲပြီး တံမြတ်စည်း ပြန်လှဲ

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □
Date: / /

နေလိုက်ရတယ်။
ခဏကြာတော့ လော့ဂျင်ရောက်လာပြီး ဆရာကြီးပိုင်နဲ့
လာစစ်နေတော့ တံမြတ်စည်းကိုပဲ သည်းကြီးမည်းကြီး လှဲနေလိုက်ရတယ်။

မိမိတို့နေ

မနေ့က ပင်ပန်းသည့်ခဏကြောင့် ဒီနေ့ ဖွားနေတယ်။
အဖေ့ကိုလည်း ကျောင်းတို့ ခွင့်တိုင်ခွင့်ရတယ်။ ဒါတောင် အမေက
ကျောင်းမတက်ခွင့်လို့ တာဝီကမာ လုပ်နေတယ် ထင်ပြီး ရှင်းပြရသေး
တယ်။ တူး.....။ မိဘတွေများ သားသမီးဆိုရင် သိပ်မယုံချင်ဘူး။

အမေ ကျောင်းတို့ ခွင့်သွားတိုင်းတော့ အေးဆေးပဲဆိုပြီး အစ်ကို
အခန်းထဲက စာအုပ်တွေမျှ အခွေတွေကြည့်နဲ့ မိမိယူနေလိုက်တယ်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်းဆိုင်း အခွေတွေက စုံထောက်ကားတွေ ဖြစ်နေ
တယ်။ ကြည့်နေရင်းနဲ့ မနေ့က စာတန်းကို ခေါင်းထဲ ပေါ်လာတယ်။
အခွေတို့ ဆက်ကြည့်လို့ မရတော့.....။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုအခန်းထဲက
ထွတ်ပြီး တို့ယိုအခန်းထဲကိုယ်ပြန်ကာ ကုတင်ပေါ်ပြန်တွေးနေလိုက်တယ်။
ညနေရောက်တော့ အောင်သုက အိမ်ကို ဝင်လာတယ်။
သူ့စာစီယောက်ထဲ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရဖို့ လာဦးညှာတာပါ။

ဒါနဲ့ စကားပြောင်းအောင်ဆိုပြီး မနေ့က တွေ့ခဲ့တဲ့ စာတန်းနဲ့
အမြိုက်ပို့နားက စာအုပ်အကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

စောင့်ဘုတ သားစားဆိုတဲ့ လက်မခံပါဘူး။ ဒီကောင်သိပ်တုံ့တဲ့
ကောင်ပါ။ ဥာဏ်ပညာထက်တုံ့ နဲ့ထောက်စားတွေမှ မရှိတာ
ဘဲ။ ဒီလို ငြင်းခုံရင်း နောက်ဆုံး “မနက်ဖြန် ကျောင်းမှာ
သုတဆိုတဲ့ ကျောင်းသားအကြောင်း နဲ့စမ်းမယ်” ဆိုပြီး သဘောတူတာ
စောင့်ဘု ဆိုခဲ့ပြန်သွားတယ်။

ကြာသပတေးနေ့

ဆရာမ စာသင်ပြီးလို့ စာတန်းစာပြင်ထွက်တော့မယ့် အချိန်မှာ
သားက စောင့်ဘုကို မျက်စာပစ်ပြလိုက်တယ်။ စောင့်ဘုကလည်း
ခေါင်းငြိမ်ပြီး စာအုပ်ကို ကိုင်ကာ ထတယ်။
ထိုအချိန်မှာ လောရွယ်က -

ဟေ့ကောင်တွေ -- မနက်ဖြန် မင်းတို့နှစ်ယောက်
မှန်စွေ့တန်းမှာ အမှိုက်ကောက်ရမယ်...

ဘာ

လောရွယ်က ကားကြောင့် တင်းသွားတယ်။ မှန်စွေ့တန်းမှာ
အမှိုက်ကောက်ရတာ သားတို့ အလုပ်မှ မဟုတ်ပဲ။ ကျောင်းသန့်ရှင်းရေး
တွေက လုပ်ရမှာ။ သားတို့က အခန်းပိုများမှာပဲ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမှာ။
ဒါကတော့ ဒီကောင် သပ်သပ်ညစ်တာပဲ။

သားက ငြင်းမလို့ ပြင်နေတုန်း စောင့်ဘုက -

အေး...အေး။ ငါတို့ကောက်လိုက်ပါ့မယ်...

ဆိုပြီးဝင်ပြောတယ်။

သားနဲ့အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်းနေတာကြောင့် လောရွယ်
ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တယ်။ လောရွယ်ကလည်း မထိမိမိပုံပုံနဲ့
ပြိုကြည့်တယ်။

စောင့်ဘုက “ဆရာမ ထွက်သွားပြီ” လို့ အသိပေးမှ
သတိဝင်လာပြီး ဆရာမနောက်ကို လိုက်ရတယ်။

လမ်းမှာ မတွေ့တော့ဘဲ ဆရာမများ နားနေခန်းမှာ တွေ့ရတယ်။

မေးလို့အဆင်ပြေပါ့မလား...

စောင့်ဘု စကားကြောင့် တွေဝေသွားတယ်။ စာမေးမှာ
မဟုတ်သောကြောင့် နည်းနည်းတော့ ပြန်ပြန်စိတ်ဝင်နေတယ်။

နောက်တော့မှ မထူးဘူးဆိုပြီး အခန်းထဲ ဝင်လိုက်တယ်။
အောင်ဘွကတော့ နောက်ကနေ ကွတ်ကွတ်ကလေး ပါလာတယ်။

- မေး ... မေးစရာရှိလို့ပါ ဆရာမ ...
- ခုနက အတန်းထဲမှာ မရှင်းတာ ဘာရှိသေးလဲ ဆိုတော့ ဘာမှမရှိဘူးဆို...
- စာ ... စာမေးမလို့မဟုတ်ပါဘူး ...
- ဒါဆို ဘာမေးမလို့လဲ...

ဆရာမနဲ့ လေသံကြောင့် နည်းနည်းတော့ တွန့်နေတယ်။
အောင်ဘွက သွားရှေ့အောင်ဆိုပြီး အနောက်က ဆွဲနေတယ်။

- ဟို ... သုတဆိုတဲ့ ကျောင်းသားအကြောင်း သိချင်လို့ပါ...
- ဘာ

ဆရာမ မျက်နှာပျက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ အောင်ဘွက
နောက်ကနေ ဆွဲထားတဲ့ ဓာတ်ကို လွှတ်လိုက်တယ်။

- နင်တို့ကဘာလုပ်မလို့လဲ ...
- ဟို ...
- သွား ... ကိုယ့်အတန်းကိုယ်ပြန်သွား၊ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တာတွေ လျှောက်မမေးနဲ့ ... သုတဆိုတဲ့ ကျောင်းသားလည်း ဆရာမတို့ကျောင်းမှာမရှိဘူး...

ဆရာမက ဆူပူကြိမ်းမောင်းလိုက်လို့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပြိုထွက်လာခဲ့ရတယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မတင်မကျ ခံစားလိုက်ရတယ်။
အောင်ဘွကလည်း ဘေးတစ်ဘက်တစ်လေးနဲ့ လိုက်လာတယ်။

- ဆရာမ မျက်နှာပျက်သွားတယ်ကွ...
- အေး ... ဟုတ်တယ်။ သုတက ငါတို့ကျောင်းက မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ သူ့လက်ရေးက ငါတို့အခန်းထဲမှာ ရှိရတာလဲ ...
- မင်းပြောတာ စဉ်းစားစရာပဲ ...

အတန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ လောက့ညို၊ ဇွင်းနီနီ၊ စဉ်းတို့က
ခိုတစ်ခုကို သဘောကျလို့ ရယ်မောနေတာ တွေ့ရတယ်။
သူတို့ကို စိတ်မဝင်စားအားဘဲ နံနံပေါက် စာသားကိုပဲ
ကိုင်စားနေမိတယ်။

အောင်သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သားကြည့်ခိုတဲ့ စာသားပုံ
နံရံပေါ်မှာ လိုက်ရှာနေတယ်။

သောကြာနေ့

ကျောင်းရဲ့ မုန့်ဈေးတန်းကို အစောကြီးရောက်တော့
ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဘဲ ဖွင့်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတာ တွေ့ရတယ်။
ဆိုင်ကလည်း သားတို့ ဝယ်စားနေကျ မုန့်ဟင်းခါးသည့် ခေါင်းစိတ်
ဆိုင်ပါ။

တုံ... ဘေးကလေး...
မုန့်ဟင်းခါးကလေး...

ခေါင်းစိတ်က သားတို့တို့ မှတ်မိတယ်။ အတန်း A01 က မှတ်မိ
လို့လည်း ပြောတယ်။ သားတို့ကလည်း တံမြက်စည်းလေးပြပြီး သူ့
ရှေးကျလို့ လာလှုပ်ကြောင်း ပြောတော့ ခေါင်းစိတ်က သနားသွားပုံပေါက်
သွားပါ ဝိုင်းလှည့်ပေးပါတော့တယ်။

သားတို့က ကလေးတွေဆိုတော့ သိပ်မလှတတ်ဘူး။ ခေါင်းစိတ်ကို
အမြိုက်တွေစုပေးရတယ်။ ခေါင်းစိတ်က သင်သပ်ရင်ရင် လှည့်ပေးတယ်။

🏠 ကြီးကြီး ခေါင်းစိတ်က ဒီကျောင်းမှာ ဈေးရောင်းတာ
ကြာပြီလား ...

ပလတ်စတစ်ခါးတိုက်ကို ကောက်တိုင်းရင်း အောင်သူက စစ်စု
တယ်။ သားကတော့ တစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ ရွှံ့လုံးလေးလား ဘာလားမသိဘူး
သေချာသိအောင် သွားကိုကြည့်နေတယ်။

👉 ကြာပြီပေါ့ ... သားတို့ တစ်သက်မကတော့ဘူး...

ရွှံ့လုံး မဟုတ်ပဲ ကော်စေ့လုံးကြီး ဖြစ်နေတာကြောင့် အမြိုက်ပုံထဲ
ပွန်းပစ်ထည့်လိုက်တယ်။

အမြိုက်တွေက ကျွန်ုပ် မကျွန်နိုင်ဘူး။ မုန့်ဈေးတန်းဖြစ်တာကြောင့်
ထွက်ပတ်သလို အမြိုက်လည်း ပိုများတယ်။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

 ဒါဆို ... ကြီးကြီး ဒေါ်စိန်က ဒီမှာတက်သွားတဲ့
ကျောင်းသား။ ကျောင်းသူအားလုံးကို သိမှာပေါ့ ...

 သိတာပေါ့ ... ကြီးကြီးကလည်း သူတို့လေးတွေကို
အမြဲတမ်းမှတ်ထားတယ် ... မင်းတို့ A01 က
ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေကိုတော့ ကြီးကြီးတို့
မုန့်ဈေးတန်းနဲ့နီးတော့ ပိုမှတ်မိတာပေါ့ ...

အောင်ဘွဲ့က သားတို့ လွမ်းကြည့်တာ တွေ့ရတယ်။
သားကလည်း အောင်ဘွဲ့အကြည့်ကို နားလည်သွားတယ်။ ဒီတော်
သိပ်ပြီး တော်နေပါလား။

 ဒါဆို တစ်ခုလောက်မေးချင်လို့ ...

 အမယ် ... သိပ်စကားတတ်ပါလား ...
ဘာမေးမလို့လဲ ...

 ဟို ... သားတို့ အခန်းက အခုနှစ်တန်းကတော့
မဟုတ်ပါဘူး ... သူ့နာမည်က သူတတ် ...
သူကို သိလားဟင် ...

ဒေါ်စိန် မျက်ခွေးပင့်သွားသလိုတော့ ဖြစ်သွားတယ်။ ဆရာ
လောက်တော့ အမှုအရာ မပျက်ပါဘူး။ သူ့စဉ်းစားနေတာလည်း ဖြစ်
တာပေါ့။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

 သားတို့ရဲ့ အသိလား ...

 မဟုတ်ပါဘူး ... သိချင်လို့မေးကြည့်တာပါ ...

ဒေါ်စိန်က အချိတ်များကို ကော်ပြားထဲ စုထည့်ပြီး ကျွဲရိုနေတဲ့
သံမှန်များကို ပြန်ပြီး စုထည့်နေတယ်။

အဲဒီနောက် တံမြတ်စည်းနဲ့ ကော်ပြားကို ထောင့်တစ်နေရာမှာ
ထောင်လို့ကပြီး လက်ကို ဆပ်ပြာနဲ့ ဆေးတယ်။

ပြီးမှ -

 မနှစ်က မင်းတို့အတန်းထဲက ကျောင်းသား
တစ်ယောက်ပေါ့ ... သူ့ကြောင့်ပဲ ကျောင်းတစ်
ကျောင်းလုံး အလုပ်ရှုပ်သွားကြတယ် ...

 ဘာဖြစ်လို့လဲ ...

ကြီးကြီးဒေါ်စိန်က စိတ်မကောင်းတဲ့ မျက်နှာ ဖြစ်သွားတယ်။
ပြီးတော့မှ တစ်ခွန်းချင်း ပြောတယ်။

 သူက မင်းတို့နေတဲ့ အခန်းထဲမှာပဲ ကျောင်းတက်ရင်း
ဆုံးသွားတယ် ...

 ဟင် ...

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □ □
Date: / /

သားတို့နှစ်ယောက်စလုံး ထိတ်လန့်သွားကြတယ်။ ခပ်ပွဲခါး
လှမ်းမှာ ရှိတဲ့ သားတို့ အခန်းကိုလည်း ပြန်ကြည့်နေမိတယ်။

ကြက်သီးလည်း ထသွားတယ်။

ဒေါ်စိန် ဆက်ပြောတာကတော့ “သုတ”က ကျန်းမာရေး
မကောင်းတော့ စာသင်နေရင်း သေဆုံးသွားတာဖြစ်ကြောင်း၊ သုတ
သေဆုံးမှုကြောင့် သားတို့ အတန်းပိုင်ဆရာမက အလုပ်ရှုပ်ပြီး နံမူမှာ
အခြားတိစ္ဆာများ ရွပ်ထွေးသွားကြောင်း စသည်တို့ကို ဆက်ပြောပြတယ်။

ဒါဆို သုတက ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ လဲကျ
သေသွားတာလား ...

ဆုံးသွားတာလို့ ပြောရတယ် ...

အင်း ... အင်း ဆုံးသွားတာလား ...

ဟုတ်တယ် ... ဆရာဝန်တွေကလည်း အဲဒီလို
ပြောကြတယ် ...

သူဆုံးသွားတာနဲ့ပဲ ... ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်ရှုပ်သွားရ
တာလဲ ...

သူမိဘတွေက ဆရာမရိုက်လို့၊ နှိပ်စက်လို့ စသဖြင့်
အမျိုးမျိုး စွပ်စွဲကြတာပေါ့ ... တော်တော်လေးကို
ရှင်းလိုက်ရသေးတယ် ...

အဲ ... ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှမပြောနဲ့နော် ၊ တော်ကြာ
ကြီးကြီးရဲ့ ဈေးရောင်းခွင့်လေးပါ ပိတ်သွားဦးမယ် ...

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □ □
Date: / /

အင်းပါ ... သားတို့ မပြောပါဘူး ...

ခဏနေတော့ ကျောင်းသားတွေ တဖွဲ့ဖွဲ့ဝင်လာတာကြောင့်
ဒေါ်စိန်လည်း သူ့ခိုင်းမှာ ပြန်ထိုင်နေတယ်။

သားနဲ့ အောင်ဘွဲ့ကတော့ တံမြက်စည်းလေး ကိုယ့်စီကိုပိုပြီး
ကိုယ့်အတန်းကို ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

ကလေးပီပီ သင်္ချာကျက်တော့ အောင်ဘွဲ့က တွန်ဆုတ်
တွန်ဆုတ် ဖြစ်နေသေးတယ်။

နှောင်ဆိုဘယ်လို ကိစ္စပုံဖြစ်ဖြစ်ကျောင်းကို စောစောမလာတော့
ဘူးလို့လည်း ရေရွတ်တယ်။

သားလည်း ကြောက်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အောင်ဘွဲ့လောက်တော့
စာဖြစ်မသည်းပါဘူး။

အတန်းထဲကို ရောက်ပြီး နဲ့ပေါ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ အချိန်အထိ
နံရံပေါ်က စာကိုပဲ စိတ်ထဲမှာ ပေါ်နေမိတယ်။

ငါ့လို
သူတို့ ဘဝကြော့မယ်
သူတ

S M T W T F S
Date: / /

သောကြာနေ့ (ညနေ)

ညနေ ကျောင်းဆင်းတော့ ဟိုတစ်နေ့က အချိတ်ပွားကို ပြန်သွားလိုက်တယ်။ အောင်ဘွဲ့ကိုလည်း ခေါ်ခံရတာပေါ့။ တစ်ယောက် တည်းတော့ သွားရပါဘူး။ “သုတ”။ အင်း... ကိုသုတ လို့ ပြောရမှာပေါ့။ သူ့နဲ့ကျောင်းစာအုပ်ကို သွားပြန်ကြတာပါ။

မတွေ့ဘူး။ အချိတ်တွေက ဟိုတစ်နေ့ကထက် ပိုများလာတယ်။ အချိတ်ကား မလာသေးလို့ ထင်တယ်။

အောင်ဘွဲ့လည်း လိုက်ရှာပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အချိတ်ပုံတွေ ကြားထဲမှာ ရောက်နေတယ်ထင်တယ်။ ဘယ်လိုမှ မတွေ့ဘူး။

☞ မင်းက အဲဒီစာအုပ် ဘာလုပ်မလို့လဲ ...

အောင်ဘွဲ့က နှာခေါင်းကို ပိတ်ရင်မေးတယ်။

☞ သူ့စာအုပ်နောက်ကျောမှာ ခြစ်ထားတဲ့ဟာလေးတွေ ပြန်ကြည့်ချင်လို့ကွ ...

☞ အာ ... မင်းကလည်း ... သူ့စာအုပ်ယူသွားလို့ ဝါတို့ကို လာခြောက်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...

အောင်ဘွဲ့ပြောတာ ဟုတ်တော့မလည်း ဟုတ်တယ်။ ရှာရင်နဲ့ ကြက်သီးတောင်ထလာတယ်။ ဒါကြောင့် ဆက်မရှာနဲ့တော့ဘဲ အိမ်ထဲပြန်ခဲ့လိုက်တယ်။

S M T W T F S
Date: / /

စနေနေ့

ကျောင်းပိတ်ရက်၊ နူးပိတ်ရက် ဖြစ်တာကြောင့် ဒီနေ့ အိမ်မှာ လူ့တော်တော်မလှတယ်။ နေ့လယ်ထမင်းစားအပြီး အစ်ကိုက “လူပျို တွေက ဒီလိုပဲအပြင်ထွက်ရတယ်ကွ” ဆိုပြီး အိမ်ကနေ ထွက်သွားလေရဲ့။ အမေကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း စာအုပ်ဖတ်နေတယ်။ အမေကတော့ အိမ်နောက်ဖေးမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတာပေါ့။

သားကိုလည်း ဘယ်သူ့ကမှ “သားလေးရော... ပူတူတူးလေးရော” ဆိုပြီး မလုပ်တာကြောင့် ပွင်းပွင်းနဲ့ အိမ်ရှေ့လေးမှာ ထိုင်နေရတယ်။

အောင်ဘွဲ့ဆို သွားပြီး ဂိမ်းဆော့ရင် ကောင်းမလား...လို့ စဉ်းစားတယ်။ သူ့အမေက သူ့သားလေး အညွှာငါးမိတယ်လေး ဘာလေးနဲ့ ပြောဆိုနေတာကြောင့် ဂိမ်းတစားရတာ နည်းနည်းတော့ မီးပဲ ပျက်တယ်။

ဒါနဲ့ ဟိုတွေး ဒီတွေး၊ ဟိုငေး ဒီငေးပဲ လုပ်နေလိုက်ရတယ်။ ဘုံဒီအချိန်မှာပဲ ဆင်လှမ်းလှမ်းက ဦးအောင်ကိုဝင်းလှည့်ဦးတို့ အိမ်ရှေ့မှာမှာ အချိတ်ကားတစ်စီး ရပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။

ရုတ်တရက် ဆိုသလိုပင် ကျောင်းက အချိတ်ပုံကို သွားသတိရ
တယ်။ ခါနဲ့ ဘိခိထဲကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ အားရပုံက
အေးဆေးပဲ ဖြစ်နေတာကြောင့် ဘိခိထဲက ထွက်ပြီး အချိတ်ကားနားက
ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်ဆီ ပြေးသွားလိုက်တယ်။

 ဦးလေးကြီး ... ဦးလေးကြီး ...

အဲဒီဦးလေးကြီးက အချိတ်တွေကို စကားပေါ်တင်ရင်း သူ့ကို
မြဲကြည့်တယ်။

 ဟာ ... ကလေး ... ဒီမှာ ညစ်ပတ်တယ် ... သွား ...
သွား .. ဟိုဘက်သွားနေ ...

 ဟုတ်ဘူး ... မေးစရာရှိလို့ ...

 ဟင် ... မင်းက ငါ့ကို မေးစရာရှိလို့ ...

ကလေးဖြစ်ပြီး စကားကြီး စကားကျယ် ပြောတယ် ထင်သွား
တာပေါ့။ ဒါတောင် ဒါထောက်ပြီး မမေးရသေးဘူး။

အဲဒါနဲ့ လက်ကလေးကို နောက်ပစ်ပြီး မျက်နှာငယ်လေး
လှုပ်ထားလိုက်တယ်။

 ဟုတ်ကဲ့ ... သားနည်းနည်းမေးစရာရှိလို့ ...

 အော် ... အေး ... ဘာမေးမလို့လဲ ...

 သားတို့ကျောင်းက အချိတ်ပုံကြီးကို သယ်ပြီးသွားပြီ
လား ...

 ဘယ်ကျောင်းကလဲ ...

 ဟို ကျောင်းကလေ ...

 အော် ... ဒီကပြီးမှ သွားသယ်ရမှာ ကလေးရဲ့ ...
ဘာလုပ်ဖို့လဲ ... အော် သိပြီ သိပြီ။ မသယ်မှာ

စိုးလို့လား ... မပူနဲ့ ... သယ်ပေးမယ် .. သယ်ပေးမယ်

အဲဒီဦးလေးကြီးနဲ့ စကားကြောင့် ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ
ဖြစ်သွားတယ်။ ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်၊ မင်းကို ကုတ်လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေတယ်။

ဘိခိကိုလည်း တစ်ချက်၊ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ရသေးတယ်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...အောင် ဘာလုပ်နေတာလဲ” ဆိုပြီး အသံပြင်းပြီး
ကြားရရင် သေပြီ။ ခါနဲ့ ဆင်ခြင်ခြင်းပဲ -

 ဦးလေးကြီး ...

 အာ ... မင်းမပြန်သေးဘူးလား ...

 အကူအညီတောင်းချင်လို့ ...

 ဟေ ...

ဦးလေးကြီးက သူ့အဖွဲ့ကတောင်းကို ချထားပြီး သားကို ကြည့်တယ်။

ဘာများလဲ ကလေးရဲ့...

ဟို ... သားတို့ကျောင်းက အမှိုက်ပုံမှာ သားကျောင်းစာအုပ်ပျောက်သွားလို့ ... အဲဒါ ... !

အော် သိပြီ ... သိပြီ ... ဆရာမနဲ့ အိမ်ကဆရာမ ကြောက်နေလို့လား ... မပူနဲ့ ... မပူနဲ့ ...

ဦး ရှာလာခဲ့ပေးမယ် ... ဟုတ်လား ...

နာမည်က ဘယ်လိုရေးထားလဲ ...

သုတလို့ ရေးထားပါတယ် ဦးလေး ...

ကြက်သီးထသွားတယ်။ သုတများ ရောက်နေတာလား မသိဘူး ဆိုပြီး ပြောပြောပြီးချင်း အိမ်ဘက်ကို တစ်ချို့တည်း ပြန်ပြေးခဲ့တယ်။

ဦးလေးကြီးကလည်း “ဟဲ့... ကောင်လေး” ဆိုပြီး အော်တစ် ကျွန်နဲ့ လေရဲ့။

အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ အဖေတကော ပြေးလာတဲ့ သားတို့ အဖေက စာဖတ်ရင်းမှ လှမ်းကြည့်တယ်။

ငြိမ်ငြိမ်ကုတ်ကုတ်လေး လမ်းပြန်လျှောက်ပြီး အိမ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်တာ စောင့်ခဲ့ပြီး ပြန်တွေ့နေလိုက်တယ်။

“မို့ကို သူတို့ သတ်ကြတော့မယ်” “မို့ကို သူတို့ သတ်ကြ တော့မယ်”

အိမ်မက်ထဲမှာလည်း ငိုစာအုပ်ပြန်ပေး၊ ငိုစာအုပ်ပြန်ပေး ဆိုတဲ့ အော်သံတွေကြောင့် အိပ်လို့မရဘဲ နိုးနိုးလာခဲ့ရတယ်။

တနင်္ဂနွေနေ့

ဒီနေ့လည်း ဘာမှလုပ်စရာ မရှိပြန်ဘူး။ ကျောင်းကပေးလိုက်တဲ့ အိမ်စာ တစ်ချို့တော့ ရှိတယ်။ နည်းနည်းလေးပါ။ မဖြစ်စေလောက်လေး။ အပေါင်း အနွတ် နှစ်ယောက်ပဲ။

ထုံးစံအတိုင်း မေမေ့ကို ပူဆာနေကျ ဝမ်းစက်ကိုပဲ ပူဆာ နေရတယ်။ မေမေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း “နဂါးဖေ သွားပြော” လို့ ဝဲ ပြန်ပြောတယ်။

သားက အဖေ့ကို သွားမပြောရဲလို့ ကမင်သက်သက် ပြောမှန်း သိပါတယ်။

ဒါနဲ့ ဖိတ်ကောက်ပြီး “ထမင်းမစားဘူး” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အဖေက ထူးခြားတဲ့ တန်ဖက်ပြပါဘူး။ ဒါနဲ့ ဖိတ်ကောက်ပြီး ကစားနေကျ အရုပ်နှစ်ရုပ်ပွဲကာ ဖန်တော့ထိုး ထွက်နေလိုက်တယ်။

မသွားခင် မုန့်တစ်ခုကို အဖေအသိအောင် ကောက်ယူခဲ့ရ သေးတယ်။

ဖန်တော့ရောက်တော့ သေနတ်နဲ့ပဲ ဆော့နေရတယ်။ ဒီအချိန်ဆို အောင်ဘူတစ်ယောက်တော့ ဝမ်းထဲမှာ ကောင်းနေလောက်ပြီ။

ဒီကော့အိမ်လည်း သွားချင်တယ်။ အခု အဖေနဲ့

စိတ်ကောက်ထားတာဆိုတော့ ပြောလို့တကော မဖြစ်ပြန်။
တို့သို့ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် လုပ်နေရင်းပင် မနေ့ကတွေ့ရသော
အမှိုက်ကားကြီးကို ဝန်တာမှ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဝိုဆိုတာက မနေ့က ဦးလေးကြီးက သားတစ်ဘက်
ရွှေ့ရင်လာတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ထိတ်လန့်သွားပြီး လှမ်းအော်ခလို့
ပြင်လိုက်တယ်။

မိပေမယ့် မအော်ဖြစ်လိုက်ဘူး။ အမေနဲ့ အဖေကြားသွားရင်
ပြဿနာပဲ ဆိုပြီး ငြိမ်နေလိုက်တယ်။ ဦးလေးကြီးကို ထပ်ကြည့်လိုက်တော့
သေချာတယ်။ လက်ထဲမှာပဲ စာအုပ်တစ်အုပ် ကိုင်ထားတယ်။

သုတ စာအုပ်ကို တွေ့လို့ ဘိဇ်ကို လာပေးတာပဲ။ မဖြစ်ဘူး။
မဖြစ်ဘူး။ ဘိဇ်ကို အရောက်လာပေးရင် အမေနဲ့ အဖေက ဟိုမေးဒီမေး
လုပ်နေဦးမယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ မြင်နေသည့်အတိုင်း လူကြီးတွေလို လက်
ကလေးနောက်ပစ်ပြီး ခေါက်တို့ ခေါက်ပြန် ရွှေ့ရက်စဉ်းအားနေမိတယ်။

ဟုတ်ပြီ။ ချထားတဲ့ ကစားစရာ - သေနတ်ကို ယူလိုက်တယ်။
ကော်ကျည်လေး ထည့်ပြီး လမ်းရွှေ့ရင်လာတဲ့ ဦးလေးကြီးနားသို့
ပစ်လိုက်တယ်။

တောင်!

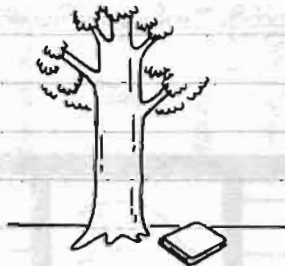
အသံက ကျယ်သွားပြီး လမ်းလျှောက်လာတဲ့ ဦးလေးကြီးလည်း
လန့်သွားပုံရတယ်။ ဘယ်ကလာတာလဲ ဆိုပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ရှင်းသားကို
တွေ့သွားတယ်။

လက်ပြုလောက်တယ်။ ဦးလေးကြီးက မှတ်မိသွားပုံရပြီး လက်ပြန်
ပြတယ်။ စာအုပ်ကိုလည်း ထောင်ပြတယ်။

သားက “ရှူး” ဆိုတဲ့ ပုံစံ လုပ်ပြတော့ ဦးလေးကြီးက နားလည်
သွားပုံရပြီး တစ်ခုခု လုပ်ပြတယ်။

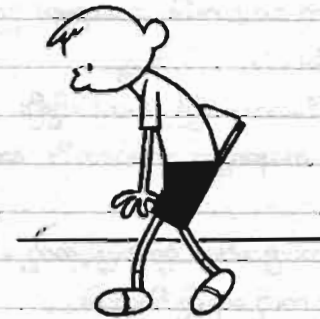
ဒီစာအုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုတဲ့ ပုံစံပေါ့။ သားလည်း
မစဉ်းစားတတ်ပါဘူး။ ခေါင်းကုတ်နေလို့ကရတယ်။ ခုနကလို့ လက်နှောက်
ပစ်ပြီးလည်း စဉ်းစားဖို့ အချိန်မရပါဘူး။

ဦးလေးကြီးကပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ စာအုပ်ကို နီးစပ်ရာ
သစ်ပင်နားမှာ ချထားလိုက်တာကို တွေ့ရတယ်။

ပြီးနောက် လက်ပြုလုပ်ဆက်ပြီး အမြိုက်ကားဆီကို ပြန်သွား
တယ်။

ခဏကြာတော့ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုလုပ်ရင်း အမေနဲ့ အမေ
လစ်တန်း သစ်ပင်နားကို ပြေးသွားပြီး စာအုပ်ကို ယူကာ အင်္ကျီအောက်မှာ
ထိုးထားလိုက်တယ်။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်ရတော့ ရင်တခိတ်ခိတ်နဲ့ပေါ့။

အခန်းထဲရောက်တော့ စာအုပ်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။
သေချာတယ်။ ဒါ သူတရားစာအုပ်ပဲ။

စာအုပ်ကို အလောတကြီး လှန်လိုက်တယ်။ ရှေ့မှာ
ရေးထားသော ကျောင်းစာများကို ကျော်ခဲ့ ... ကျော်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး
ရောက်ခါနီးတွင် ခြစ်ရာဖျက်ရာပုံစံဖြင့် ရေးထားတဲ့ အရာများကို
တွေ့တယ်။

တင်!

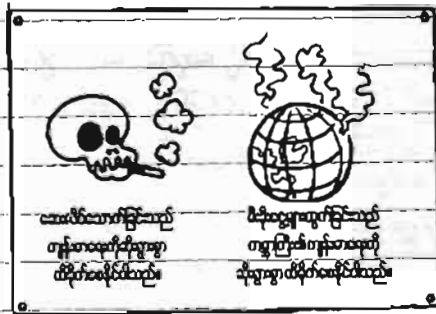
တနင်္လာနေ့

သားနဲ့ ဘောင်ဘုတို့ ကျောင်းရှေ့ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ ကျောင်းအဝင်ဝ ကြော်ငြာသင်ပုန်းမှာ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ တိုးဝှေ့ကြည့်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဘာတွေများ ကြည့်နေတာလဲလို့ စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။

ကလေးပီပီ သားလည်း အတင်းတိုးပြီး ဝင်ကြည့်တာပေါ့။ ဘောင်ဘုတလည်း အနောက်က ကပ်ပါလာပြီး အရပ်ပူတော့ ချိတ်ကြည့်တယ်။

ကြော်ငြာသင်ပုန်းပေါ်မှာ ပုံတစ်ပုံနှင့်အတူ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုလည်း ရေးကပ်ထားတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

မြို့နယ်ပေါင်းစုံကလေးကတန်းပိုင်ပိုင်
ပထမထုဝေသာ ရေစုဆောင်၏ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေး
တာဝန်လက်ရာ

ရုတ်တရက် နားများပင် ထူပူကာ မျက်လုံးများ ပြာသွားတယ်။ ဆေးဘက်မှရှိသော လောဂျဉ်၏ ပြောင်စင်စင် ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး ဆေးနားက ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ၏ အသံများကို မကြားချင်ကြားနေရတယ်။

 ရှေ့ဆောင်က တော်လိုက်တာ ...

 ဟဲ့ ... ရှေ့ဆောင်ကို ကပ်ထားရအောင် ... သူကနာမည်ကြီးတော့မှာ ...

 သိပ်ထိခိုက်တဲ့ ကာတွန်းလေးပဲနော် ...

 ဒါဆို ငါတို့ကျောင်းရဲ့ လစဉ်ထုတ်စာစောင်ထဲမှာ ရှေ့ဆောင်ကတော့ ဒီလရဲ့စတားဖြစ်လာမှာ သေချာတယ် ...

ဘောင်ဘုက သားနဲ့ ဘောင်ဘီတို့ကို ဆွဲပြီး သတိပေးတယ်။ သွားရအောင်။ သားနဲ့ ရင်ထဲမှာ အမေ တစ်ခါတုန်းက ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ မနားလို့ခွင့်တဲ့ စိတ်ခံစားမှုလိုမျိုး တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အခန်းထဲရောက်တော့ လောဂျဉ်က ဘောင်ပွဲခံနေတာ တွေတော့ ပိုပြီးစိတ်ညစ်သွားတယ်။

ပိုဆိုးတာက ဤနေ့နဲ့ စပိုင်က သားဝင်လာတာတောင် မကြည့်တော့တာပါပဲ။

လောဂျဉ်က လှမ်းခေါက်တယ်။

 အံ့ဩအောင် ... မင်းကာတွန်းက ဘိတ်ချေရတယ်
ထင်တယ်ကွ ... ငါနဲ့ အတူ ဓာတ်ပုံရိုက်မလား ...
ဆုရတဲ့သူနဲ့အတူ ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့်ရတာပေါ့
... ဟား ... ဟား

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ ဝှင်းနီနီ ဗိုင်းက ဓာတ်
ရိုက်သလို တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်နေတာကြောင့် ပိုပြီး စိတ်နှာသွားရတယ်။
ဒါကြောင့် အောင်သူနဲ့အတူ မုန့်ဖျော့တန်းကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

ကြီးကြီးဒေါ်စိန်နီ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်နားရောက်တော့ လှေရှင်းနေတာ
ကြောင့် အောင်သူကို စားမလားဆိုပြီး အဖော်ညှိကြည့်တယ်။ အောင်သူက
လည်း စားမယ်ဆိုတာကြောင့် ဝင်စားဖြစ်တယ်။

 နင်တို့ သန့်ရှင်းရေး အပတ်စဉ် ပြီးသွားပြီလား ...

ကြီးကြီးဒေါ်စိန်က အရင်တစ်ခေါက်က သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာကို
ပြန်ပြီး အစဖော်တာပါ။ သားတို့ကလည်း ပြီးပြီးရော ခေါင်းညှိရိုက်
မုန့်ဟင်းခါးကိုပဲ ဆက်တိုက်ဆိုသလို စားနေလိုက်တယ်။

ဘေးဆိုရင်မှာ မုန့်ဝယ်နေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်စုံနဲ့ လော့ရှည်
အကြောင်း ပြောနေသံကြားရတယ်။

တစ်ဖက်က ကောင်မလေးကလည်း လော့ရှည်သိပ်တော်က
အကြောင်းပြောနေတယ်။

စိတ်ညစ်ပြီး ဘာမှမဆိုသံ မုန့်ဟင်းခါးရည် ထပ်တောင်း

လိုက်တယ်။
ထိုအခါမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားပြီး -

- ကြီးကြီးဒေါ်စိန် ...
- အေး ... ဘာလဲ ... သားရဲ့ ... ဟင်းရည်နည်းလို့လား
- မဟုတ်ပါဘူး ...

အရေးထဲ အောင်သူက နည်းရှင်သူ့ဆီကယူ လှုပ်နေသေးတယ်။
မဟုတ်ပါဘူး ပြောပြီး ကြီးကြီးဒေါ်စိန်ကို စကားထပ်ပြောရတယ်။

- ဟို ... ဟို တစ်နေ့ကပြောတဲ့ သုတဆိုတဲ့
ကျောင်းသားအကြောင်းလေ မှတ်မိလား ...
- အင်း ... မှတ်မိတာပေါ့ သားရဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ...
- သူက ကျွန်တော်တို့ အခုနေတဲ့ အခန်းမှာပဲ
တစ်နှစ်လုံး နေခဲ့ရတာလား ...

ကြီးကြီးဒေါ်စိန်က ဟင်းခင်းကို မွှေလိုက်ရင်းမှ စဉ်းစားနေတယ်။

ပြီးမှ -

- သိပ်တော့ မမှတ်မိဘူး ... ဒါပေမယ့် မင်းတို့နေတဲ့
အဆောင်က အသစ်ဆောက်ထားတာဆိုတော့ ...

ဪ ... သိပြီ ... ဒီအဆောင်သစ်ကြီးကို အခန်း
တစ်ချို့ပြောင်းရတယ် ... မင်းတို့နဲ့ အခန်း A01 က
လည်း ပြောင်းရတယ် ... ပြောင်းလာပြီ
တစ်လလောက်လား မသိဘူး ... သုတခုံးတာပဲ ...

..... ကျောင်းတတ်ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ကြားလိုက်ရတယ်။ မွန်တင်း
ခါးကိုကမန်းကတန်း လက်စသတ်လိုက်ပြီး အတန်းထဲတို့ နှစ်ယောက်သား
ပြန်ပြေးလာရတယ်။

..... ဆရာမ ဝင်လာတော့ ထုံးစံအတိုင်း လှူစာရင်း ခေါ်တယ်။
အားလုံးနီးတော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ လော့ရှည်အကြောင်း စပြောပီ
တော့တယ်။

..... ကျန်တဲ့သူများက လော့ရှည်ကို အတုယူသင့်ကြောင်း
လော့ရှည်ဟာ တစ်ချို့ကျင့် ဘာဖြစ်မှာဖြစ်ကြောင်း၊ ညာဖြစ်ရင်လည်း ဖြ
စ်နိုင်ကြောင်း သေည့်ဘာဘာညာညာများကို ဆရာမကပြောပါတော့တယ်။

..... အားလုံးကတော့ ဆရာမစကားကို ငေးပြီး နားထောင်နေတယ်။
တစ်ချက်တစ်ချက် လော့ရှည်တို့လည်း လှမ်းလှမ်း ကြည့်တတ်သေးတယ်။
စိတ်ပျက်လိုက်တာ။ အလိုလိုနေရင်း သိခင်ယ်လာတယ်။
ဆရာမက သားဝင်ပြိုင်ပြီး ဆုမရဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းတို့လည်း
ပြောလိုက်မှာ စိုးရိမ်နေတယ်။

..... ဆရာမ မသိပါစေနဲ့။ မပြောလိုက်ပါစေနဲ့။
မပြောပါစေနဲ့။

..... မပြောပါစေနဲ့။
..... လတ်ထံက ခဲတံကို ကိုင်ပြီး ရွှေတွင်ပို့နေသော ဗလားစာအုပ်စီ
နောက်ကျောတွင် ဦးတည်ရာမှ လိုက်ခြစ်နေမိတယ်။

..... နောက်မှ ကျောင်းစာအုပ်ပဲဆိုတာ သတိရသွားပြီး ခဲဗွတ်ဖြင့်
ပြန်ဖျက်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဆရာမက စာစသင်နေပြီ...။

..... ကျောင်းသင်ပုန်းက စာကို လိုက်ကူးနေတုန်းမှာပဲ အခန်းရွှေ
တနေ့ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြတ်သွားတာကို တွေ့ရတယ်။

..... အကြံတစ်ခုလည်း ပြီး ရွှေတွင် စာတန်းရေးနေတဲ့ အောင်ဘုကို
လက်လှမ်းတုတ်လိုက်တာ ဗလားစာအုပ်တွင် အလျှင်အမြန် ချရေး
လိုက်သော စာကြောင်း တစ်ကြောင်းအား ပြလိုက်တယ်။

..... “မနက်ဖြန် ပီတို့ ကျောင်းကို စောစောလာရအောင်။”
..... အောင်ဘုရဲ့ အထိတ်တလန် ဗွတ်မှာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။
စိတ်ပျက်လိုက်တာ။ မနက်ဖြန်ကျင့် သူတို့ ဆွဲခေါ်လာရဦးမယ်။

အပိုနေ့

..... ဒီနေ့ကျောင်းကိုရောက်တော့ ထင်ထားတဲ့အတိုင်း ကျောင်း ရွှေ
မှာ လူတစ်ယောက်မှ မရောက်သေးပါဘူး။ ကျောင်းစောပြီတိုက်တစ်
ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အောင်ဘုက ကျောင်းထဲမဝင်ခင်ဘဲ တွန်ဆုတ်
တွန်ဆုတ်လုပ်နေတာကြောင့် လက်ကို အတင်ဆွဲထားရတယ်။

..... အောင်ဘု အမေကိုတော့ ကျောင်းစောစောလာရဖို့အောင်
နည်းနည်းပါးပါး လှိုင်းလာခဲ့ရတာပေါ့။

သားတို့နှစ်ယောက်ကိုတွေ့တော့ ကျောင်းစောင့်ကြီးက တအံ့
တကြဲကြည့်ပြီး -

 ဟ ... မင်းတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းကို အစောကြီး
ပါလား ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ...

ဆိုပြီး မသင်္ကာသလို မေးတယ်။

သားကလည်း စိစဉ်ထားတဲ့ အတိုင်း -

 ဦးလေးကြီးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ ...

ဆိုပြီး အရင်စကားစလိုက်တယ်။

ကျောင်းစောင့် ဦးလေးကြီးက မျက်လုံးတစ်ချက်ပင့်သွားပြီး
ဒီကလေးတွေ ဘာစစ်စစ်မလို့လဲ ဆိုပြီး ထင်သွားတယ်။

 ဟို တစ်နေ့က သားတို့ အခန်းရှေ့ကနေ
ဦးဖြတ်သွားတာတွေလို့ ... အဲဒါ သားသူငယ်ချင်းနဲ့
သားနဲ့ မရှင်းတာမေးချင်လို့ ... ဦးက ကျောင်းမှာ
လုပ်သက်အရင့်ဆုံးဆို ...

ကျောင်းစောင့်ဦးလေးကြီး သဘောကျသွားပုံ ရတယ်။

 ဟဲ ... ဟဲ ... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ... မင်းပြောမှပဲ
ငါဟာ ကျောင်းအုပ်ကြီးထက်တောင် လုပ်သက်

အရင့်ဆုံးဆိုတာ ပြန်တွေးမိတယ် ...

 အင်း ... အဲဒါ ... မေးစရာရှိလို့ ...

 ကဲ ... မေးဗျာ ...

 ဟို ... သားတို့ A01 အတန်းရဲ့ အခန်းဟောင်းက
ဘယ်အခန်းလဲ ...

 ဪ ... ဒါများ ... အခုစာသင်နေတဲ့ B15 အခန်းက
A01 ရဲ့ အခန်းဟောင်းပေါ့ ... နေပါဦး ... မင်းတို့က
ဘာလုပ်မလို့လဲ ...

 သားတို့က စာစီစာကုံးရေးမလို့ ...

 အဲဒါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ ...

 ဆိုင်တာပေါ့ ... စာစီစာကုံးနာမည်က ... မိမိတို့
အခန်းတဲ့ ...

 ဪ ... အေး၊ အဲဒီလိုဆိုတော့လည်းဆိုင်သားကွ

စာစီစာကုံးထဲမှာ မိမိတို့အခန်းက ဘယ်လိုရှာမလိမ့်ပုံ၊
အတန်းပိုင်ဆရာမက ဘယ်လိုတော်ပုံ၊ ဘယ်လိုသန့်ရှင်းပုံ... နောက်ဆုံး
မိမိတို့အခန်းအတွက် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးရသော ကျောင်းစောင့်
ကြီးရဲ့ ထက်မြက်ပုံ စတာတွေကို ရှေးမယ်ဆိုပြီး တသီတတန်းကြီး ပြောပြ
လိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်တွေတော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားပုံ မရပါဘူး။ ကျောင်းစောင့်
ကြီးရဲ့ ထက်မြက်ပုံ နေရာကိုတော့ တော်တော်လေး သဘောကျနေပုံ
ရတယ်။

လို့လည်းဆိုတယ်။

အဲဒါ -- B15 အခန်းကို ခဏလောက် ကြည့်လို့ ရမလား ...

အာ -- ပြရမှာပေါ့ကွ ... စာစီစာတုံးထဲမှာ ဦးနုမည် အရင်းကို ထည့်မရေးနဲ့နော် ...

ဟာ -- ရေးမှကောင်းမှာပေါ့ ... ဦးနုမည်အရင်းက ဘယ်သူ ...

ကျောင်းစောင့်ကြီး ဦးလူလှ ကွ -- မရေး -- မရေးပါနဲ့ကွာ -- အဟီး ...

နာမည်နဲ့ လူနဲ့ မလိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လည်း ဦးနုလှကို ထည့်ရေးမှ စာစီစာတုံးက ပြည့်ကြမှာဟု ပြောလိုက်လို့ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင်

B15 အခန်းကို လိုက်ပြတယ်။

တစ်ကျောင်းလုံးမှာ ဘယ်သူ့မှ မရှောက်သေးလို့ B15 အခန်းမှာလည်း တိတ်ဆိတ်ပြီး ရွှောက်ချားနေတယ်။

ကျောင်းစောင့်ကြီးသာ မပါလို့တော့ B15 အခန်းထဲကို ဝင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ...။

ဘောင်ဘူတတော့ ကျောင်းစောင့်ကြီး ပါလာလို့ နုနုလည်း နေပုံရတယ်။

သိပ်မကြာစေနဲ့ဦး -- တော်ကြာ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေလာတော့မှာ ...

ဟုတ်ကဲ့ -- ခဏပဲ ကြည့်မှာပါ -- ဦး --

ဒေအ -- ဒေအ --

ကျောင်းစောင့်ကြီးက အပြင်မှာ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်လုပ်ရင်း ကျန်ခဲ့တယ်။ သားနဲ့ ဘောင်ဘူက B15 အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တယ်။

တိတ်ဆိတ်မှုကြောင့် ကြက်သီးထသွားတယ်။... သူတနေ့တဲ့ အခန်းထဲကိုတော့ ရောက်ပြီ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ?

အောင်ဘူတ သားကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆိုတဲ့ ပုံစံပါ။ သား ခေါင်းခါပြလိုက်တော့ သူ့လည်း စိတ်ညစ်သွားပုံရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အခန်းထဲမှာ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်း မသိတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်က “တဖျတ်ဖျတ်” နဲ့ ထပြန်တယ်။

အောင်ဘူတ လန့်ပြီး “အမလေး” လို့ အော်တယ်။

သားကလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ခုံတစ်ခုနောက်မှာ ဝင်နေလိုက်တယ်။

စာရေးခုံတစ်ခုပေါ်မှာ နားနေတဲ့ ငှက်တို့ တွေ့လိုက်ရမှ အလန် ပြေသွားပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်လိုက်ကြတယ်။

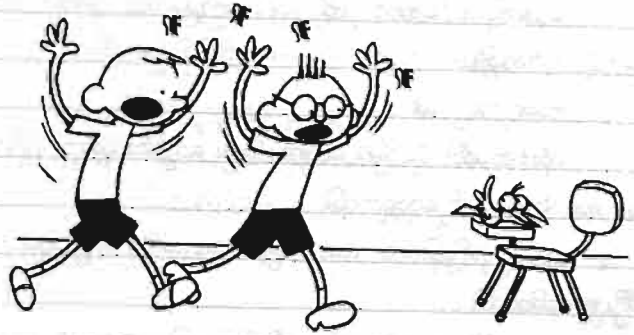
ငှက်က ခုံပေါ်မှာ ငြိမ်ပြီး ရပ်နေတယ်။

ပြီးတော့....

သားတို့နှစ်ယောက်တို့ ကြည့်နေတုန်းလို့လည်း ခံစားလိုက်ရတယ်။

အောင်ဘူနဲ့ သားမှာ ကြက်သေသေသွားပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ထပ်ကြည့်မိကြပြန်တယ်။

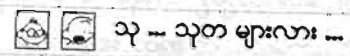
ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မရယ်ကြဘဲနဲ့ “ရှူး ... ရှူး” ဆိုပြီး ငှက်ကို မောင်းလိုက်တယ်။

ငှက်က ပြန်မသွားဘူး။ သားတို့ကို ကြောက်လန့်ပုံလည်း မပြဘူး။

ကြာလာတော့ ငှက်ကိုပင် တစ်မျိုးထင်လာတယ်။ ငှက်ကော ဟုတ်ရဲ့လား။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ငှက်က ရုတ်တရက်ထပြန်ကာ သားတို့ဝင်ခဲ့တဲ့ အပေါက်ကနေ အပြင်ကို ပြန်ထွက်သွားတယ်။

ကလေးပီပီ ကြောက်ကြတာပေါ့။ ခြေလှမ်းဖျားကတော့ ငှက်နားခဲ့တဲ့ စာရေးစားပွဲနားကို သွားနေမိတယ်။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိပါဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံး အဲဒီခုံနားတို့ သွားချင်နေမိတယ်။ တစ်ခုခုက ခွဲဆောင်နေတယ်လို့လည်း ခံစားမိတယ်။ နောက်ပိုင်း အောင်ဘုကို ပြန်မေးကြည့်တော့ အောင်ဘုက သူ့လည်း အဲဒီအချိန်က အဲဒီလို ခံစားရတယ်လို့ ပြန်ပြောတယ်။

စာရေးစာပေပုံ.....။

ထုံးစံအတိုင်း ခုံပေါ်မှာ တွေ့ရင်းသား၊ တွေ့ရင်းသူတွေ တိုခြစ်၊ ဒီခြစ် စာပေါင်းစုံများကို တွေ့ရတယ်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သူတရားထားတဲ့ စာများရှိမလား ဆိုပြီး ရှာနေမိတယ်။

သူတထိုင်ခုံတဲ့ ခုံလားဆိုတာတို့တော့ နှစ်ယောက်စလုံး မသိပါဘူး။ ရှာချင်စိတ်ပေါ်လာလို့ ရှာနေမိတာပါ။

ဟင် !

ခုံနဲ့ထောင့်စွန်းမှာ ရင်းနှီးသော လက်ရေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ထိတ်လန့်သွားပြီး အောင်ဘုကို ကမ်းကတန်း ကြည့်လိုက်တယ်။ အောင်ဘုက ဘာလဲ...ဘာလဲ... ဟု အတင်းမေးတယ်။

☞ သု ... သုတ လက်ရေး ...

☞ ဟင် ... ဟုတ်လို့လား ...

အောင်ဘုကို စားပွဲအစွန်းနားက လက်ရေးတစ်ခုကို ပြလိုက်တယ်။ ပိုပြီး သေချာသွားတာက သုတက သူ့ထုံးစံအတိုင်း စာရေးပြီး စာတန်းအောက်တွင် သုတဆိုပြီး ရေးထားတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ငါ့ငိုယာရိုကို မျှောက်ဖတ်
၇၈၇၇၇၇၇၇၇၇၇၇
၇၇၇၇၇၇၇၇၇၇၇၇
၇၇၇၇၇၇၇၇၇၇၇၇
၇၇၇၇၇၇၇၇၇၇၇၇
သုတ

တစ်ဦးတို့ တစ်ဦး ကြည့်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီနောက် သုတဟာ တစ်စုံတစ်ဦးကြောင့် သေရတာဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်ဆိုပြီး အခိုင်အမာ ယုံကြည်လိုက်ကြတော့တယ်။

B15 အခန်းထဲက ထွက်ပြီး A01 အခန်းထဲ ပြန်ရောက်သည့်တိုင် နှစ်ဦးစလုံး စိတ်ထဲတွင် ယောက်ယက်ခဲထဲနေတယ်။ “ငှက်” တို့လည်း သူတို့ဖြစ်ရမယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ စွဲမှတ်နေတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ငှက်က သုတ ဖြစ်ရမယ်။

မတရားခံခံရတဲ့ သုတဘက်က ရုပ်တည်မယ်လို့လည်း တွေးနေမိတယ်။ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။

ဒီကိစ္စကို တွေ့ရင်းအုပ်ကြီး သိမှဖြစ်မယ်၊ တွေ့ရင်းအုပ်ကြီးကို အသိပေးရမယ်။

နောက်တစ်နေ့ရောက်မှပဲ အောင်ဘူကို အိမ်အကြောင်း ပြော
ဖြစ်တယ်။

ဗုဒ္ဓဘုရားနေ့

☞ ဖြစ် ... ဖြစ်ပါ့မလား ...

☞ ဟ ... ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ ... ငါတို့ သူရေးထား
တာကို တွေ့နေပြီပဲ ...

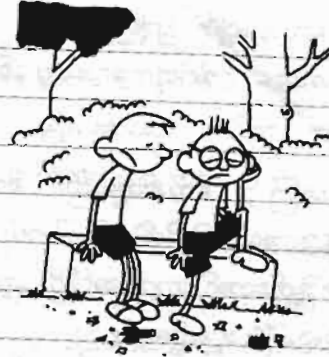
☞ သူရေးထားတာပဲရှိတာ ... ငါတို့က သူ့အကြောင်း
သေချာသိတာလည်းမဟုတ်ဘူး ... ပြီးတော့ ...
ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဘယ်သူသတ်လို့လဲမေးရင်
ဘယ်လိုဖြေမလဲ ...

ဒီတစ်ခါတော့ အောင်ဘူ တော်သွားတယ်။ သူ့မေးတဲ့အတိုင်း
သာမေးခံရရင် ဖြေဖို့ အာဖြေမရှိဘူး။

ဒါဆို သေချာအောင် ထပ်လုပ်ချဉ်းမှာပေါ့။

မုန့်စားဆင်းချိန်မှာ အောင်ဘူနဲ့ သားက ကျောင်းတိုက်သားနဲ့
ရယ်လှိုင်းသောနေရာတွင် တိတ်တဆိတ်ထိုင်ကာ စကားပြောကြရတယ်။

☞ အောင်ဘူ ...

☞ အေး ... ဘာလဲ ...

☞ ငါတို့ သုတရဲ့ အမှုကို သေသေချာချာ အစအဆုံး
သိမှရမှာကွ ...

အောင်ဘူက မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးတယ်။ သားနဲ့ပိုးစပ်က
အမှုတွေဘာတွေ ဆိုတဲ့ စကားလုံး ထွက်နေတယ်ဆိုပြီး အမြင်ကတ်
မပျံ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကလေးစကားပဲ ပြောင်းပြောရတယ်။

☞ အင်း ... သုတ သေတဲ့အကြောင်း သိ ... သိမှ
ဖြစ်မယ် ...

☞ ငါတို့က ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲကွ ... လိုက်မေးပြန်
ရင်လည်း ... သွား ... သွား ... ကလေးတွေ သိစရာ

မလိုဘူးဆိုပြီး ပြောကြည့်မှာ ...

 အေး ... အဲဒါငါတို့ကလေးတွေ နှစ်နာသကွာ ...

သားစကားကြောင့် အောင်ဘုလည်း စိတ်ဓာတ်ကျသွားပုံ ရတယ်။ သူ့မပြောနဲ့ သားတောင် စိတ်ပျက်နေမိတယ်။ အခုသိထားတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ချို့ကိုတောင် ကျောင်းအုပ်ကြီး သွားပြောရင် တလေး တွေ ဘာလာရှင်တာလဲဆိုပြီး ဆူခုံရဦးမယ်။

အဲဒီလို စဉ်းစားနေစဉ်မှာပဲ ဆရာတစ်ယောက်က သားတို့ကို လှမ်းမြင်သွားပြီး -

ဆရာက သားတို့ကို မဟုတ်တာ တစ်ခုခုလုပ်နေတယ်လို့ ထင်သွားပုံရတယ်။ သားတို့ကလည်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောနေကြ တာကိုး...။

  ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ... ဆရာ ...

 အေး ... ဘာမှမလုပ်ရင် ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်တော့ မုန့်စားဆင်းတာ တက်တော့မယ် ...

  ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာ ...

သားတို့ ခပ်သွတ်သွတ်လေး ပြေးထွက်လာချိန်မှာပဲ ဆရာက သူ့လက်ထဲကအရာနဲ့ သားတို့ကို လှမ်းမြင်တယ်။

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ သတင်းစာတစ်စောင်နဲ့ လှမ်းမြင် တာပါ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သားခေါင်းထဲမှာ အတွေးတစ်ခု ရသွားတယ်။

ကြာသပတေးနေ့

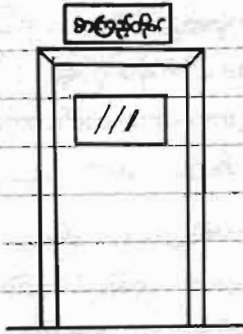
ဒီနေ့ မုန့်စားဆင်းချိန်မှာ ကျောင်းမုန့်ဖျော့တန်း မသွားတော့ဘဲ အိမ်က ယူလာတဲ့ မုန့်တစ်ခွက်ကို အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။

အောင်ဘုတို့ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့လည်းပဲ အိမ်က ယူလာတဲ့ မုန့်တွေကို အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ပြီးတဲ့အပြင် လက်မှာလည်း ကိုင်ထား သေးတယ်။

အတန်းထဲကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တော့ မုန့်စားဆင်းချိန် ထုံးစံအတိုင်း ဆူညံပြီး ရွတ်ရှုတ်ခတ်နေတယ်။

သားနဲ့ အောင်ဘုကတော့ အခန်းထဲက ထွက်လိုက်ပြီး ကျောင်းအဆောင်ကြီးတစ်ခုရှိ အခန်းတစ်ခန်းဆီကို ဦးတည်လိုက်တယ်။

ကျောင်းရဲ့ အားထားရာ စာကြည့်တိုက်အခန်း...။

စာကြည့်တိုက်ဆိုတာ သားတို့ ကလေးတွေ သွားရော့သွားထ
မရှိပါဘူး။ ကျောင်းမှာရှိတဲ့ အစ်ကိုအတန်းကြီးတွေတော့... အင်း...
သူတို့လည်း သွားတာ သိပ်တွေ့ရပါဘူး။ စာကြည့်တိုက်ဆိုတာ ဘယ်သူ
တွေ သွားမှန်းလဲမသိဘူး။

သေချာသိတာကတော့ စာအုပ်စာတမ်း၊ သတင်းစာ အပေါင်း
တွေ့တာလောက်တော့ သိတယ်။

ပြီးတော့ မျက်မှန်ထူထူတပ်ထားတဲ့ စာရေးမတစ်ယောက်လည်း
ရှိတယ်။ နားမညှိကတော့ မသိပါဘူး။ မျက်မှန်တပ်ထားတော့ အိတ်ခန်း
ရဲ့ပဲ စိတ်ထဲမှာ အလွယ်ခေါ်လိုက်တယ်။

အိတ်ခန်း
၁၆

စာကြည့်တိုက်ထဲ ဝင်လိုက်တော့ ရုရှင်နောက်ထပ်။ အိတ်ခန်း
ကပ်ယောက်ပဲ စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်နဲ့ အလှည့်ပြနေတယ်။
သားနဲ့ အောင်ဘဝင်လာတာ အိတ်ခန်း မသိပါဘူး။

မှန်မျက်ပေါက်နေပြီး သားတို့နှစ်ယောက်ကို ကျော်ကြည့်တယ်။

ဘာကိုစွဲလဲ

စိတ်ဆိုးသွားလို့ ထင်တယ်။ လေသံက နည်းနည်းမာနေတယ်။
အောင်ဘဝင် ကြောက်လို့ သားဘေးနား ကပ်လာတယ်။

သားလည်း ကြောက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် မေးစရာရှိတာတော့
မေးပြီးမယ်ဆိုပြီး စိတ်တင်းထားရတယ်။

အိတ်ကပ်ထဲက စာရွက်အပိုင်းအစ အချို့ကို ထုတ်လိုက်တယ်။
စာရွက်ပေါ်မှာ မှန်ဟင်းခါးရှောင်တဲ့ အခေါ်ကြီး ပြောလိုက်တဲ့ ဂဏန်းအချို့
ကို ချရေးထားတယ်။

 ဟို --- ရက် --- လ --- ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်
လောက်က သတင်းစာတွေ လို --- လိုချင်လို့ပါ

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ အနိတိနှင့် မျက်မှောက်ကြည့်သွားတယ်။

 ကျောင်း --- ကျောင်းအုပ်ကြီး ယူခိုင်းလိုက်လို့ပါ ...

ဟုတ်သည့်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည့်ဖြစ်စေ ကျောင်းအုပ်ကြီးများသို့
သုံးလိုက်တော့ အနိတိနှင့် နည်းနည်းတော့ လာနဲ့သွားပုံ ရတယ်။

သို့သော် ကျောင်းအုပ်ကြီးက တိုက်ရိုက်မလာပဲ ကလေးတွေက
တဆင့် ခိုင်းလိုက်လို့ စိတ်မကောင်းတဲ့တန်လည်း ဖြစ်သွားတယ်။

 ဟိုနားမှာရှိတဲ့ သတင်းစာပုံက --- ခုနှစ်ရဲ့
သတင်းစာတွေပဲ ---

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိတဲ့ သတင်းစာပုံကြီးတစ်ပုံကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

ကိုယ်သာသာတို့ယ် ရှာသွားဆိုတဲ့ သဘောပါ။ ကိစ္စအပြစ်တို့
သားတို့နှစ်ယောက်ကလည်း သတင်းစာရှိတဲ့ နေရာကိုသိပြီဆိုတော့ ဘာ
ကုန်မိုက်တော့ပဲ သတင်းစာပုံကြီးရှိရာ ပြေးပြီး အလှူအယက်ရှာကြတယ်။

အနိတိနှင့်ကတော့ သူ့စာအုပ်မှာပဲ မျက်နှာပြန်ကပ်လိုက်တယ်။
တစ်စောင်ပြီး တစ်စောင်ရှာကြတယ်။

မတွေ့ဘူး။

ခဏကြာတော့မှ သတင်းစာမျက်နှာရှေ့တွင် စာလုံးကြီးနဲ့
ရေးထားတဲ့ စာတန်းတစ်ခုတို့ တွေ့လိုက်ရတော့တယ်။

**ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ကျောင်းသားလေးတစ်ဦး
စုတ်စာရက် လဲကျသေဆုံး**

အနိတိနှင့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့စာအုပ်သူ့ ဖတ်လို့
ကောင်းနေတုန်းပဲ...။

မိကြောင့် သတင်းစာထဲက သူတန် သက်ဆိုင်ရာ သတင်းတို့
နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ဖတ်ကြည့်မိကြတယ်။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ကျောင်းသားလေးတစ်ဦး
ရှုတ်တရက် လဲကျသေဆုံး

----- ဖြို့။ ----- လ၊ ----- ရက်

----- ဖြို့၍ နာမည်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ကျောင်း
သားလေးတစ်ဦး ရှုတ်တရက်လဲကျသေဆုံးခြင်း ကိစ္စဖြစ်ပွားခဲ့ပါသည်။

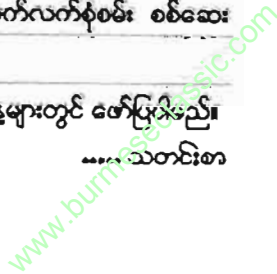
အဆိုပါကိစ္စအား စုံစမ်းကြည့်ရာတွင် ယမန်နေ့နံနက်
ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးပြီး အတန်းပိုင်ဆရာမ ----- စာသင်နေစဉ်
တွင် လဲကျခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပြီး မကြာမီ
ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနှင့်တကွ ဆရာ၊ ဆရာမများမှာ ကျောင်းသား
လေးအား နီးစပ်ရာ ဆေးရုံသို့ အချိန်မီပို့ခဲ့ကြသော်လည်း ကျောင်းသားမှာ
သေဆုံးခဲ့ပါသည်။

ဆရာဝန်များ၏ ပြောကြားချက်အရ ကလေးမှာ ရှုတ်တရက်
လဲကျချိန်မှာပင် သေဆုံးခဲ့ပြီး ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ မည်သည့်ရောဂါ
ကြောင့်ဆိုတာ တပ်အပ်မပြောနိုင်သေးကြောင်း၊ ယခုအချိန်တွင် နှလုံး
ရောဂါဟု ယူဆထားပါကြောင်း ဖြေကြားခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းသားလေး၏ မိခင်ကမူ သူ့သားလေးသည် နှလုံးရောဂါ
အခံရှိကြောင်း၊ ကျန်သည့်ရောဂါမရှိကြောင်း၊ ပြောကြားခဲ့ပြီး သူ့သားလေး
သေဆုံးခြင်းသည် အတန်းပိုင်ဆရာမက အကြောက်လွန်အောင် လုပ်
သဖြင့် သူ့သားလေး ရှေးဖြစ်သွားနိုင်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့ပါသည်။

ဤကိစ္စအား တာဝန်ရှိသူများက ဆက်လက်စုံစမ်း စစ်ဆေး
နေသည်ဟု သတင်းရရှိပါသည်။

ဆက်လက် စစ်ဆေးမှုများကို ကျန်နေ့များတွင် ဖော်ပြပါမည်။
----- သတင်းစာ

**သေဆုံးသွားသော ကျောင်းသားလေး၏ မိခင်က
အတန်းပိုင်ဆရာမအား တရားစွဲဆိုလိုက်ပြီ။**

ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သော ကျောင်းသားလေး တစ်ဦး၏ လဲကျသေဆုံးခဲ့မှု၌ ကျောင်းသား၏မိခင်သည် သူ့သား သေဆုံးမှုမှာ အတန်းပိုင်ဆရာမတွင် အပြစ်ရှိကြောင်း ပြောဆိုပြီးနောက် ယနေ့တွင် ထိုအတန်းပိုင်ဆရာမအား တရားစွဲဆိုလိုက်ပါသည်။

တရားစွဲဆိုမှုတွင် တရားလိုမှာ ကျောင်းသားမိဘဖြစ်ပြီး တရား စွဲဆိုခံရသူမှာ နာမည်ကြီးကျောင်း၏ အတန်းပိုင်ဆရာမဖြစ်ခြင်းကြောင့် လူအများ စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိနေကြသည်။

.....သတင်းစာ

ကျောင်းသားများနှင့် အင်တာဗျူး

--- မြို့ရှိလူများသည် အခုတလော ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ကျောင်းသားလေး သေဆုံးမှုကို အထူးစိတ်ဝင်စားလျက် ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့က အတန်းထဲတွင် ရှိနေသော ကျောင်းသားလေး၏ အတန်းဖော်များအား မိဘများ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အိမ်တိုင်ယာရောက် ဆတ်သွယ် မေးမြန်းခဲ့ပါသည်။

Q သားလေးနာမည် ပြောပြပါဦး။

A သားနာမည်က မျိုးကျော်သူပါ ဦး။

Q သားက သုတနဲ့ တစ်ခန်းတည်းနော်။

A ဟုတ်ကဲ့

Q အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို သားမှတ်မိသလောက် ပြန်ပြောပြပါဦး။

A ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းမထိုးခင်မှာ သားတို့ကစားကြပါ သေး တယ်။ ဒါပေမယ့် သုတကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဘေးနားကပ် ကြည့်တတ်ပါတယ်။ သူက သားတို့ကစားနေရင် အမြဲတမ်း

ဝင်မကစား တတ်ဘူးလေ။ သူ့ဘာသာသူပဲ မျက်နှာပိုင်ပိုင်နဲ့ နေတတ်တယ်။ အဲဒီနေ့ကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။

Q အဲဒီနေ့က ကျောင်းမှာ စိတ်ညစ်စရာ အကြောင်းရှိလို့များ ပိုင်နေတာလား။

A မသိဘူး။ အင်း... စိတ်ညစ်စရာဆိုလို့ ... တစ်ခုပဲရှိတယ်။

Q ဘာများလဲ။

A ဆရာမက စာကျက်ခိုင်းထားတယ်။ အဲဒီတော့ စာမေးလိမ့်မယ်။ စိတ်ညစ်စရာဆိုလို့ အဲဒါတစ်ခုပဲရှိပါတယ်။

Q ညော်... အေး... အေး ဟုတ်ပါပြီ။ ဆက်ပြောပါဦး။

A နောက်ပြီး သူက အတန်းဖော်ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ် နေတာလည်းတွေ့သေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးတော့ ဆရာမက စာမေးတယ်။ တစ်ဦးချင်းစီပေါ့။ အားလုံးက ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ မေးမယ့်စာကို ပြန်နှေးနဲ့ လုပ်နေရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ "ဒုန်း" ဆိုတဲ့ အသံကြားနဲ့အတူ ကျောင်းသား တစ်ယောက်လဲကျသွားတဲ့ အသံကြားလိုက်ရတယ်။ လှည့်ကြည့်

လိုက်ကြတော့ သုတက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲကျနေတာ တွေလိုက် ရတာပါပဲ။

Q သားတို့ အတိုင်းပိုင်ဆရာမက အရိုက်ကြမ်းတယ်ဆို။

A --- ဟို --- ။

Q ဖြေပါသားရဲ့ သားရဲ့ဆရာမက ဒီစာကို ဖတ်ရင် ပြန်ရိုက်မှာ ကြောက်လို့လား။

A (ကျောင်းသားက မဖြေခဲ့ပါဘူး)

Q ထားပါတော့ကွာ။ နောက်ဆုံးတစ်ခု ဦးမေးမယ်။

A ဟုတ်ကဲ့။

Q သားသုငယ်ချင်း သုတကို သားဘယ်လိုမြင်လဲ။

A သုတ သဘောတော့ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ဦးတည်း နေတာ ပိုများပါတယ်။ သူ့အတွေးနဲ့ သူ့နေတာပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့ မျက်နှာက အမြဲတမ်း ဝမ်းနည်းနေသလိုပဲ။

Q ဘာကြောင့် ... သားက အဲ့ဒီလို ထင်တာလဲ။

A မသိဘူး။

Q သမီးနာမည် ပြောပြပါဦး။

A ဒိုဝင့်ဝါပါရှင့်။

Q သုတသေဆုံး ... အဲ၊ လဲကျသွားတဲ့နေ့က သမီးနဲ့ သုတနဲ့ ရန်ဖြစ် ကြသေးတယ်ဆို။

A ဟုတ်ပါတယ်။

Q ဘာများဖြစ်တာလဲ သမီးရဲ့။

A အဲဒီနေ့မတိုင်ခင်က သမီးရဲ့ သင်္ချာစာအုပ်ကို သူက ငှားတယ်လေ။ ငှားပြီးတော့ သမီးရဲ့ စာအုပ်နောက်မှာ ဟိုခြစ်၊ ဒီခြစ်နဲ့ ဘာတွေ ဝှန်းမသိဘူး လျှောက်ခြစ်ထားတယ်။ အဲ့ဒါနဲ့ သမီးက "ဟဲ့ ... နင် ငါ့စာအုပ်မှာ ဘာတွေလျှောက်ရေးထားလဲ ဆိုပြီး" ပြောမိတာပါ။ သူမရှိတော့လည်း အဲ့ဒီလို ပြောမိတဲ့အချိန်မှာ သူ့မျက်နှာ ပြန်မြင်ပြီး သနားမိနေသေးတယ်။

Q သူက ဘာတွေ လျှောက်ရေးထားလို့လဲ။

A မသိပါဘူး။ စာလုံးလိုလို၊ မျဉ်းကြောင်းတွေလိုလိုနဲ့ လျှောက်ခြစ် ထားတာပါ။ ခဲတံနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ဘောပင်နဲ့ဆိုတော့ ဖျက်ရတာ ခက် သွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ စာအုပ်အသစ်ထုတ် ရေးရတော့တယ်။ ကောင်း ပါတယ်။ သမီးလည်း စာအုပ်အသစ် ရေးချင်နေတာနဲ့ အတော် ဖြစ်သွားတာပေါ့။

Q သမီးသူ့ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ။

A သမီးက သူ့ကို ရူးနေတယ်၊ ခွံ ထင်တယ်။

Q ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့။

A တစ်ခါတစ်ခါဆို သူက အုတ်နံရံတွေ၊ ခုံတွေမှာ စာတွေ လျှောက် ရေးတယ် ဘာတွေရေးမှန်း မသိပါဘူး။ ဒါကြောင့် သမီးတို့က သူ့တို့ "စာရူး၊ ပေရူး" လို့ ခေါ်တယ်။ သမီးတို့ အဲ့ဒီလိုခေါ်တာ မလွန်ပါဘူး ဦးရဲ့။

Q အင်... ဟုတ်လိမ့်မယ်။ ဒါနဲ့ သမီးတို့ ဆရာမကိုရော သမီးတို့ ဘယ်လိုမြင်လဲ။

A ကြောက်တယ်။

Q ပြီးတော့ရော ...။

A မသိဘူး။

သေဆုံးသွားသော ကျောင်းသားမိဘနှင့် အင်တာဗျူး

Q အန်တီက သုတရဲ့ အမေမနော်။

A ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်။

Q သုတရဲ့ ဖခင်ရော မသိဘူး။

A ဟို ... ဆုံးသွားတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပါပြီကွယ်။

Q အန်တီသားလေးအကြောင်းပြောပြပါဦး။

A သားလေးက သိပ်လိမ္မာတာ။ အန်တီကိုလည်း အရမ်းချစ်တယ်။ အန်တီကလည်း အရမ်းချစ်တယ်။

Q အဲဒီနေ့က အန်တီသားလေးမှာ ထူးခြားတာ ဘာများတွေ့မိလဲ ...

A ပုံမှန်ပါပဲ။ မနက် အိပ်ယာက ထတယ်။ ကျွန်မတို့ အခန်းကိုလာပြီး ကျွန်မတို့ကို နှိုးတယ်။ သူ့ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ပေးတယ်။ မနက်စာစားကြတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ကျောင်းကားပေါ် တင်ပေးတယ်။ ကျွန်မတို့တောင် လက်ပြသွားသေးတယ်။ နေ့ခင်းရောက်တော့ ကျွန်မဆီကို သားလေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖုန်းဝင်လာတော့တာပဲ။

Q ဆရာမကိုရော ဘယ်လိုလင်ပါလဲ။

A ကျွန်မသားလေး ခုလိုဖြစ်သွားတာက အတန်းပိုင်ဆရာမကြောင့်ပဲ။ သူ့ကိုလည်း တရားရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပါပြီ။

Q အခုလို ဖြေပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

A ကျွန်မကလည်း ကျွန်မသားလေးအတွက် အခုလို တကူးတက မေးမြန်းပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါတယ်။

နောက်ဆက်တွဲသတင်းအရ တရားစွဲဆိုခံနေရသော ဆရာမအား ဆက်သွယ်၍ မေးမြန်းခွင့်တောင်းထားသော်လည်း ယခုအချိန်ထိ ပြန်လည်ဆက်သွယ်ခြင်း မရှိသေးကြောင်း သိရှိရပါသည်။

..... သတင်း

ဘယ်သူကြောင့် သေရတာလဲ

--- ဖြို --- လာ --- ရက်

ယနေ့နံနက်၌ တရားရုံးရှေ့တွင် လူများနှင့် အထူးစည်ကားနေလေသည်။ တစ်ခုခုကိုလည်း လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် မျှော်နေပုံရသည်။ မနက် ၉:၃၀ အချိန်၌ တရားရုံးရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာလေသည်။ ကားထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဆင်းလာပြီး တရားရုံးရှေ့ရှိ လူများနှင့် ဓါတ်ပုံတစ်ဇွတ်ဇွတ် ရိုက်နေသော လူများသို့ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြေးလိုက်သည်။

ထိုဆင်းလာသော အမျိုးသမီးမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပတ်ခန့်က နာမည်ကြီး ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် သေဆုံးသွားသော ကျောင်းသားလေး၏ မိခင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးနှင့်အတူ အမျိုးသားတစ်ဦးလည်း ပါလာလေ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သတင်းထောက်တစ်ယောက်က-

“အန်တီသား ဘာကြောင့် သေဆုံးရတယ်လို့ ထင်ပါသလဲ”
“ဆရာမရဲ့ အရိုက်ကြမ်းမှုကြောင့်ပါ”

ကျောင်းသားလေး၏ မိခင်မှာ ထိုသို့ ဖြေပြီးနောက် တရားရုံးအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် တရားရုံးရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ရပ်လာပြန်သည်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဆင်းလာပြန်၏။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □ □
Date / /

အခုတလော နာမည်ကြီးနေသည့် အတန်းပိုင်ဆရာမ ဖြစ်သည်။

“ဆရာမ... ဆရာမ...”

“သူတ ကိစ္စကို ဘယ်လိုထင်ပါသလဲ”

“ဆရာမမှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ထင်ပါသလား”

သတင်းထောက်များက အလှူအယက် မေးကြသော်လည်း ဆရာမမှာ မျက်နှာကိုငုံပြီး တရားရုံးအတွင်းသို့ အလျှင်အမြန် ဝင်သွား လေသည်။

ထိုနေ့က တရားရုံးအတွင်းသို့ သတင်းရယူခွင့် မရခဲ့ကြ သော်လည်း မနက်ဖြန်လောက်တွင် တရားရုံးက အမိန့်ချမည်ဟုလည်း သတင်းရရှိပါသည်။

ကျောင်းသားလေး ဘယ်သူကြောင့် သေရတာလဲ?

— သတင်းစာ

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □ □
Date / /

အနိတိဗျန် လှမ်းအော်လို့ကတော့ကြောင့် သတင်းစာကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ သားတို့နှစ်ယောက် လန့်သွားကြတယ်။

👤 🗨️ ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ တွေပါပြီ ...

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဆွဲဆွဲရာ... သတင်းစာ၊ နှစ်ခု၊ သုံးခု ဆွဲပြီး အခန်းအပြင်ကို မြန်မြန်ထွက်ခဲ့လိုက်ရတယ်။

တော်ကြာနေ ရိပ်မိသွားမှာလည်း စိုးရသေးတယ်။ မုန့်စားဆင်း နှိုင်းလည်း ပြီးခါနီးနေပြီ ...။ ဒါပေမယ့် လက်ထဲက သတင်းစာကြီးတွေ တိုင်းပြီးလည်း အတန်းထဲ ပြန်ဝင်လို့က မဖြစ်သေး...။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုပြီး အောင်ဘွဲ့နဲ့ ထိုင်ဆွေးနွေးနေရ ပြန်ရော...။ နောက်ဆုံး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်းမှာ ခဏအပ်ထားမယ်ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

သောကြာနေ့

မနက်တတည်းက မိုးတော်တော် ရွာနေတယ်။ အမေက ကျောင်းသွားပဲ ခွင့်ယူပါလားပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် ညက စဉ်းစားထားတဲ့ ကိစ္စလေးက ပြီးနေတာကြောင့် အမေ့ကို "ကျောင်းမှနှုတ်တက် စားမခက်" ဆိုပြီး ထိန်း မိုးကာ နှစ်ခုစလုံးယူကာ အိမ်ထဲက ပြေးထွက်လိုက်တယ်။

အမေက အတင်းလိုက်ပို့မယ် လုပ်နေလို့ မပို့နဲ့ ဆိုပြီး အတင်းထွက်ခဲ့ရတာ။

မိဘတွေက သူ့ကလေးတွေဆို သိပ်လိုက်ပို့ချင်တာ။ ဘာဖြစ်လို့ မှန်းမသိဘူး။ သားတို့ ကလေးတွေကလည်း မိဘတွေလိုက်ပို့ရင် သိပ် စိတ်ကျဉ်းကျပ်တာ။

တို့အဖေကို လှမ်းဆွဲရင်လည်း လှမ်းဆွဲပြန်ပြီ။ ရေတိုင်းတွေလို ခုန်ခင်းပြန်ရင်လည်း နှင်တို့က သိပ်ညစ်ပတ်တာပဲ ဘာပဲနဲ့ ပြောနေ တော့တာ။ ဒါတောင် သားအမေက အလုပ်သိပ်မအားလို့ အားများ အားနေရင် နေ့တိုင်း လိုက်ပို့နေဦးမှာ ...။

ဘောင်ဘွဲ့အိမ်နားရောက်တော့ ဘောင်ဘွဲ့ကလည်း သူ့အမေ့ ကျောင်းလိုက်ပို့ရော၊ မပို့ရော စစ်ခင်းနေတယ်။

ဘောင်ဘွဲ့က သူ့ရဲ့ နောက်ခံပုံတိုက်ကွက်ကို ထုတ်သုံးလိုက်လို့ ရတယ်။ သူ့တိုက်ကွက်က ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ် ကောင်းတာပါ။

ဘောင်ဘွဲ့အမေက သူ့သား စိတ်ကောင်းရင် ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မှန်းမသိဘူး။ ဘောင်ဘွဲ့ စိတ်ကြိုက်လိုက်ကျောတာချည်းပဲ။

ဘောင်ဘွဲ့က သားလိုပဲ မိုးကာနဲ့ ထိန်း ပြေးထွက်လာတယ်။ တွေ့တွေ့ချင်း ညက စဉ်းစားထားတာကို ပြောပြရတယ်။

 ဘောင်ဘွဲ့

 အေး...ဘာလဲ

 ညက ဟိုကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်။

 အေး...ငါလည်း စဉ်းစားမိတယ်... ဒါပေမယ့်... မင်းအရင်ပြော

 ငါတို့ထက် တစ်တန်းကြီးတဲ့ မချိုဝင့်ငါကို သွားတွေ့ရမယ်ကွ

 သုတကို စာအုပ်ငှားတဲ့ ကောင်မလေးလား...

 အေး

 မင်းက ဘယ်လိုထူးခြားမယ် ထင်လို့လဲ

 သူ့မှာ သုတရော့ခြစ်ထားတဲ့ စာအုပ်ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ် ... အဲဒီစာအုပ်နဲ့ ငါ့မှာ ရှိတဲ့စာအုပ်ထဲက ရေးထားတဲ့စာနဲ့ တိုက်ကြည့်မလို့

 အေး ... အဲဒီ အကြံမဆိုးဘူး ...

 မင်းကရော ဘာစဉ်းစားမိတာလဲ

 သုတအမေကြီးမှာ နောက်ယောက်ျား ရှိရမယ်ကွ

 ဟ... ဘာဖြစ်လို့လည်း ဘောင်ဘွဲ့ မင်းစကားက သေချာလှချည်လား... မဖြစ်နိုင်တာ။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

 ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ

 ကဲ... ကဲ ရှင်းပါဦး

မိုးရွာနေတာကြောင့် တစ်ယောက်အသံတစ်ယောက် မကြားရ
တာနဲ့ စကားကို အော်အော် ပြောနေရတယ်။

သားလူတွေကြည့်ရင်တော့ ကလေးနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေကြ
တယ်ဗျေ။

 သတင်းစာထဲမှာ မင်းရော ငါရော

ဖတ်လိုက်ရတယ်လေ

 ဘာကိုလဲ

 အဲဒီမှာ သုတအမေက "ကျွန်မတို့ အခန်းကို လာပြီး

ကျွန်မတို့ကို နှိုးတယ်" လို့ သတင်းစာထဲမှာ

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

ဆိုထားတယ် မှတ်လား၊

 အေးလေ

 သုတအမေ ဆုံးတာ တစ်နှစ်ကျော်ရှိပြီ

မှတ်လား။ အဲဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ် ကျွန်မတို့

အခန်းလို့ ပြောလို့ရမှာလဲ။ ကျွန်မအခန်းလို့

ပြောရမှာပေါ့။ အဲဒီတော့ အိပ်ခန်းထဲမှာ သူရယ်၊

အခြားတစ်ယောက်ရယ် ရှိရမယ်၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲက

အတိုင်းဆိုရင် သုတမှာ ပထွေးရှိ ရမယ်ကွ။

မျက်နှာက မိုးစက်တွေကို လက်နှင့် သုတ်ချလိုက်ရင်း အောင်ဘူ
ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တယ်။

အောင်ဘူက သူ့စကားကို တော်တော်လေး ယုံကြည်နေပုံ
ရတယ်။ သုတရဲ့ အခေါ်တွေ၊ ညီမတွေရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

အဲဒီလိုအော်ပြောကြရင်းနဲ့ ကျောင်းရှေ့နားရောက်တော့ကျောင်း
တက်ခေါင်းလောင်းထိုးတော့မှာ တွေ့တာနဲ့ အလျှင်အမြန် ပြေးရတယ်။

ဒါနဲ့ စကားထပ်မပြောဖြစ်တော့ဘူး။

စာသင်ချိန်ရောက်တော့ သားတို့ အတန်းပိုင်ဆရာမက သား
ဖိတ်ထင်လို့လား မသိဘူး။ မျက်နှာက ရှင်ရှင်ပြပြ သိပ်မရှိဘူး။

စာသားသင်နေတယ်။ သားဖိတ်ထံမှာလည်း သုတအမေနဲ့
ဆရာမတို့ ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ သိချင်နေတယ်။ သတင်း
စာထဲမှာလည်း နောက်တစ်ခေါက် ထပ်မရှာရုံတော့ဘူး။

ယူလာတဲ့ သတင်းစာတောင်မှ ဒီနေ့မနက်စားဆင်းရင် သွားပြန်ပေး

ရဦးမယ်။

မုန့်စားဆင်းတော့လည်း သတင်းစာသွားပေး...။ မချိုဝင့်ပါကို
သွားတွေ ...။ ဒါနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် တွေ့ချင်တဲ့
မချိုဝင့်ပါကိုတော့ မတွေ့ပါဘူး။ မုန့်စားဆင်းချိန်ဆိုတော့ သူ့လည်း
မုန့်ထွက်စားတာနဲ့ ဘယ်လိုရှာလို့ ရှာရမှန်း မသိပါဘူး။
လူလည်း မသိတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။

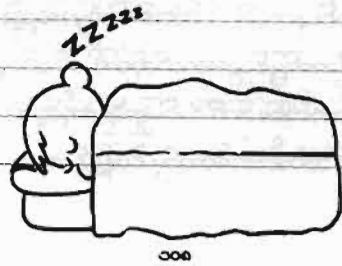
စနေနေ့

ဒီနေ့ပျင်းတာနဲ့ ဘီစိုက်တေ မလျော်ဖြစ်ဘူး။ ထူးခြားတာဆိုလို့
မှန်မှန်မလုပ်ဖြစ်တဲ့ အိမ်စာကို တကူးတက လုပ်နေတာပဲဖြစ်တယ်။

တနင်္ဂနွေနေ့

အမေတို့ ဘုရားသွားတာ လိုက်သွားရတယ်။ တုသိုလ်တော့
ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပျင်းတယ်။ အမေနဲ့ အမေတ ပုတီးတကွောက်ကွောက်
စိပ်နေတုန်း ဟိုလျှောက်ခေ့၊ ဒီလျှောက်ခေ့ လုပ်နေတာပဲ
ပျော်စရာရှိတယ်။

ဒီလောက်ပဲ ရေငြိုငြင်တယ်။ ဆော့ထားတာ ပင်ပန်းလို့
အိပ်တော့မယ်။

၀၀၈

တနင်္လာနေ့

မနေ့တ ပင်ပန်းလို့လားမသိ အိပ်ယာကလည်း မထချင်၊
ကျောင်းလည်းမသွားချင်ဖြစ်နေတယ်။

အမေက မြီးပြီး ဟိုနေ့က ပြောမိတဲ့ “ကျောင်းမှန်မှန်တက်
စားခက်” ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ လာပြီတော့ ကိုယ့်စကားနဲ့ကိုယ် ခွံတွယ်နေရောက်
ရတယ်။

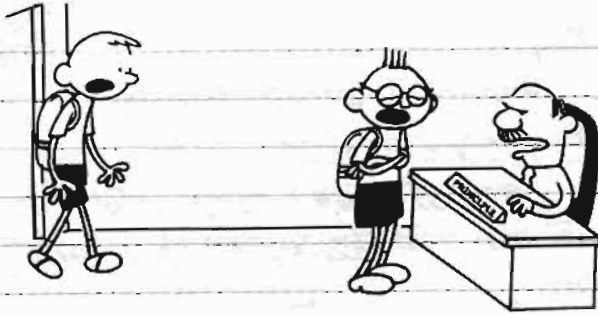
အောင်ဘုကို ဝင်မခေါ်တော့ဘူး။ နောက်ကျနေတာနဲ့
ကျောင်းတန်းသွားတော့မယ်ဆိုပြီး ကျောင်းကိုပဲ တန်းသွားလိုက်တယ်။

ကျောင်းရောက်တော့ဒီနေ့အတွက်စပြီး ခွံတွယ်ရောက်တော့တာပဲ။
ကျောင်းစောင့်ကြိုက ဝင်ဝင်ချင်ပဲ-

☞ အဲဒါအောင် ... မင်းကို ကျောင်းအုပ်ကြီးက
ခေါ်ထားတယ် ... အောင်ဘုကတော့
သူရုံးခန်းထဲရောက်နေပြီ ... မင်းပဲ ကျန်တော့တယ်
မြန်မြန်သွားလိုက် ...

ထိတ်လန့်သွားတယ်။ အိမ်ကောင် ပြန်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်သွားတယ်။
ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

ဆရာကြီးရုံးခန်းထဲရောက်တော့ အောင်ဘုက ဆရာကြီးရုံးခန်း
ထဲမှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် မတ်တပ်ရင်နေတာ တွေ့လိုက်ရတော့
ပိုပြီး ထိတ်လန့်သွားတယ်။

ဆရာကြီးက ဘာမှမပြောပဲ ကြည့်နေတာကြောင့် အောင်ဘွဲ့အား မှာ ဝင်ရပ်လိုက်ရတယ်။

ခဏကြာတော့ ဆရာကြီးက သားတို့ကို တစ်ချက်ကြည့် လိုက်ပြီး-

မင်းတို့နှစ်ယောက်က ငါ့ငှားခိုင်းတယ်ဆိုပြီး စာကြည့်တိုက်မှာ သတင်းစာတွေ သွားငှားတယ်ဆို ...

ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခန့်လို့လို့ ဖြစ်သွားတယ်။ ဆရာကြီးတို့လည်း မကြည့်ရုံတော့ပဲ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ရတယ်။

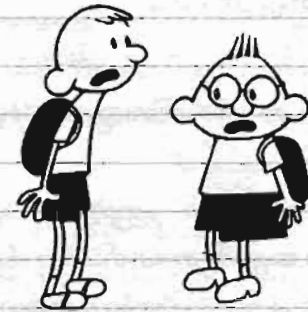
မင်းတို့က ဘာဖြစ်လို့ ငါ့နှာမည်သုံးရတာလဲ၊ စာကြည့်တိုက်ဆိုတာ အားလုံးဝင်ပြီး ဖတ်လို့ရတာပဲ ...

အနီတီမှန်တို့ ကြောက်လို့ဆိုတာ မပြောလိုက်တော့ပါဘူး။ ကြောက်ကြောက်နဲ့ပဲ သက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပို့က်ထားရတယ်။

ဆရာအဲ့ဒါကို အပြစ်မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ နှစ်ယောက်က နေ့စွဲတွေနဲ့ တိတိကျကျ လာငှားသွားတာတဲ့ ... ဟုတ်လား ..

အောင်ဘွဲ့က ခေါင်းပြိခွဲမပြု၍ သားကပဲ ခေါင်းပြိခွဲပြုရတယ်။

ဘာကိစ္စများလဲကွ ...

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း ကြည့်မိကြတယ်။

ဆရာကြီးက “ပြောလေတာ” ဆိုတော့ ပိုပြောဖို့ခက်သွားတယ်။
ချော့တော့ပြန်လာတယ်။ အတင်းနဲ့ပြော ကျောင်းလာခိုင်းသော အနေကို
လည်း အဲဒီအချိန်မှာ စိတ်ဆိုးနေတယ်။

ဘောင်ဘွဲ့ပုံစံက အဖျားဝင်နေတဲ့ ပုံစံ ဖြစ်နေတယ်။

☞ ဘာလဲ... မင်းတို့ ကိစ္စက ငါ့ကို ပြန်ပြောလို့မရတဲ့
ကိစ္စလား ...

☞ မ ... မဟုတ်ပါဘူး ...

☞ ဒါဆို ပြောလေ ...

☞ ဟို ... သု ... သုတ ကိစ္စ သိချင်လို့ပါ

☞ ဘာ ... မင်းတို့က ဘာဖြစ်လို့ သုတကိစ္စ
သိချင်ရတာလဲ ...

ဆရာကြီးက အထူးစိတ်ဝင်စားသွားတဲ့ ပုံစံကြောင့် နည်းနည်း
ပြောရုံဆိုလို့ ပြန်လာတယ်။

ဒါကြောင့် သုတစာအုပ် တွေတိုက်စွဲ၊ သုတရေးထားသည့်
နံနံပေါက် စာ၊ နံပေါက် စာများကို အားတတ်သရော ပြောပြလိုက်မိတယ်။

ဆရာကြီးက မျက်မှောက်ကြီးတို့က နားထောင်ပြီး သားစကား
မဆုံးခင်မှာပဲ လက်ကားပြတာ -

☞ နေ... နေပါဦး။ သုတကနုလုံးရောဂါနဲ့ သေသွားတာ
လို့တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီပဲ။ မင်းတို့က
ဘယ်လိုထင်လို့လဲ ...

☞ ဟို... သု... သုတက အသတ်ခံရတယ်လို့ ထင်လို့ပါ ...

ဆရာကြီးမျက်နှာမှာ တအံ့တဩ မဖြစ်သွားဘဲ ရယ်ချင်သလိုလို
ဖြစ်သွားတာကို တွေ့ရတယ်။

အဲဒီနောက် သားက စကားဆက်ပြောမှာကို လက်ကားပြလိုက်ပြီး-

☞ ကဲ... ကဲ၊ ကိုယ့်အတန်းကိုယ်ပြန်တော့ ...

ကျောင်းစာကိုတော့ စိတ်မဝင်စားဘူး။

မဟုတ်တာတွေကိုပဲ လျှောက်လုပ်နေတယ် ...

ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာကြီး ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ် ...

နောက်တစ်ခေါက်ဆို အပြစ်ပေးမယ် ...

ဆရာကြီးက သားတို့ကို အတန်း ပြန်ခိုင်းပါတော့တယ်။ သားတို့
ကလည်း နောက်ထပ်တွေ့ထားတာလေးတွေ ပြောချင်ပေမယ့်လည်း
ကြောက်လို့ ဆက်မပြောတော့ပဲ အတန်းထဲသို့ ပြန်လာခဲ့ရတယ်။

အတန်းထဲရောက်တော့ ဆရာမက စာသင်နေပြီ။ ကုတ်ကုတ်
ကလေးဝင်လာတဲ့ သားတို့နှစ်ယောက်ကို အတန်းသားအားလုံးနဲ့ ဆရာမ
က “ဘာပြဿနာ ရလုပ်လာပြန်ပြီလဲ” ဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေတယ်။

သားတို့ကလည်း တိုင်းနေရာမှာ ပြန်ပြန်လေး ပြန်ထိုင်နေတာမို့
သားတို့နှောက်မှာပါလာတဲ့ ဆရာကြီးနဲ့ခမ်းထဲက စာရေးမလေးက “ဆရာ
ဆရာကြီးက အတန်းပြီးရင် ဆရာမလည်း” တဲ့ ဆိုပြီး ဝင်ပြော သွားတယ်။

ဆရာမတို့ပါ ဆရာကြီးက တိုင်တော့မယ်ထင်တယ်။ အခုချိန်ပါ
ဆရာမက သားတို့နှစ်ယောက်ကို မမေးသေးပါဘူး။ ဒါကိုပဲ နေ့ရက်တိုင်း
အတော်လေးတင်းကျပ်နေတယ်။

မုန့်စားဆင်းချိန်ရောက်တော့ သားတို့နှစ်ယောက်မှာ မုန့်စား
ပိုင်ပါဘူး။ ဆရာမက ဘာများထပ်ဆွဲမလဲ ဆိုပြီး တွေးကြောက်နေရတယ်။
အရေးထဲ လော့ရှည်နဲ့ သူ့ရဲ့အပေါင်းအပါများက “ပြဿနာ
ကောင်” တွေ ဆိုပြီး ဖောက်ကြီးဟစ်ငေါ့ယံပြောတာ ရှိစနေသေးတယ်။

သည်ခံလိုက်ပါတယ်။ ဘေးနားမှာ စုပိုင်နဲ့ ဂျင်ဒီက ပြီး
တာကိုး။ အောင်ဘုက မနက်ဖြန် ကျောင်းမလာဘူးကွာ လုပ်နေ၍ “ဘ
ဆိုတာ ပန်းခင်းလမ်းမဟုတ်၊ ဆွဲခင်းလမ်းသာ ဖြစ်သည်” “ယောက်ျားတို့
မည်သည် ဖွဲ့မလျော့ရဲ့” “မိတို့သည် ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ဘဝ
တည်ဆောက်ရမည်” စသည့် သားစာစာကိုလည်း ကျောင်းစာအုပ်တွေ
ရေးထားတဲ့ စာသားများကို ရွတ်ပြပြီး အားတင်းခိုင်းရတယ်။

အောင်ဘုက “ဘဝအားမာန်၊ တိရစ္ဆာန်” ဆိုတဲ့ စာသား
သဘောကျသွားပြီး “တုတ်တယ်ကွ” ဟု လှုပ်ကာ အားပြန်တင်းနေတယ်။

ဘုံဒီအချိန်မှာပဲ ဆရာမက နားနေခန်းကို နှစ်ယောက်စီ
လာခုံဆိုပြီး ကျောင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ “တိရစ္ဆာန်
ကနေ “တိရစ္ဆာန်” ဖြစ်တဲ့ ကြောက်ခွဲတုန်တာ ပြောပါသွားရတယ်။

တုန်တာမှ တော်တော်ကို တုန်တာ။ ရှုပေါက်ချင်သလိုလည်း
ဖြစ်လာတယ်။

ဆရာမနဲ့တွေ့တော့ ထင်သလောက် ခေါ်သထွက်မနေပေမယ့်
တော်တော်လေးကို စိတ်ပျက်နေပုံရတယ်။

ဒီအရွယ်မှာ စာကိုပဲ ကြိုးစားမခါးစား သင်ရမယ်။ ကျောင်းမှာ
လည်း လူရှည်ချွန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ အတန်းထဲမှာ အတော်ဆုံး
ဖြစ်တဲ့ လော့ရှည်ကို အတုယူသင့်ကြောင်း ပြောဆိုတာဆုံးမပါတော့တယ်။

အောင်ဘုနဲ့ သားကလည်း “ဟုတ်ကဲ့၊ နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး
ဆရာမ” “စာပဲ ကြိုးစားသင်ပါတော့မယ်” “အတန်းထဲမှာ အဆင့်(၁)
ရဲ့စာပိုမယ် ဆရာမ” စသည့်ဖြင့် အဖြေများ မထင်ရအောင် ပြန်ဖြေ
နေရတယ်။

ဆရာမများ နားနေခန်းကနေ ကျောင်းခန်းထဲ အပြန်လမ်းမှာ
သားတို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ကြတယ်။

- ငါတို့ သုတကိုစွဲ ဆက်မလုပ်တော့ဘူးကွာ ...
- အေး ... အဲဒီပဲကောင်းတယ် ... ငါတို့ရဲ့ရှည်ရွယ်ချက်
ဖြစ်တဲ့ လော့ရှည်ကို ကျော်နိုင်အောင်ပဲ
ကြိုးစားတော့မယ် ...

ဘုံဒီလိုဆုံးဖြတ်ပြီးလို့ လမ်းလျှောက်လာစဉ်မှာပဲ သားတို့
ဆရာမက ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပိတ်ရင်လိုက်တယ်။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

ဒီအဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်က-

သူတို့ စာအုပ်ကားလို့ကတော့ မချီဝင်ပါ။ သားတို့လည်း နှုတ်
ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို မေ့သွားပြီး “သူတို့ ကားလို့ကတော့ စာအုပ်
လို့ချင်လို့ပါ” ဆိုပြီး ပြောရတယ်။

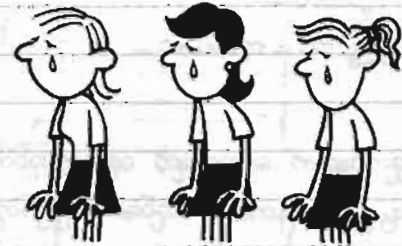
- နင်တို့က ဘာလုပ်မလို့လဲ
- ဟို ...

ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ ထပ်ဖြစ်သွားရတယ်။ ဒီအဖွဲ့မှာ
အောင်ဘွဲ့က ဝင်ဖြေတယ်။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

 သူတက သား အစ်ကိုပါ။ သူကားခဲတဲ့
စာအုပ်လေး အမှတ်တရ သိမ်းထားချင်လို့ပါ ...

အောင်ဘွဲ့တော်လိုက်တာ မျက်စိညှစ်တောင် ကျပြလိုက်တယ်။
သိတယ်မှတ်လား...။ မိန်းကလေးတွေဆိုတော့ သူတို့လည်း မျက်စိညှစ်
လိုက်ကျတာပေါ့။

အောင်ဘွဲ့က မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဆိုင်ရင်တော်ကို သိပ်ကောင်းမှန်း
အခုမှ သိရတော့တယ်။

သားတောင် ပိုချင်လာတယ်။

ဒါနဲ့ တို့တို့ပြောရရင် နောက်နေ့ပေးမယ်ဆိုပြီး “မချီဝင်ပါ” က
သဘောတူသွားတယ်။

ပျော်လိုက်တာ။ ဘယ်လိုပျော်လို့ ပျော်မှန်းမသိဘူး။ အောင်ဘွဲ့
ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ သင်္ကြာလေး (၁)လုံး ပေးလိုက်တယ်။

အင်္ဂါနေ့

မချိုငြိမ်း စာအုပ်ရေးတော့ သားတို့နှစ်ယောက်သား ထိုင်နေကျ
အိမ်သာနားက ချောင်းလေးထဲ သွားရတယ်။

ဘုံဒီရောက်မှ မချိုငြိမ်း စာအုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်ကြတယ်။

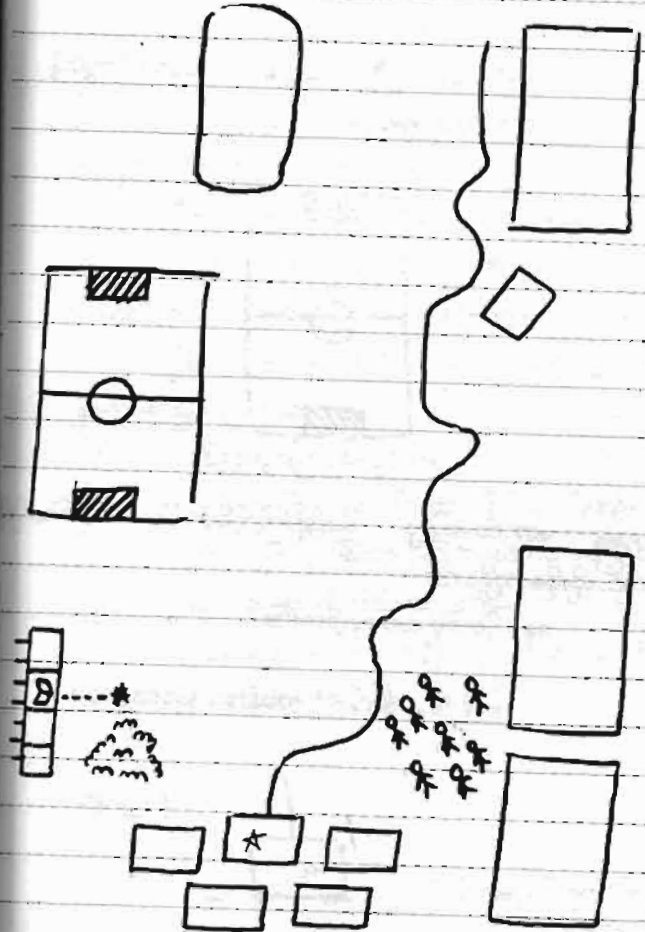
 ဟင် ...

 အာ ... တုတယ်ဟ ...

အမြိုက်ပုံနားက ကောက်ရတဲ့ သုတစာအုပ်ကို အမြန်ပြန်ဖွင့်
ရတယ်။ ရင်တွေ လှုပ်ရှားနေတယ်။ စာအုပ်တောင်ပြုတ်ကျလို့ ပြန်ကောက်
ရတယ်။

ဖွင့်ကြည့်ကြတယ်။ သေချာပါတယ်။

မချိုငြိမ်း စာအုပ်ထဲက အရာတွေနဲ့ သုတစာအုပ်ထဲက
အရာတွေနဲ့ အတူတူဖြစ်နေတယ်။

၁၅ အံ့ ... အံ့သြအောင် ...

၁၆ ဘာလဲ ...

၁၇ ဒါ ... ဒါကြီးက ငါတို့ ကျောင်းဘောလုံးကွင်းနဲ့
မတူဘူးလား ...

ဘောင်ဘွဲ့ပြောမှ သေချာကြည့်မိတယ်။ ဟုတ်သလိုပဲ
တူသလိုပဲတော့ရှိသား။

နောက်တစ်ခု ထပ်တွေ့မိတယ်။

၁၈ ဒါ ... ဒါ ငါတို့ရဲ့ အခန်းများ ဖြစ်နေမလား ...

၁၉ အဲ့ဒါသာ ငါတို့အခန်းဆိုရင် ဘေးနားက လူတွေ
အများကြီးက မုန့်စားဆင်းနေတာလားမသိဘူး ...

ထင်ရှားပြောမိကြသော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ
သေချာတယ်လို့ ထင်နေမိတယ်။

“ဒါဟာ မြေပုံတစ်ခုပဲ” လို့ ဘောင်ဘွဲ့က ပြောတယ်။

သားတော့ ... သိပ်လက်မခံချင်သေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
ဘောင်ဘွဲ့စကားကိုတော့ ယုံချင်သလိုပဲ ဖြစ်နေသေးတယ်။

ဒါဟာ မြေပုံတစ်ခုဆိုရင် ... သူတက ဘာကိုစွဲကြောင့် စာအုပ်
နှစ်အုပ်လုံးမှာ ဆွဲသွားတာလဲ။

တစ်ခုခုကို ပြောချင်လို့လား။

ထိုအကြောင်းကို ဘောင်ဘွဲ့ကို ပြောပြလိုက်တယ်။

ဘောင်ဘွဲ့က ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ဆိုလိုက်တာကြောင့် ဘာဆတ်
စဉ်းစားလို့ စဉ်းစားရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားကြတယ်။

မုန့်စားကျောင်း တက်တော့မှာ ဖြစ်တာကြောင့် ဆက်စဉ်းစားဖို့
အချိန်မရပဲ အတန်းထဲ ပြန်ပြေးကြရတယ်။

မှန်တူနေ

စာသင်နေရင်းမှ သူတို့မြေပုံကိုပဲ စိတ်ရောက်နေတယ်။ ညကလည်း
ကောင်းတောင်းအိပ်မပျော်ဘူး။ သူတက အကြောင်းမသက်သာဘဲတော့

စာအုပ်နှစ်အုပ်လုံးမှာ တစ်ပုံစံတည်းတွေ ရေးလောက်မယ် မထင်ဘူး။
ဆရာမက ကျောက်သင်ပုန်းကို ကြိမ်လှဲနဲ့ ရိုက်လိုက်တဲ့
အသံကြောင့် လန့်သွားပြီး စာသင်ရာဘက် ဖိတ်ပြန်ရောက်သွားတယ်။
အောင်သူကတော့ တူးဆွဲထားတဲ့ မြေပုံစာရွက်ကို ခိုးကြောင်
ခိုးဖတ်ကြည့်နေတယ်။
ဒါ့ဒီမှာ ဆရာမက ကျောက်သင်ပုန်းကို ကြိမ်လှဲနဲ့ ထောက်လိုက်
ပြီး-

 ဒီနေ့သင်တဲ့ စာတွေက အရေးကြီးတယ် ...
သေချာမှတ်ထားကြပါ ...

ဆရာမက ပြောပြီးပြီးချင်းမှာပဲ သားဘေးက စုပိုင်းနဲ့ ဂွင်းနီက
စာအုပ်ပေါ်မှာ ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ခပ်မြန်မြန် ရေးခြစ်လိုက်ကြတယ်။
ခရေညှင် သင်္ကေတကို ရေးခြစ်လိုက်တာပါ။ ခေါင်းထဲမှာ
လက်ခနဲလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်သွားတယ်။
တစ်ခုခုကို ... တွေးမိလို့ ... ပျော်သွားတဲ့ ... အပျော်မျိုးလည်း
ဖြစ်နေတယ်။ ရှေ့မှာ ရှိတဲ့ အောင်သူကို လက်လှမ်းတို့ လိုက်ပြီး-

 အောင်သူ ...

အောင်သူက ဆရာမ အစဉ်အခြေကို ကြည့်ကာ -

 ဘာလဲ ...

လို့ လှည့်ထူးတယ်။

 ငါ ... သိသွားပြီ ...

 ဟင် ...

ကြာသပတေးနေ့

ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ ကုတ်ဖို့တောင် မအားဘူး ဖြစ်နေတယ်။
ဆရာမက စာမေးမှာ ဖြစ်တာကြောင့် တစ်ခန်းလုံး စာကျက်သံတွေ
ညံ့နေတယ်။

သားလည်း ညွှက်ကျက်လာတဲ့ စာကို ပြန်မွေးနေတာ အကြိမ်
(၁၀၀၀) လောက် ရှိတော့မယ်။

အောင်သူကို ကြည့်လိုက်တော့ သူကလည်း စာကို
ကုန်းအော်နေတာ တွေ့ရတယ်။

ဒါကြောင့် ကျောင်းပြန်မှပဲ အောင်သူနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး
စကားပြောရတော့တယ်။

 အောင်သူ ...

 အာ ... ဘာလဲကွာ၊ ဒီမှာ ဆရာမရိုက်လို့
လက်နာနေရတဲ့အထဲ ...

ဒီနေ့ အောင်ဘွဲ့က စာမေးရလို့ အချက်ခံရတဲ့နေ့ပါ။ ဒီပေမယ့်
မတတ်နိုင်ဘူး ပြောစရာရှိတာတော့ ပြောရမှာပဲ။

 ငါ ... သုတမြေပုံကို ဖော်လို့ရပြီကွ ...

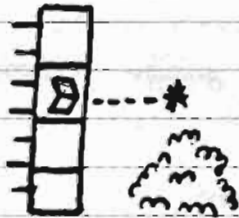
ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ အောင်ဘွဲ့က စိတ်ဝင်စားလာတယ်။

သားက လမ်းပျောက်နေရင်း ဘေးဘက်ကို ဘယ်သူရှိလဲ
ကြည့်လိုက်သေးတယ်။

ဘယ်သူမှ မရှိတော့မှ လွယ်အိတ်ထဲက သုတမြေပုံကို
ထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးနောက် တစ်နေရာကို ထောက်ပြလိုက်တယ်။

 ဒီနေရာကို ကြည့်စမ်း ...

အောင်ဘွဲ့က ဓာတ်သွိုးထောက်ပြရာ နေရာကို ကြည့်တယ်။

 ဘာဖြစ်လို့လဲကွ ...

 ဒီပုံမှာ ခရေပွင့်ကို တွေ့လား ...

 အေး ... တွေ့တယ်လေ ...

 အဲ့ဒီနေရာမှာ အရေးကြီးတာရှိတယ်လို့
သုတက ပြောသွားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ...

အောင်ဘွဲ့နည်းနည်း စိတ်ဝင်စားလာတယ်။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

 ဒါဆို အဲ့ဒီနေရာက ဘယ်နေရာလဲ ...

 မြေပုံထဲက အရဆိုရင် ငါတို့ အတန်းနားကပဲ။

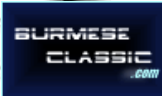
ငါတို့အတန်းနားမှာ အနီးဆုံးဆိုလို့ အမှိုက်ပုံပဲ
ရှိတယ်။ ကြိုက်ပုံလေးကရော အမှိုက်ပုံလို့ ဆိုလိုတာ
ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ပြီးတော့ လေးထောင့်အရည်ကြိုးကို
ကြည့်စမ်းပါဦး ...

 အင်း ... အဲ့ဒါကဘာလဲ ...

 အုတ်နံရံကို ပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ...

အုတ်နံရံပေါ်မှာ ပုံတစ်ပုံတွေ့တယ်။ ပြီးတော့
အောက်ဖက်တည့်တည့်မှာ ခရေပွင့်ပုံတွေ့တယ်
ဆိုတော့ ...

အဲ့ဒီပုံရဲ့အောက် မြေကြီးထဲမှာ တစ်ခုခု
ရှိရမယ်ကွ ...

 မင်း ... ဟာက ဟုတ်ပါ့မလား။ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်
လွန်းတယ်နော် ...
ငါ့အမေနဲ့ သူ့သုငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ စကား
ပြောတာကြားဖူးတယ်။ ကလေးတွေက
စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တယ်တဲ့ ...

ဟာ ... အရေးထဲမှ အောင်သူကို ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဖြစ်
သွားရတယ်။ ဒါပေမယ့် အောင်သူကတော့ ဟုတ်သလိုဖြစ်စေ၊ မဟုတ်
သလိုဖြစ်စေ၊ မနက်ဖြန်သွားကြည့်မယ်ဆိုပြီး သဘောတူလိုက်တယ်။

သောကြာနေ့

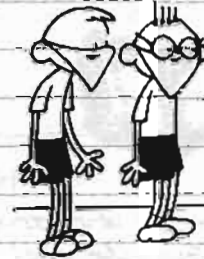

အဖွဲ့ကိုဦးစား တိုးသွားလိုက်တယ်။ ဒီနားမှာက ကစားဘုံလှ
သိပ်မရှိတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေတယ်။

အဖွဲ့ကိုပုံနှောက်တ ... အုတ်တံတိုင်းကိုလဲ ... လှမ်းမြင်နေရတယ်။
အောင်သူက “မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်” ဆိုပြီး တိုးတိုးလေး
ကပ်ပြောတယ်။

အဖွဲ့ကိုပုံက အနံ့ကြောင့် အောင်သူနဲ့ သားက လက်ကိုင်ပုစိ
ထုတ်ပြီး နှာခေါင်းစည်းလိုက်ကြတယ်။

သားတို့ပုံစံက ရုပ်ရှင်ထဲက ဓားပြတွေနဲ့ တူသွားတယ်။

အုတ်နံ့ပေါ်မှာ အောင်သူတစ်ခြမ်း သားတစ်ခြမ်း ရှာဖွေ
အလျင်အမြန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

လိုက်ရှာကြတယ်။ မတွေ့ဘူး။ ဖြန်တွေ၊ ဂျီးတွေ ခြစ်ရာတွေနဲ့
ရွှင်ယုတ်ခတ်နေတယ်။

အောင်သူက “မတွေ့ဘူး” လို့ ပြောတယ်။ သားက
ဆက်ရှာနေတာကြောင့် အောင်သူကလည်း ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပဲ
ဆက်ရှာနေတယ်။

နေက ပူနေတော့ ချွေးက ပြန်လာတယ်။

အနောက်ကိုလည်း မကြာခဏ လှည့်ကြည့်ရသေးတယ်။

ဆရာမတွေများ တွေ့သွားမလား ဆိုပြီးတော့ပေါ့။

ဟင်...။

ခုနက ကျော်သွားတဲ့ အရာကို ပြန်ကြည့်လိုက်တယ်။

မှန်မှန်ဝါးဝါးနဲ့ သိပ်မမြင်ရဘူး။ လက်နဲ့တစ်ချက် ပွတ်လိုက်တယ်။ မှန်တစ်ချို့ ပျောက်သွားပြီး စားနဲ့ ခြစ်ထားတဲ့ ရုပ်ပုံတစ်ခုပေါ်လာတယ်။

ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ဘာလုပ်နေတာလဲ ...

ရုတ်တရက် ဖောက်လိုက်တဲ့ အသံကြောင့် အောက်ဘက်နဲ့ သားမှာ လန့်သွားပြီး နှာခေါင်းစည်းများကို ခပ်မြန်မြန် ဆွဲချလိုက်ရတယ်။

...လော့ညွန့် သူ့အဖို့...။

...သားနဲ့ အောက်ဘက် ကြောင်ကောင်ကောင် ပြစ်သွားကြတယ်။
...လော့ညွန့်တလည်း သားတို့နှစ်ယောက်ကို မသင်္ကာသလို ကြည့်နေတာ
ကြောင့် ပိုပြီးလည်း တင်းသွားတယ်။

- မင်းတို့ ဘာလုပ်နေတာလဲ ...
- ငါတို့ဘာသာ ငါတို့ ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့ ...
- ဟ... ငါက အတန်းခေါင်းဆောင်လေ မင်းတို့ မဟုတ်တာလုပ်ရင် ဆရာမကို တိုင်ရမှာပဲ ...

ဆရာမဆိုတော့ နည်းနည်းကြောက်သွားတယ်။ ဒီနေရာမှာ လည်း အောက်ဘက်တော်သွားပြန်ရော။

- ငါ့ခဲတံ အမှိုက်လာဖစ်တဲ့ အထဲပါသွားလို့ လာရှာတာ
- ဟုတ်လို့လား ...
- မယုံရင် မင်းတို့လည်း လာရှာကြည့်ပါလား ...

အချို့တို့တ အနံ့ကြောင့် ခပ်ဝေးဝေးတ လှမ်းဖောက်နေတဲ့ လော့ညွန့်တို့မှာ ပျံ့ပြောက်သွားကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မှန်စားကျောင်းတက်တဲ့ ခေါင်းလောင်း ထိုးသွား တယ်။ တူး... ကံကောင်းသွားတာပေါ့။

ဂလောင် ... ဂလောင် ... ဂလောင် ...

စနေနေ့

ဒီနေ့ကျောင်းပိတ်တယ်။ မိကြောင့် မနက်စောစော ထတယ်။
နောက်ပြီး အမေ့ဖျော်လက်စ တော်စီနဲ့ မုန့်ကို ယူစားကာ အပေါ်ထပ်စာ
ဝန်တာကို ပြေးတက်လိုက်တယ်။

အမေကတော့ "ဒီကလေး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ" ဆိုပြီး
ပွစိပွစိနဲ့ ကျနိုးတယ်။ ဝန်တာပေါ်မှာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး တိုကြည့်မိကြည့်
ကြည့်လိုက်တော့။

သားစောင့်နေတဲ့ သူ မလားသေးဘူး...။

မိကြောင့် သေနတ်ကို ဟိုချိန်ဒီချိန် လွှဲရင်း လိုက်ဖက်
နေလိုက်တယ်။

ခဏကြာတော့ -

တားသံတစ်သံကို ဆူဆူညူညူနဲ့ ကြားလိုက်ရတယ်။

ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားပြီး သေနတ်ကို ချကာ ဝန်တာ
လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ပျော်သွားတယ်။

အမြိုက်ကားတစ်စီး လမ်းထဲ ဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်
တာကြောင့်ပါ။

ထုံးစံအတိုင်း အောက်ထပ်ကို ဆင်းပြီး အိမ်ရှေ့က ဖြတ်တော့
အဖေက သတင်းစာဖတ်နေတယ်။

အမြိုက်ကားဆီ ပြေးရတယ်။ အမြိုက်ကား ပြီးလေးကြီးက
သားကို မှတ်မိပုံရတယ်။ မင်း ဘာလာလုပ်ပြန်ပြီလဲ တဲ့။ အကူအညီ
ကောင်းရမှာမို့ ဖားတုံးအနေနဲ့ သကြားလုံးတစ်လုံး အရင်ကျွေး လိုက်တယ်။
သူကလည်း ယူစားတာပဲ။ ပြီးတော့မှ။ ကံ... ဘာတုလဲ တဲ့။

ဟို... အကူအညီတောင်းချင်လို့ ...

အေး... သိပါတယ်။ ပြော။ စာအုပ်ပျောက်
ပြန်ပြီလား ...

ဟို ...

ဒီတစ်ခါက ရှင်းပြရမှာ ရှည်တာကြောင့် ဘယ်လို စပြောရမှာ
လဲ။ ပြီးလေးကြီးကတော့ အမြိုက်ထည့်နေတဲ့ လွှဲတွေကို တစ်ချက်
ကြည့်ပြီး သားကို ပြန်ကြည့်တယ်။

စာအုပ်ပျောက်တာ အရင်အမှိုက်ပုံနားပဲလားကွ ...

သားမပြောလို့ သူက စပြောတယ်။

 အမှိုက်ပုံတော့ အမှိုက်ပုံနားပဲ... ဒါပေမယ့်
အရင်စာအုပ်လိုတော့ ကျပျောက်တာ မဟုတ်ဘူး။

 ဒါဆို ဘယ်လို ပျောက်တာလဲ ...

 သား သူငယ်ချင်းတွေက သားရဲ့ပစ္စည်းတွေကို
အဲဒီ အမှိုက်ပုံနားမှာ တွင်းတူးပြီး ဖြုပ်ထားတာ ...

 ဘာ ...

လူကြီးအော်သံကြောင့် လန့်သွားတယ်။ သားကို အော်တာ
မတွေ့ပါဘူး။

 မင်း သူငယ်ချင်းတွေက အဲဒီလောက် ဆိုးလား ...

 အင်း ...

ရောသောဖောသော အင်း လိုက်တယ်။ လူကြီးက သားကို
သနားသွားပုံရတယ်။

 ပြီးရင်... ငါက မင်းတို့ ကျောင်းကို သွားမှာ ...
ငါယူခဲ့မယ် ...

 ဟို ... ဘယ်နေရာကို တူးရမှာလဲ ဆိုတာ
ပြော ...ပြောလိုက်မယ် ...

စာအုပ်လေးပုံစံရှိတဲ့ ... အောက်ကို တူးဖွဲ့မှာ ဖြစ်ကြောင်း၊
သိပ်တူးရမယ် မထင်ကြောင်း၊ သား၊ တူးဖွဲ့တာ ဆရာမတွေက ဆော့နေ
တယ်လို့ ထင်မှာစိုးတာကြောင့် မတူးဖွဲ့ကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။

လူကြီးက သနားသွားပြီး သား ခေါင်းကို တစ်ချက်ပုတ်တယ်။
“ဒါနဲ့ထဲမှာ သွားစောင့်နေ၊ ထုံဖဲအတိုင်း သစ်ပင်နားမှာ ချထားပေးခဲ့မယ်”
ဆိုပြီး ပြောတယ်။

သားလည်း လူကြီး အတူအညီ ရုတ်တုတ်ချင်း ဒါနဲ့တို့ တန်းပြီး
ပြောရတယ်။ မိမိဆို အနေမကင်းက လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါနဲ့ထဲရောက်တော့ ဘယ်လိုမှနေလို့ မရတော့ဘူး။ တို့နားကို
လမ်းညွှန်ချင်သလိုလို့ ဒီနားကို လမ်းညွှန်ချင်သလိုလို့ဖြစ်နေတယ်။

ပျော်သလိုလို့၊ စိတ်ကြီးဝင် နေသလိုလည်း ဖြစ်နေတယ်။ အဖေ
ဘေးနားကို တစ်ထိုင်လို့ကပြီ -

 အဖေ ... ဒီနေ့ ဘာသတင်းထူးလဲ ...

ဆိုပြီး ကိုယ့်နဲ့ မဆိုင်တာတွေ မေးနေလိုက်တယ်။ အဖေကတော့ ဘာမှ
မသိရှာဘူး ပြန်ရှင်းပြတယ်။

သတင်းတွေကလည်း ပွင်းဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ ကြာတော့
နားထောင်ရင်းနဲ့ ဒါပဲပျော်သွားတယ်။

.....
.....
.....

ဒင်... ဒင်... ဒင်...

အိပ်ယာက ခန်းသွားတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းထဲက ကုတင်ပေါ် ရောက်နေတယ်။ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေတာပါလိမ့်။ ငြောက် သိပြီ။ သားအိပ်ပျော်နေလို့ အမေက အခန်းထဲကို ပျော်စရာ ပြီး ပြီးထား ထင်တယ်။

နာရီသံကြောင့် နာရီကို ကြည့်လိုက်တယ်။
တင်...

ည... ၈ နာရီတောင်ရှိနေပြီ...

အချိန်တော်တော်ကြာထိ အိပ်ပျော်သွားတာပဲ။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို အချိန်ကားက လူကြီးကို သတိရလိုက်တာ ...။

အိပ်ယာက ကမန်းကတန်း ထ ...။ အိမ်အောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းတယ်။

အောက်ထပ်မှာ အမေက တီဇွီကြည့်နေတယ်။

မိဆို့ အိမ်အပြင်ကို ဘယ်လိုမှ ထွက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ကြောင့် ဝရန်တာပေါ်ကို ပြန်တက်တယ်။

ညဖျော်ဖျော် လမ်းမီးတိုင် အောက်မှာ ရှိတဲ့ သစ်ပင်ကို လှမ်းမြင်ရတယ်။

မှန်ပါပဲ။ ဖြစ်နေတယ်။ ဝရန်တာမှာ ရှိတဲ့ အရုပ်တွေကြားထဲ မွေနှောက်ကြည့်ကာ ကစားစရာ တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

မှန်ဘီလူးတစ်လက် ပါလာတယ်။ မျက်လုံးမှာ တေ့ပြီး ကြည့်တော့ သစ်ပင်ခြေရင်းမှာ အထုပ်တစ်ထုပ် တွေ့ရတယ်။

သေချာပြီ။ ဟိုလူကြီး ထားသွားတာပဲ ဖြစ်မယ်။ ဘယ်လို ယူရမလဲ။

စပြီးစားတဲ့ အိုက်တင်ကို ချွတ်ချင်း ယူလိုက်တယ်။

အကြံရသွားပြီ...

.....
.....
.....
.....
.....

အပေါ်ကနေ အိတ်ကြီးတို့ငိုပြီး ဆင်းလားတာကို ကြည့်ပြီး အေး
ခံသြနေမှာပဲ။

မိခင်တစ်ဦးနဲ့ ဆွဲရတယ်။ အိတ်က ထင်တာထက်ပိုလေးနေတယ်။
ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ အမေက မေးတယ်။

- ဟဲ့ ... ဒါက ဘာကြီးလဲ ...
- အမှိုက်အိတ်ပါ။ သားအခန်း ရှင်းနေလို့ ...

မယုံသလိုလို ကြည့်တယ်။ တစ်ခါမှ ကိုယ့်အခန်းတိုယ် မရှင်းဖူးတာ။

မိပေမယ့် အမေက တီဇွိကို စိတ်ဝင်စားနေလို့ သိပ်မစဉ်းစား
မှတ်နားစွဲသွားတယ်။

တံခါးကို ခပ်ဖြိုဖြိုဖြင့်၊ တစ်ဖက်ကလည်း အိတ်ကို ဆွဲကိုင်
ရှုပ်နေတာပဲ။ ခဏကြာတော့ အိမ်အပြင်ရောက်သွားတယ်။ လက်ထဲက
အိတ်ကို ပစ်ချပြီး သစ်ပင်ကြီးဆီ ပြေးတော့တာပဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ တိတ်ဆိတ်နေတယ်။
ကြောက်ဖို့ ကောင်းလို့က်တာ။

မိပေမယ့်လည်း မကြောက်စားပါဘူး။ သစ်ပင်အောက်က
အရာကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေတယ်။

ဟော...ရောက်ပြီ။

အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် တွေ့ရတယ်။

ဘာလဲလို့ မကြည့်ဘူး။ ခပ်ဖြိုဖြိုပျိုးပြီး အိမ်အောက်က ပြန်ပြေးရတယ်။
ခနဲက ချထားတဲ့ အမှိုက်ထုပ်ကို အမှိုက်ပုံးထဲ ခပ်ဖြိုဖြို
ပစ်ထည့်။ သစ်ပင်အောက်က ယူလာတဲ့ အထုပ်ကို အကီဇောက်ထဲ
ထည့်ကာ အိမ်ထဲကို ခပ်တည့်တည့်နဲ့ ပြန်ဝင်လိုက်တယ်။

အမေက တီဇွိကနေ မှတ်နားစွဲပြီး တစ်ချက်ကြည့်တယ်။
သားတလည်း ကုန်နေပျက်ပါဘူး။

အိမ်အပေါ်ထပ်က အခန်းထဲကို လက်ပို့က်ပြီး ပြေးတတ်သွား
လိုက်တယ်။

အိတ်က ရေလုံတဲ့ အိတ်အမျိုးအစား ဖြစ်ပြန်တယ်။ သေချာသိ
လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ အမေက သားအထုပ်တွေကို တော့ပိုးအိတ်ထဲ
မထည့်ခင် တစ်ထပ်ထည့်ပေးတဲ့ အိတ်နဲ့ တူနေလို့ပါ။

အိတ်ကို ဖောက်လိုက်တယ်။

အိတ်ထဲက အရာများကို တစ်ချောင်းစီ ဆွဲထုတ်ပြီး ကုတင်ပေါ်ကို
တင်လိုက်တယ်။

ပစ္စည်းများကို ဆွဲထုတ်ရင်းနဲ့ စိတ်ထဲတွင် တစ်ခုခုတော့
တစ်ခုခုပဲလို့ ခံစားနေရတယ်။

အိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေ ကျွန်သွားပြီ။ ကုတင်ပေါ်က တင်ထား
တဲ့ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုချင်းစီ ကြည့်မိတယ်။

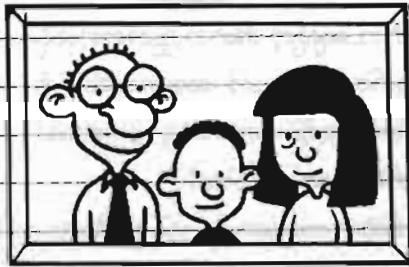

နိမာနီစာအုပ်

စာအုပ်ထဲပါ။ ဒီပေးမယ့် ကျောင်းစာအုပ် ဖြစ်ပုံ မရဘူး။ သူ့လည်း
သားလို့ပဲ ခိုင်ယာနီ ရောပုံရတယ်။

နောက်တစ်ခုတော့ အတိတ်တစ်ပုံ...။

သုတတို့မိသားစုအတိတ် ဖြစ်ဖို့များတယ်။

နောက်တစ်ခုတော့ စာတစ်စောင်...။

နောက်တစ်ခုတော့ အိတ်ကလေး၊ တစ်ခုဖြစ်တယ်။

ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ အရွက်အထပ်လိုက်ကြီး တွေ့ရတယ်။

အိတ်ထဲက အရွက်များကို ကုတင်ပေါ် ချခွဲလိုက်တယ်။

ဟင် ...

အဖေနဲ့ အမေတို့ လုပ်ကိုင်နေကျ ပုံစံဖြစ်တဲ့ စာ... စာချုပ်
စာပြောက်အများကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

မဖြစ်ဘူး။ မဖြစ်ဘူး။ အောင်ဘုတို့ မနက်ဖြန် ပြောမှ ဖြစ်မယ်။

တနင်္ဂနွေနေ့

မနက်မိုးလင်းလို့ နံနက်စာ စားပြီးတာနဲ့ အိမ်ရဲ့ အနိပ်အခြေ
ကြည့်နေရတယ်။ အခြေအနေကောင်းရင် အောင်ဘုတို့ သွားဖို့ ပြောရမယ်။

အဖေကတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ စကားပြော
နေတယ်။ အဲဒီနားကို သွားပြီး ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေလို့လည်း အဖေက
အောင်ဘုတို့ သွားခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အမေကသာ အဓိက။ ဒီပေးမယ့် အမေက မအားသေးဘူး။ ဒါနဲ့
အဖေတို့ စကားပြောတဲ့ နေရာနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်နေလိုက်တယ်။

အဖေကတော့ ဧည့်သည်နဲ့ စကားပြောနေလေရုံ။ နားငြိမ်းပြီး
ပွင့်စရာလည်း ကောင်းတယ်။

ခင်ဗျား အခုရေးနေတဲ့ သတင်းက မှန်ရောမှန်ရဲ့လား။

အဖေက မေးလိုက်တာပါ။

📖 မှန်တယ်ဗျာ သတင်းက အတိအကျပဲ၊ ရေးတောင် ပြီးနေပြီ ...

📖 အင်း ... ခင်ဗျာတို့ အလုပ်ကလည်း မလွယ်ဘူးနော်

📖 အဲဒီလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့ဗျာ ...

ပြောရင်းနဲ့ အဖေ့ သူငယ်ချင်းက သတင်းစာတစ်ခွက် သတင်းထောက်ဆိုတာ သိလာရတယ်။

တော်တော်လေး စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။

အဖေခေါ်နေတဲ့ အသံကြိုက်ညီခြင်းအားဖြင့် ထိုလူကြီးနာမည်က ဦးလှဝင်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

အဖေတို့ စကားပြောနေတဲ့ နေရာဆို ပြေးသွားလိုက်တယ်။

“အဖေ” “အဖေ” နဲ့ ချဲရတာပေါ့။ လူရွေးသူရွေးဆိုတော့ အဖေက အဲဒီ ဦးလှဝင်းဆိုတဲ့ သူကို ခါတွန်းတော့သားလေး ဆိုပြီး ပြောတယ်။

ဦးလှဝင်းကလည်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ငြိခဲ့ပြီး ဧည့်သည်တွေ ပြောနေကျအတိုင်း “အဖေတို့ သားလေး” လို့ ပြောပါလေရော။

သားလည်း ဝှင်ဝှင်တုန်း မှုန်ဖိုးလေး တပ်တောင်ရတယ်။

ဧည့်သည်ရွှေမှာဆိုတော့ အဖေက ထုတ်ပေးရှာပါတယ်။ အဟင်း... တင်း။

တစ်ဆတ်တည်း ဧကင်ဘုတို့စိန် သွားဆော့ချင်တယ်ဆိုပြီး

ခွင့်တောင်းတယ်။

ဧည့်သည်ရွှေမှာဆိုတော့ မင်းအဖေ သွားပြောဆိုပြီး ပြောလို တာလည်း မဖြစ်ပါ။

သွယ်ကွာကျွတ်တယ်လေး။ ဒီတော့ “အေး...” ဆိုပြီး ဘုံတ ကြိုက်ကြိုက်နဲ့ ခွင့်ပြုတယ်။

သားကလည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခွင့်ပြုပြီးရောဆိုပြီး ဧကင်ဘု စိန် ပြောတော့တာပဲ ... ။

ဧကင်ဘုစိန်ရောက်တော့ ဧကင်ဘုကို ခြံထဲခေါ်ပြီး နေ့က အကြောင်းကို ပြောပြရတယ်။

ဧကင်ဘု စဉ်းစားနေပုံက သိပ်ပြီး စိုက်တင်မပါဘူး။ ထားလိုက်ပါလေ။ ဒီလိုနဲ့ သူတ ဧကကြောင်းကို ဆွေးနွေးပြန်ရော။

အဲဒီမှာ ဧကင်ဘုက ပါတို့ ဒီအကြောင်းကို နာမည် တစ်ခုပေးရအောင် ဆိုပြီး အဆိုတင်သွင်းတယ်။

သားကလည်း သဘောတူတယ်။ ဒါနဲ့ စဉ်းစားလိုက်ကြတာ နောက်ဆုံး “သူတ ကယ်ဆယ်ရေး” ဆိုပြီး နာမည်ပေးလိုက်ကြတယ်။

သူတအတွက် ဖြစ်ရပ်မှန်ဖြစ်ဖို့ ကယ်ဆယ်ရေးဆိုတဲ့ သဘော ဆိုပြီးတော့ပေါ့။

အဲဒီလိုနဲ့ သူတ ကယ်ဆယ်ရေးကို စဆွေးနွေးတယ်။ သားနဲ့ ဧကင်ဘု ဆွေးနွေးတဲ့ အကြောင်းတွေကို အသေးစိတ် မှတ်ထားတယ်ဗျာ။

သုတ တယ်ဆယ်ရေး ဆွေးနွေးချက်

- (၁) တွေ့ချက်များအရ သုတတော တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် သေဆုံးရတာ ဖြစ်မယ်။
- (၂) အိမ်အကြောင်းတွေကို ကျောင်းအုပ်ကြီးအား ပြောပြပါက ယုံမည် မဟုတ်တာကြောင့် မပြောပြသင့်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်။
- (၃) အတန်းပိုင်ဆရာမကို ပြောရင်လည်း မဖြစ်ပြန် ...။
- (၄) အောင်သူအမေ့...။ သူ့လည်းမဖြစ်။ သုတ တစ်ခုခုတို့ ဖုံးကွယ် ထားတယ်လို့ သားနဲ့ အောင်သူက ယူဆထား ...။
- (၅) သားတို့ရဲ့ အဖေနှင့် အမေအား ပြောပြပါက “ကလေးစကား ယုံမည် မဟုတ်” ဟု ဆိုပြီး အောင်သူက ယယ်ချ...။
- (၆) နောက်ဆုံးတွင် “သားတို့ စကားတို့လည်း ယုံကြည်ပြီး ယခုတိစ္ဆာအား ထိရောက်အောင် အောင်ရွက်နိုင်သူတို့ အကူအညီတောင်းရန်” ဆုံးဖြတ်။

အောင်သူက ဝိမ်းဆော့မယ်ဆိုပြီး အိမ်ထဲ ပြန်ဝင် ...။ သား လည်း တစားချင်နေတာနဲ့ အောင်သူနဲ့ ခိုက်ကစားတယ်။

အောင်သူအဖေကလည်း သားအဖေလိုပဲ အေးအေးခေးခေး ဝါ။ သတင်းစာပဲ ဖတ်.....။

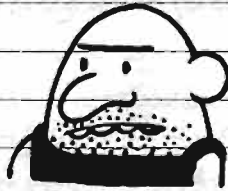
သားက ဝိမ်းစက်ကို အလန်တကြားနဲ့ ပစ်ချတော့ အောင်သူက လန့်သွားပြီး-

- ဘာ ... ဘာဖြစ်တာလဲကွ ...
- ငါ ... ဒီမလာခင် ငါ့အဖေ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ကွ ...
- အဲ့ဒါနဲ့ ငါ့ဝိမ်းစက်ကို ပစ်ချလိုက်ရောလား ...
- မဟုတ်ဘူးကွ အဲ့ဒီလူကြီးက သတင်းထောက်ကွ။ သူက ငါတို့ကို ကူညီနိုင်မယ်လို့ ထင်တယ် ...
- မင်းဟာက သေချာလို့လား ...
- အဲ့ဒီ ဦးလေးကြီးက သတင်းဆိုရင် အရမ်းလိုချင် တာတဲ့ ... အဖေက ပြောဖူးတယ် ...

အောင်သူလည်း သူ့ဝိမ်းစက်ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး သားစကားထို့ မိတ်ပါလာတော့တယ်။

တနင်္လာနေ့

ကျောင်းဆင်းတော့ ဦးလှဝင်း အိမ်ကို တံခါးသွားခေါက်ကြတယ်။ တလေးတွေဆိုပြီး သံမှု သံပိုမလား ဆိုပြီး ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ တံခါးပွင့်သွားတော့ ဦးလှဝင်း ထွက်လာတယ်။

အလှူငွေသွားပဲ အိပ်နေပုံ ပေါက်တယ်။ အိပ်ခါနီးမှာတော့ သားနဲ့ အောင်ဘုတို့ တွေ့လိုက်တော့ မျက်လုံးကြီး ပွတ်ပြီး -

 ဟ ... ဘယ်သူတွေလဲဟ ...

လို့ ဆိုတယ်။

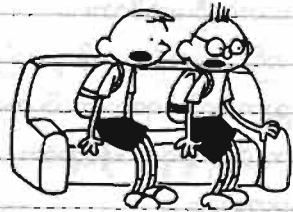
သားတို့တလည်း ကလေးပီပီ သူ့ထက်အရင့် သူ့အိမ်ထဲတို့ စွပ်စွပ်ထင်လိုက်ကြတယ်။

ခန့် ... ခန့် ... ခန့် ... ဆိုပြီးတော့ပေါ့ ... ။

ဦးလှဝင်းတလည်း အကြောင်းကြောင်း ဖြစ်နေပုံရတယ်။

 မင်း ... ဦးတင်ထွန်းရဲ့ သား မဟုတ်လား ...

ဦးတင်ထွန်းဆိုတာ သားအဖပေါ့။ သားက ခေါင်းငြိမ်ပြန်လို့ကပြီး သွေသည်ထိုင်တဲ့ ထိုင်ခုံမှာ စွပ်ကန့် ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

ဦးလှဝင်းတလည်း ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ပဲ ခွံတစ်ခွံမှာ ထိုင်ထိုင်လိုက်ပြီး -

 ကဲ ... ပြောပါဦး ဘာကိစ္စလဲ ...

 သတင်းပေးချင်လို့ ...

 ဪ ... သတင်းပေးချင်လို့လား။ ဘာသတင်း များတုန်း ...

ဦးလှဝင်း မျက်နှာက ရယ်ချင်နေပုံရတယ်။ သားနဲ့ အောင်ဘုတလည်း အဲ့ဒါကို မကြိုက်တာ။

ကလေးစကားဆိုရင် အရူးစကားနဲ့ တန်းတူထားတတ်တယ်။ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ။

ဒီတော့ သားက ဘာမှ ပြန်မပြောသေးပဲ သားလွယ်အိတ်ထဲက သူတန့် ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်း (သို့) သူတထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းများကို ထုတ်လိုက်ရင်း -

 လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တုန်းက သုတ ဆိုတဲ့

ကျောင်းသားလေး ကျောင်းခန်းထဲမှာ လဲကျတဲ့

သတင်း ဦးမှတ်မိလား ...

 အင်း ... မှတ်မိတာပေါ့။ နာမည်ကြီးပဲ၊ ဦးတောင်

သတင်းလိုက်ရသေးတယ်။ ကလေးက သနားပါ

တယ်။ နှလုံးရောဂါနဲ့သေတာ ...

 မဟုတ်ဘူး ...

 ဟင် ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ...

 သုတက အသတ်ခံရတာ ...

 ဟေ ...

ဦးလှဝင်း အံ့ဩသွားတယ်။ မျက်မှောက်ကြီးလည်း ကျွတ်တယ်။
ကလေးတွေ ပေါက်ကရံရွှေ့ကပြောနေတယ်ပေါ့ ဆိုတဲ့ အိုက်တစ်ပါးပါ။
ဒါနဲ့ သုတ ထားရစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းများကို ရွှေ့တို့ပေးလိုက်က-

 ဒါ ... သုတ မြေမြှုပ်ထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ ...

သားတို့က ဖတ်ပြီးပြီ ...

ဆိုပြီး သုတနဲ့ ပတ်သတ်တဲ့ အစအဆုံး အသေးစိတ်ကို ပြော
လိုက်ရတယ်။

သားတို့ စကားကို နားထောင်ပြီး ဦးလှဝင်း မျက်လုံးစုံ
နေတာပေါ့။

စိတ်လှုပ်ရှားလို့ ထလိုက် ထိုင်လိုက်လည်း လှုပ်နေတယ်။

သုတနဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကိုလည်း ကိုင်ကြည့်နေလေရဲ့။

အင်္ဂါနေ့

ကျောင်းရောက်တော့ ကျောင်းက ရုတ်တရက် ဒီနေ့မှ ထူးခြား
နေတယ်လို့ ခံစားရတယ်။

သားနဲ့ ဆောင်းဘုကို ကြည့်လိုက်...။ ဝါးတိုး ဝါးတိုးနဲ့

ပြောလိုက်လုပ်နေကြတယ်။

ဘာတွေလဲ တ...။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျောင်းစောင့်ကြီးက သားတို့ဆီ ပြေးလာတယ်။

 ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့တော့ ဒုက္ခပဲ ...

 ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ...

 မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ကျောင်းအုပ်ကြီးနဲ့ မင်းတို့ရဲ့

အတန်းပိုင်ဆရာမက တော်တော်ဒေါသ

ထွက်နေတယ် ...

 ဗျာ ... သားတို့က ဘာလုပ်လို့လဲ ...

 ဒီမှာကြည့် ဒီနေ့ သတင်းစာထဲမှာ မင်းတို့နဲ့

ပတ်သက်တဲ့ သတင်းပါတယ် ...

 ဟင် ...

ကျောင်းစောင့်ကြီးဆီက သတင်းစာကို ဖတ်ခနဲ ဆွဲယူ
ဖို့ကတယ်။ သတင်းက မျက်နှာဖုံးရွှေ့မှာ ပြည့်နေတာပဲ။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်လောက်က ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ လဲကျ
သေဆုံးသွားသော ကျောင်းသားလေး အကြောင်းကို ကျောင်းသားနှစ်ဦးက
လိုက်လံစုံစမ်း

---မြို့ --- လ၊ --- ရက်

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်လောက်က “နုလုံးရောဂါဖြင့် လဲကျ
သေဆုံး” ခဲ့သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့် အမှုတစ်မှုအား ကလေးငယ် နှစ်ဦး
က လိုက်လံစုံစမ်းခဲ့သည်ဟု သတင်းရရှိပါသည်။

ယခင် အမှုအား ပြန်လည်ဖော်ပြရလျှင် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်
လောက်က သတင်းစာများတွင် ဟိုးလေးတစ်ကျော် ဖြစ်ခဲ့သော ကျောင်း
တစ်ကျောင်း၌ ကလေးတစ်ယောက် စာသင်နေရင်း လဲကျသေဆုံးခဲ့သည့်
အမှု ဖြစ်ပါသည်။

ကလေးအမေမှာ သူ့သား၌ နုလုံးရောဂါအခံ ရှိသည်ဟု
ဆရာမအား သတိပေးထားသော်လည်း ဆရာမမှာ သတိမမူပဲ ကလေး
အား အတင်းအဓမ္မ စာမေးခဲ့သည့်အတွက် “ကလေးမှာ ထိတ်လန့်ပြီး
လဲကျသေဆုံးခဲ့သည်” ဟု စွပ်စွဲကာ တိုင်ကြားခဲ့ပါသည်။

လူအများ လွန်စွာစိတ်ဝင်စားခဲ့သော အမှု ဖြစ်ပါသည်။ ဖြစ်ပေါ်
ခဲ့သော ကျောင်းမှာလည်း လွန်စွာ နာမည်ကြီးသော ကျောင်းဖြစ်သည့်
အတွက် မိဘများအနေနှင့် စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအမှုကို အားလုံးမှတ်မိကြလိမ့်ဦးမည် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး
တွင် တရားရုံးက ဆရာမတွင် အပြစ်မရှိ၊ “နုလုံးရောဂါကြောင့် သေဆုံး
ခြင်း” ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကာ အမှုအား ပိတ်သိမ်းခဲ့ပါသည်။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

ယခုတွင် ထိုကျောင်းတွင် လက်ရှိတက်နေသော ကလေး
နှစ်ယောက်က "ထိုအမှုမှာ နှလုံးရောဂါဖြင့် သေဆုံးရသည့် အမှုမဟုတ်ပါ။
လူသတ်မှု ဖြစ်သည်ဟု ပြောဆိုခဲ့ပြီး သက်သေများလည်း ရှိနေပြီ" ဟု
သတင်းစာသို့ ပြောကြားခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိတို့ သတင်းစာမှ တရားလို ပြုလုပ်ကာ
ထိုအမှုအား ရုံးပြန်တင်နိုင်ရန်အတွက် ပြုလုပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း
နောက်ဆုံး သတင်းရရှိပါသည်။

.... သတင်းစာ

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

အောင်ဘွဲ့မျက်နှာမှာ တုန်လှုပ်နေတယ်။ သူ့မပြောနဲ့ သားတောင်
ငြိမ်းလာတယ်။

ဒီလိုလှုပ်မယ်လို့ ထင်မှ မထင်ထားတာ။ အမေတော့
ဆူတော့မှာပဲ။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ။

ပြောရင်း လက်က တုန်လာတယ်။ ကျောင်းအော့ဠ်ကြီးက
သားတို့နှစ်ယောက်လက်ကို ကိုင်လိုက်တယ်။

သားနဲ့ အောင်ဘွဲ့ကလည်း အတင်းပြန်ရုန်းတယ်။

 ဘာလုပ်မလို့လဲ ...

 မင်းတို့ကို ကျောင်းအုပ်ကြီးက တွေ့တာနဲ့
ခေါ်ခဲ့ရမယ်ဆိုလို့ ...

လာ... သွားမယ်၊ မင်းတို့တွေ ကလေးလို နေတာ
မဟုတ်ဘူး ... အလုပ်ရှုပ်လိုက်တာ ...

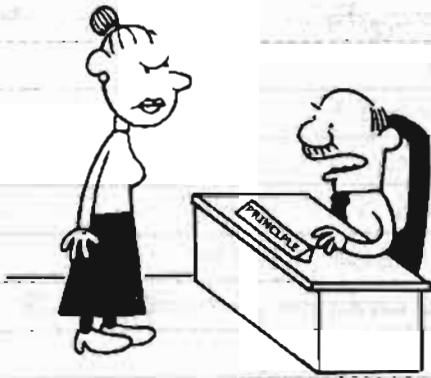
လူကြီးအားဆိုတော့ ပြန်မရုန်းနိုင်ပဲ သူ့နောက်ပါသွားရတယ်။
အောင်ဘွဲ့က မျက်နှာညှစ်နေပြီ။ သူ့ဖေတော့ သားလည်း ငြိမ်းလာတယ်။

အာရှေထံ အခန်းရှေ့က ဖြတ်တော့ လော့ရှည်၊ ဝှင်နီနီ စပိုင်၊
အပါအဝင်တစ်တန်းလုံးက ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။

ရှက်လိုက်တာ။ လက်ခုပ်တီးတဲ့ တောင်က ရှိသေးတယ်။

အဲဒီလို ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်း၊
ရောက်သွားရော...။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

ရုံးခန်းထဲမှာ ဆရာမလည်း ရှိနေတယ်။ သွားပြီ။ ပြဿနာ ပိုကြီးပြီ...။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာက ဒေါသထွက်နေကြတယ်။ ဆရာကြီးရှေ့က ကြိမ်လုံးကြီးက နည်းတာ မဟုတ်ဘူး။

မင်းတို့ကို ငါဘာပြောထားလဲကွ ... ဟေ ...

ဆရာကြီးအသံက ဟိန်းထွက်လာတယ်။ အောင်ဘွဲ့က သေးတွေ ပေါက်ချလိုက်တယ်။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

ဆရာကြီးက အောင်ဘွဲ့ကို သေချာကြည့်ပြီး-

ဘာ အခုမှကြောက်ပြီး သေးပေါက်ချနေရတာလဲ ... သွား... ဟိုဘက်မှာ အဝတ်တစ်ခုရှိတယ်။ သေးတွေ ပြန်သုတ် ...

အောင်ဘွဲ့မှာ အခန်းထောင့်ကို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ သွားပြီး အဝတ်စုတ်ယူကာ သွေး သူပြန်သုတ်ရတယ်။

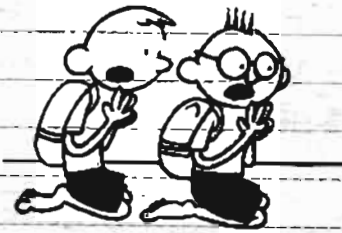
ပုံမှန်အချိန်ဆို သူပုံစံကို ကြည့်ပြီး ရယ်မိမှာပဲ။ သားတောင် သေးမပေါက်ချမိအောင် ထိန်းထားရတာဆိုတော့ သူ့ကို မရယ်ရဲဘူး။

အောင်ဘွဲ့ သုတ်ပြီးတဲ့ အထိ ဆရာကြီးက စောင့်နေတယ်။ ပြီးတော့မှ-

ဒီကိစ္စကို ဒီအတိုင်း ရှင်းလို့တော့ မရဘူး ... မင်းတို့ မိဘတွေပါ ခေါ်တွေ့မှ ရမှာ ...

ဗျာ ... မ ... မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာကြီး ...

..... မိဘခေါ်မယ်ဆိုတော့ သားနဲ့ အောင်ဘွဲ့က ဆရာကြီးတို့ အတင်း
တောင်းယူတယ်။ ထိုင်ကန်တော့ တောင်းယူနဲ့ အထိပါပဲ။

..... မိဘတွေ သိပါက အိမ်က အခွင့်အရေးတွေ ဆုံးရှုံးနိုင်တယ်လေး။
ဆရာကြီးက ဘယ်လိုပြောပြော မရတော့ပါဘူး။ ဆရာမတို့ အားတို့ထဲကြီး
ကြည့်ပြန်တော့လည်း ဆရာမကလည်း တော်တော်ကြီးတို့ မိတ်ဆွေနေပုံ
ရတယ်။

..... ဆရာကြီးက အပြင်မှာ ရင်စောင့်နေတဲ့ တွေ့ငါးစောင့်ကြီးကို
လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

..... အောင်ဘွဲ့နဲ့ သားတို့ရဲ့ မိဘတွေကို အခွဲချက်ချင်း
သွားခေါ်ခိုင်းတာပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ မိညွှန်လိုက်တာ။ သေတောင်
သေလိုက်ချင်တယ်။

..... မိဘတွေ သွားခေါ်နေတဲ့ အချိန်မှာပဲ ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာမက
ဒီကိစ္စတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဆိုပြီး တိုင်ပင်နေကြတယ်။

..... သားနဲ့ အောင်ဘွဲ့ကို လှည့်ကြည့်ကြတော့ဘူး။ အားငယ်
လိုက်တာ။ ထိုင်ချင်တာတောင် မထိုင်ရဲဘူး။

..... အောင်ဘွဲ့တို့ ကြည့်လိုက်တော့ ခေါင်းပိုက်မိုက်ချပြီး

မိတ်ဆွေတွေနဲ့တယ်။

ဆရာမက ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ ...

တရားရုံးကတော့ ဒီအမှုကို ပြန်ပြီး
လက်ခံမယ်ဆိုရင်တော့ ပြန်ပြီး ရင်ဆိုင်ရမှာပေါ့ ...

သတင်းစာက လူတွေကလည်း တလေးစကား
ကိုလည်း ယုံကြတာပဲနော် ...

သတင်းဖြစ် ပြီးရော နေမှာပေါ့ ဆရာကြီး ...

အေး... ဟုတ်တယ်၊ တရားရုံးကတော့ ကလေးတွေရဲ့
စကားကို မယုံကြည်လောက်ပါဘူး ...

အဲဒါတော့ မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး။ ကျွန်မလည်း
အဲဒီလိုပဲ ထင်ပါတယ် ...

ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးတို့ဘက်ကလည်း ဒီကလေး
နှစ်ယောက်စိတ်ကူးယဉ်ပြီး လုပ်မိလုပ်ရာ
လုပ်တာပါဆိုပြီး ပြန်ရှင်းလင်းရမယ် ထင်တယ် ...

အင်း ... အဲဒီအကြံ ကောင်းတယ် ဆရာကြီး ...

သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုတော့ ဒီအတိုင်းထားလို့
မဖြစ်ဘူး ... မှတ်လောက်သားလောက်
အောင်ကို ပညာပေးမှ ဖြစ်မယ် ...

..... မကြာခင်မှာပဲ သားအမေနဲ့ အောင်ဘွဲ့အမေတို့ ရုံးခန်းထဲ
ဝင်လာတော့တာပဲ။

မျက်နှာတွေက စိုးရိမ်တဲ့ ပုံစံတွေနဲ့ပေါ့။

ပြီးတော့ ဆရာကြီးက သူတို့ကို သားတို့အကြောင်းတွေ တိုင်တယ်။

ပညာရေးကို စိတ်မဝင်စားပဲ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း၊ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရဲအောင် ခေါ်တွေ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အခုကိစ္စမှာလည်း တရားဝင် ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်လာ တာကြောင့် ခေါ်တွေ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း စသည့်တို့ပြောပြီး ဒီနေ့သတင်းစာကိုပြုပါတော့တယ်။

သားအဖေနဲ့ အောင်ဘုအဖေက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး သားတို့ နှစ်ယောက်ကို ရှည်ရှည်ကောဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်။

သွားပါပြီ။ အိမ်ရောက်ရင်လည်း ဆူခံရဦးမယ်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ အိမ်ရောက်တော့ ဆူခံရတဲ့အပြင် မှန်ဖိုးလည်း ဖြတ်ခံရသေးတယ်။

အဖေပြန်လာတော့လည်း အဖေ့ကို ပြန်တိုင်နေတဲ့ အသံကို အပေါ်ထပ်တ ကြားလိုက်ရတယ်။ အဖေကတော့ ဘာပြန်ပြောလည်း မသိပါဘူး။

ဘဝါနေ

အိပ်ယာက ဦးတော့ အိမ်အောက်ထပ်မှာ ဆူညံဆူညံ အသံတွေ ကြားရတယ်။ ဘာများ ဖြစ်တာပါလိမ့်။ စောင့်ကို ဆွဲခွာပြီး အခန်းတံခါးကို မြန်မြန်ဖွင့်ကာ လှေကားပေါ်ကနေ အောက်ကို ပုံကြည့်လိုက်တယ်။

အား ... ဝါး ။ အောက်ထပ်မှာ လှေတွေအများကြီးပါလား။

ကင်မရာတွေနဲ့ အဖေနဲ့ အဖေကို ဝိုင်းပြောနေကြတယ်။

☐ အန်ကယ်သားနဲ့ နည်းနည်းလောက် စကားပြောချင် လို့ပါ ...

ကျွန်တော်တို့က ... သတင်းစာကပါ ...

ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာကလည်း အန်ကယ်သားနဲ့ အင်တာဗျူးလေး ထည့်ချင်လို့ပါ။ ဒီမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ ကမ်းပါ ...

☐ ကျွန်မကတော့ ... သတင်းစာကပါ။ မနေ့က သတင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိချင်လို့ပါ ...

အဖေပုံစံက ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်း မသိတဲ့ ပုံစံ ဖြစ်နေတယ်။

နောက်မှ အားလုံးနဲ့ ဆက်သွယ်လို့ရမယ့် ဖွန်းနီပါတ်ကို ယူထားပုံကပါပဲ။ ကလေးဖြစ်တဲ့အတွက် စိတ်ကူး ငါ့ပြီး ပြောတာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အာတည်မယူရန်လိုကြောင်း ပြောကာ အားလုံးကို ပြန်ရွတ် လိုက်တယ်။

အပေါ်က ချောင်းကြည့်နေတဲ့ သားဖျားသာ ရင်တုန်နေတယ်။
ဒီအချိန်ဆို အောင်ဘုလည်း သားလျှပ် ဖြစ်နေပြီလား မသိဘူး။

ဘုံဒီအချိန်မှာပဲ ပြတင်းပေါက်ကနေပြီးတော့ လာနေတဲ့
ပုံနှိပ်အင်္ဂါရီ သတင်းစာက “ဘုတ်” ကနဲ ဆိုဝင်လာရော။

အရင်တုန်းကဆို သတင်းစာကို ခပ်သွက်သွက် လှုပ်ကြည့်သော
အဖေမှာ ဒီနေ့မှ တုန်တုန်ချိချိ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။

အဖေက ခပ်သွက်သွက် ကောက်ယူကြည့်တယ်။

ဘုံဒီအချိန်မှာပဲ အဖေက သတင်းစာပိုတဲ့ သူ့ကို လှမ်းခေါ်တယ်။

ပြီးတော့ ဘုံဒီအပြင်ထွက်သွားပြီး ပြန်ဝင်လာတော့ သတင်းစာ
တပေ့တပိုက်ကြီးနဲ့ ပြန်ဝင်လာတယ်။

ထွက်သမျှ သတင်းစာ အကုန်ဝယ်လာပုံရတယ်။

ဘုံဒီနဲ့ သားလည်း အောက်မအော်နေတော့ပဲ အခန်းထဲကို
တိတ်တိတ်လေး ပြန်ဝင်ပြီး ကျွေးနေလို့တင် ယ်။

ခက်ကြာတော့ တံခါးခေါက်သံကြားရတယ်။
“ခေါက်.....ခေါက်”

ကြောက်ပေမယ့်လည်း တံခါးသွားဖွင့်ပေးရတယ်။ သားအစ်ကို
တံခါးလာခေါက်တာပါ။ အဖေ ခေါ်နေတယ်တဲ့။

လှေ့တာပေါ်ကနေ ပြေးပြေးချင်းဆင်းရတယ်။ အရင်လို
ပြေးမဆင်းရဲဘူး၊ အောက်ရောက်တော့ အဖေက ဆူမယ် ထင်ထားတာ။
မဆူပါဘူး။

ဒီတိစ္ဆာက ပြီးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း မင်းတို့တွေ စိတ်ကူးယဉ်
တာတတော့ယဉ်ပါ။ ဒါပေမယ့် အခြားလူတွေ နဲ့တွဲရောက်အောင်တော့
မလုပ်နဲ့လို့တော့ ပြောတယ်။

သား.....နားမလည်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတိစ္ဆာ ပြီးသွားပြီဆိုတာ
ဘာကို ပြောတာလဲ။

အဖေက သူ့ရှေ့မှာခိုက် သတင်းစာကို ရှေ့တို့ ပြတယ်။ မနေ့က
သတင်းစာမှာပဲ သတင်းတစ် နှစ်ထပ်ပါလာတယ်။

သတင်းရှေ့တဲ့ သူကလည်း မနေ့က ရှေ့တဲ့ ဦးလှဝင်း ပါပဲ။

ကျောင်းသားလေးတစ်ဦး လဲကျသေဆုံးခဲ့သည့် အမှုအတွက်
မိမိတို့ သတင်းစာမှ မဆင်မခြင် မတွေးတောပဲ သတိမဲ့စွာ
ဖော်ပြခဲ့မိသည့်အတွက် သက်ဆိုင်သူများအား တောင်းပန်ခြင်း

— ဖြူ — လ၊ — ရက်

ယမန်နေ့ — နေ့စွဲပါ မျက်နှာခုံး သတင်းနှင့် ပတ်သတ်၍
သက်ဆိုင်သူများအား မိမိတို့ သတင်းစာမှ အနှူးအညွတ် တောင်းပန်အပ်
ပါသည်။

ကလေးများ၏ စိတ်ကူးယဉ် စာတ်လမ်းကို ဖော်ပြမိသည့်
အတွက်လည်း မိမိတို့ သတင်းစာအနေဖြင့် များစွာ အရှက်ရပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါသောကြောင့် သေဆုံးသည့် ကျောင်းသား၏
မိဘများနှင့် အတူ သက်ဆိုင်သူအားလုံးကိုလည်း တောင်းပန်စာများ
ဖြူး ဖြစ်ပါကြောင်းနှင့် ယနေ့သတင်းစာမှ နေ့၍လည်း ထပ်မံ
တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

— သတင်းစာ

ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်မိတယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါ ဘယ်နည်းနဲ့မှ
မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဦးလှဝင်းက သားတို့ ပြောခဲ့တာကို ယုံခဲ့တာပဲ။

အဖေက အခြား သတင်းစာများကို ပြတယ်။ အခြား
သတင်းစာများထဲတွင်လည်း ထိုတောင်းပန်စာများကို သတင်းအနေဖြင့်
ဖော်ပြထားတယ်။

 သု ... သုတက တကယ် အသတ်ခံရတာ အဖေ ...

စာနဲ့ပွဲပြီး ပြောလိုက်မိတယ်။

အဖေက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး သား ခေါင်းကို ပွတ်ကာ -

 သူက နတ်ပြည်မှာ အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်နေပြီ
သားရဲ့ ... မနှောက်ယှက်ပါနဲ့တော့ ...

သားစကားကို ဘယ်သူမှ မယုံဘူး။ ဝမ်းနည်းဖို့ တောင်းလိုက်တာ။

ဧည့်ခန်းထဲက ထထွက်သွားတဲ့ အမေ့ကို မြင်ရတယ်။

အဖေက အစ်ကို့ကို လှည့်သတ်တဲ့ ဇာတ်ကားတွေ မရှားခဲ့ဖို့
ရှာနေတယ်။ အစ်ကို့က သားတို့ မျက်စောင်းထိုးပြီး ကြည့်တယ်။

မင်းကြောင့် ငါ့ကြည့်ရသွား ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ပေါ့။ မဟုတ်ဘူး။

ဟုတ်ဘူး။ သုတက တကယ် အသတ်ခံရတာပါ။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ သားတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တယ်။ အဖေက
အလုပ်ကို ထွက်သွားပြီ။

ခဏနေရင် သားလည်း ကျောင်းသွားရတော့မယ်။

ဒါဒီအချိန်မှာပဲ ဖုန်းဝင်လာတယ်။ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ဒါနဲ့ သားပဲ
တိုင်လို့က်ရတယ်။

☹ ဟယ်လို ...

☺ ဟေ့ကောင် ... ငါ အောင်ဘုပါ ...

☹ ဟာ ... အောင်ဘု... မင်း ... ဘယ်လိုလဲ။

အခြေအနေ ...

☺ အခုတော့အေးဆေးဖြစ်သွားပြီ။ သတင်းစာကလည်း
တောင်းပန်စာ ထည့်ထားတယ်လေ မင်းတွေ
ပြီးပြီလား ...

☹ အေး ... တွေ့တယ် ...

☺ ငါလည်း အဲဒီလို စိတ်ကူးယဉ်တာတွေ
မလုပ်တော့ဘူးလို့ အမှန်ကို ကတိပေးလိုက်တယ်။
ငါလည်း တော်တော်ကြောက်သွားတယ်ကွ ...

☹ ဟေ့ကောင် ... သုတက တကယ် အသတ်ခံရ
တာပဲလေ ...

☺ သူလျှောက်ရေးထားတာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့။ ငါတော့
ဝင်မပါချင်တော့ဘူးကွ ...

အောင်ဘုကို တော်တော်လေး စိတ်ပျက်သွားတယ်။ သတ္တိရှိ
တဲ့တောင်။

☹ မင်းကွာ ...

☺ ပြီးတော့ ဒီနေ့ ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာမကို
ငါ ကန်တော့ပြီး တောင်းပန်ဖို့ စဉ်းစားထားတယ် ...
ငါ့အခေက သူပါ လိုက်ခဲ့ပေးမယ်တဲ့။ ကန်တော့တဲ့
ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပေါ့ကွာ ... မင်းပါ ငါနဲ့အတူ
လိုက်ခဲ့ပါလား ...

☹ မလိုက်ဘူး ...

အသံနည်းနည်းကျယ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ဖုန်းကို တစ်ခါတည်း
ဆော့ချွန်လိုက်တယ်။

... မေါသထွက်လို့က်တာ။ အောင်ဘုကိုလည်း မေါသထွက်တယ်။
စားလို့မထိုက်လို့ မေါသထွက်တယ်။

ဒါပေမယ့် ကျောင်းသွားဖို့ လှုပ်ရဦးမယ်။ အိမ်မှာနေရင် ပိုပြီး
စားချွန်နေရမယ်။

စာပိုဒ် (8:30 AM)

ကျောင်းမှာမရောက်ခင်မှာပဲ အောင်ဘုနဲ့ သူ့အမေကို လှမ်းတွေ့
လိုက်တယ်။ ဖုန်းတွေနဲ့ ကန်တော့မယ့် ပစ္စည်းတွေ ထင်ပါတယ်။

အောင်ဘုကတော့ ပြုံးလို့ ရှင်လို့စိတ်ထဲမှာ တစ်ဖြူကြီး
ဖြစ်သွားတယ်။ ငါ့ဘက်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး။

အောင်ဘုက ကန်တော့ပြီး တောင်းပန်လိုက်မယ်ဆိုရင်
စားနပ်ထဲမှာ သားတစ်ပေခတ်တည်း မွက်မှာပေးရတော့မယ်။

တွေးရင်းနဲ့ ဦးလှဝင်း မျက်နှာ ပေါ်လာတယ်။ သားတို့နှစ်ယောက် စကားကို အားတက်သရော ထောက်ခံခဲ့တဲ့ ဦးလှဝင်း မျက်နှာကို ဖြစ်ယောင် လာတယ်။

တော်ပြီ။

ဒီနေ့ကျောင်းမတက်တော့ဘူး။

ဦးလှဝင်းနဲ့ သွားတွေ့ပြီး အကျေအလည် ဆွေးနွေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ကျောင်းကို ဦးတည်နေတဲ့ ခြေလှမ်းများကို ဆန့်ကျင်ဘက် ရွှေ့လိုက်တယ်။ ကျောင်းပြေးတဲ့ ကိစ္စကို အိမ်က သိရင် နောက်မှပဲ ရှင်းတော့မယ်လို့ စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်တယ်။

အင်္ဂါနေ့ (9:00 AM)

ဦးလှဝင်း အိမ်တံခါးရှေ့ရောက်တော့ အိမ်ထဲမှာ ဧည့်သည် ရောက်နေပုံရတယ်။

လှေကားမှာ ဖိနပ်တွေလည်း တွေ့ရတယ်။ အထဲက အသံတွေလည်း ကြားရတယ်။

တံခါးခေါက်မလို့ ပြင်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အထဲက အမျိုးသားတစ်ယောက်ရဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဒီသတင်းကို ပြန်ဖြတ်ချပေးတဲ့ အတွက်

တောင်းထားတဲ့ငွေ လာပေးတာပါ ...”

“အခုလို ကျေလည်သွားတော့ ကောင်းတာပေါ့ ...”

“ဟို ... ပစ္စည်းတွေကရော ...”

“ဒါကတော့ ... ဒီအတိုင်း ဘယ်ရမလဲ ကိုယ့်လူရဲ့ ...”

“အဲ့ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ...”

“... ငွေပေးရမယ် ...”

“ဟာ ... မများလွန်းဘူးလား ...”

“ဒါကတော့ စဉ်းစားပေါ့ဗျ ...”

တင်းသွားတယ်။ ဦးလှဝင်းကိုလည်း ချက်ချင်းပဲ ဆောင့်တွန်း ဖမ်းလိုက်ချင်တယ်။

ဒါပေမယ့် မဖြစ်သေးဘူး။ သူ့က တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အပေး အယူလုပ်နေပုံရတယ်။

ဒါနဲ့ အိမ်ဘေးကို ပတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ ချောင်းကြည့် မိတယ်။

ဦးလှဝင်းနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ လူတို့ မသိပါဘူး။ သေချာတာကတော့ ဦးလှဝင်း မရှိသေးဘူး ဆိုတာပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့က ပစ္စည်းတွေ ပြန်တောင်းရမယ်။

ဒါပေမယ့် သူက မပေးဘူးဆိုရင်ကော။

ပြန်ဖို့တရမယ်။ သိုင်းကားကြည့်ထားတာပဲ။ အားတင်းလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ပြတင်းပေါက်ကနေ ထပ်ချောင်းရပြန်တယ်။

ဦးလှဝင်းနဲ့ ပြောတဲ့ လူကြီးက ပြန်တော့မယ်။ သဘောတူညီချက် ရသွားပုံ မပေါ်ဘူး။

စဉ်းစားပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်လို့လည်း ပြောသံကြားရတယ်။

ဦးလှဝင်းကို ဖိုက်တင်ချပြီး ပစ္စည်းတွေ ပြန်ယူလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ဝါက ကလေးဆိုတော့ သူပဲ နိုင်မှာ။ ဒီလို ပြန်တွေးရသေးတယ်။

ဒါနဲ့ ပြတင်းပေါက်နားမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး စဉ်းစားရပြန်တယ်။

ဦးလှဝင်းနဲ့ စကားပြောတဲ့ လူကြီး ပြန်သွားပြီ ထင်တယ်။ နှုတ်ဆက်သံနဲ့ တံခါးပိတ်သံတွေ ကြားရတယ်။

ဆယ်မိနစ်...။

ဆယ့်ငါးမိနစ်...။

မိနစ်နှစ်ဆယ်...။

တစ်နာရီ...။

အသံကြားရတယ်။ ဦးလှဝင်းကြီး အိပ်ပျော်သွားပြီ ထင်တယ်။ တုတ်သားပဲ။ သူက မကြာခဏ ဆိုသလိုပဲ အိပ်တတ်လို့ ရတယ်။

ထိုင်ရာက ထပြီး ပြတင်းပေါက်ကား ပြန်ချောင်းရတယ်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဦးလှဝင်းကြီး အိပ်ပျော်နေတယ်။

ဘေးနားမှာ အိတ်တစ်အိတ် ချထားတာ တွေ့ရတယ်။ သူ့
အလုပ်အိတ် ဖြစ်လို့ရတယ်။ အဲဒီအိတ်ထဲမှာပဲ သူ့တပစ္စည်းတွေ ရှိနေ
မလား။

ဒီပစ္စည်းတွေကို အခြားနေရာတွေမှာ ထားလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိ။
သူ့ကိုင်နေကျ အိတ်ထဲမှာပဲ ထည့်ထားလိမ့်မယ်။

အဲဒီအိတ်ကို ဘယ်လိုယူရမလဲ။ ပြတင်းပေါက်က ကျော်တက်
ယူရင်ရော ဖြစ်နိုင်မလား။

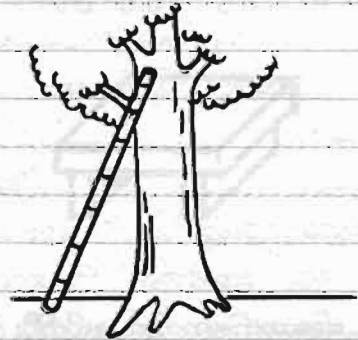
ခွဲပြီးတက်ကြည့်တယ်။

မရ...။ အပေါ်ရောက်သည့်တိုင်အောင် အခန်းထဲကို ဒလိမ့်
ခေါက်ကွေး ဝင်သွားနိုင်တယ်။ အဲဒီအခါ ဦးလှဝင်းက ဦးသွားလိမ့်မယ်။
မဖြစ်ဘူး။ မဖြစ်ဘူး။

စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ပြန်ထိုင်နေရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သား ရှေ့တည့်တည့်က သစ်ပင်မှာ ထောင်ထား
တဲ့ ဝါးလုံးညှို့ကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။

ပျော်သွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ဆို အလုပ်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါနဲ့ဆို
အလုပ်ဖြစ်နိုင်တယ်။ သားက ဝါးလုံးကို ပြေးယူပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်နား
ကို ပြန်ကပ်။ ဝါးလုံးကြီးကို ကိုင်လို့ပေါ့။

ပြတင်းပေါက်ထဲကို ဝါးလုံးကြီးထည့်ပြီး အိတ်က ကွင်းကို
ဝါးလုံးနဲ့ လှမ်းထိုးလိုက်တယ်။

လွဲသွားပြီ။ သေချာပြန်ချိန်ရတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ လက်ကိုင်
ကွင်းထဲကို ဝင်သွားတယ်။

မကြည့်တယ်။ မရဘူး။ အိတ်က လေးနေတယ်။ အရင်ကလည်း
မရှိမကမ်း ဖြစ်နေတယ်။

အသံထွက်အောင် ပြောပြောလည်း လှုပ်ရှားတယ်၊
တော်ကြာ ပြီးလှုပ်ငါး ပြီးလာမှဖြင့် ပြောနေဦးမယ်၊
ဘေးမှားမှာ ခုံလိုလို ဘာလိုလို တွေ့ရတယ်။

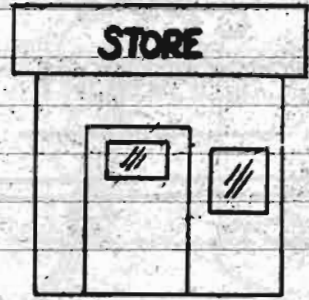
ခုံကို ခြေထောက်အောက်မှာ ခုလိုက်ပြီး ပါးလုံးကို ဘာမှ
မယူလိုက်တယ်။
နည်းနည်းပါးလာတယ်။ ပါးလုံးက ရုမ်းသွားတယ်။
အသံထွက်သွားတာကြောင့် အသက်တောင် တောင်းကောင်း မှုန်ဘူး။
ပြီးလှုပ်ငါးရဲ့ တစ်ခင်းတစ်ခင်းနဲ့ ညည်းသံကြားလိုက်ရတယ်။
မပြစ်ဘူး။ မြန်မြန် လှုပ်မှပဲ။
သားမှာ ပိုတဲ့ ချွန်အားတွေနဲ့ အိတ်ကို တဖြည်းဖြည်း ဆွဲယူရတယ်။
အိတ်က ပါလာတယ်။
ထပ်ဆွဲတယ်။ ရွှေ့လာပြန်တယ်။
နောက်ဆုံး အိတ်က သားနဲ့ လက်လှမ်းဖို့တဲ့
နေရာရောက်လာတယ်။ ပါးလုံးကို သူ့နေရာသို့ ပြန်ထား။ အိတ်ကို
လှမ်းယူပြီး ဖွင့်ကြည့်တယ်။

“ဟား...”

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ သားပေးထားတဲ့ သူ့ကပစ္စည်းတွေကို တွေ့ရတယ်။
သူ့က ပစ္စည်းတွေကို အိတ်ထဲက ထုတ်ပြီး အိတ်ပြန်ပိတ်ကာ
အခန်းထဲ ပြန်ထည့်ပေးထားလိုက်တယ်။
ပြီးလှုပ်ငါးကတော့ အိပ်ပျော်နေတုန်းပဲပဲ။

အနီနီ (11:00 AM)

ဗိုက်ကဆာလာတယ်။ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်သွားရမှန်း မသိဘူး။
ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာကလည်း စာအုပ်တွေနဲ့ သူ့က ပစ္စည်းတွေက
ပြည့်ကွပ်နေတယ်။
ဘာလှုပ်ရမလဲ။
စဉ်းစားစမ်း။ စဉ်းစားစမ်း။
အခုနေ အိမ်ပြန်ရင်တော့ အမေက သေချာပေါက်ရှိက်မှာပဲ။
ဗိုက်ပေါ်မှာထူထူ တာ အိမ်ပြန်သေချာလို့ ဆွဲပြန်လိုက်တယ်။
အကျွန်ုပ် မှန်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွေ့တယ်။

အိတ်ထဲကို ကြည့်လိုက်တော့ မနက်က အမေပေးလိုက်တဲ့ မုန့်ဖိုး ကျန်နေသေးတယ်။

မုန့်ဝယ်စားမယ်။ ပြီးရင်ဘာဆက်လုပ်ရမလဲလို့ ဆက်တွေးရမယ် ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ရတော့တာပေါ့။

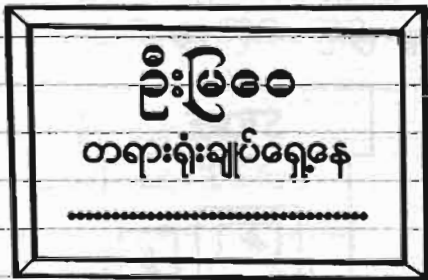
မုန့်ဆိုင်က ဦးလေးကြီးက သားကို မသင်္ကာသလို ကြည့်တယ်။ ကျောင်းပြေးလာတဲ့ ကလေးပေါ့။ သားကလည်း တုတ်တာပဲ။ အင်္ကျီက ကျောင်းစိမ်းအင်္ကျီနဲ့ပေါ့။

မတတ်နိုင်ပါဘူး။ မုန့်နှစ်ခွံနဲ့ ရေညှော်ဝယ်ပြီး ဆိုင်ထဲကနေ ခပ်မြန်မြန် ပြန်ထွက်ရတယ်။

ကျောင်းကို မုန့်ဆက်ပြီး တိုင်နေရင် ဒုက္ခပဲ။

ဆိုင်နဲ့ဝေးရာကို ခပ်မြန်မြန်ပြေးရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့မှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ် တစ်ခုကို သတိထားမိလိုက်တယ်။

အမှုတွေ ဘာတွေလုပ်ရင် ရှေ့နေတွေနဲ့ လုပ်ကြတယ်လို့ ဖာဖေတို့ ပြောတာ ကြားဖူးတယ်။

အခုလည်း သူတို့အမှုအတွက် ရှေ့နေကားရင် ကောင်းမှာပဲလို့ အကြံဖြစ်ပေါ်မိတယ်။

သူ့က ပိုက်ဆံကောင်းနေရင် ပိုမှာကလည်း ပိုက်ဆံမရှိဘူး။ မုန့်ဖိုးနည်းနည်းပဲ ကျန်တော့တယ်။

ကျန်တဲ့ ပိုက်ဆံကို ရတဲ့ မုန့်ဖိုး နည်းနည်းလေးစီ ဈေး နောက်မှ လာပေးရင်ရော့ ဒီရှေ့နေကြီးက လက်ခံပါ့မလား။

အိတ်ကတ်ထဲကို နှိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပိုက်ဆံ ၅၀၀ ပဲ ကျန်တော့တယ်။

မိကို အရင်ပေးပြီး နောက်မှ လာပေးမယ်လို့ ပြောကြည့်ရမှာပဲ။ ရှေ့နေကြီး အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တယ်။

ဘံလ်တ မုဒ္ဒိမကမ်း ဖြစ်နေတယ်။ မိကြောင့် လှမ်းခွန်ပြီး နှိုက်ရတယ်။

ဘယ်သံတေးကိုတော့ တူ တူ နဲ့ ကြားရတယ်။ ဘယ်လို
ဘယ်သံကြီးမှန်း မသိဘူး။ နားညှိပြီးလိုက်တာ။
တံခါးပွင့်သွားပြီး သားထက် နည်းနည်းကြီးတဲ့ ကောင်မလေး
တစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။

ဦးမြဝေနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ...

အရေထဲ နှပ်ချွေးတ ထွက်ကျလာသေးတယ်။ ဒါနဲ့ နှာခေါင်းကို
ဆွဲဆွဲ ပွတ်ရတာပေါ့။ ပေနေလား မသိဘူး။

ကောင်မလေးက သားကို ခြေအဆုံး ခေါင်းအဆုံး ကြည့်ပြီး-

အဖေရေ ... ဒီမှာ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး ...

ဆိုပြီး အိမ်ထဲကို လှမ်းအော်တယ်။
ခဏကြာတော့ လူကြီးတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာပြီး-

ဘာဖြစ်တာလဲ သမီးရဲ့ ...

ဒီမှာ အဖေ့ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့ ... ဘယ်က
ကောင်လေးလဲမသိဘူး ...

ရှေ့နေကြီးက သဘောကောင်းပြီး ရိုးသားပုံ ရတယ်။
သားကိုလည်း သေချာကြည့်ပြီး-

ဘာကိုစွဲလဲ သားရဲ့ ...

နှပ်ချွေးကို နှိပ်သွင်းလိုက်တယ်။ အရေးအကြောင်းဆို နှပ်က ရွတ်ပြီး။

ဦးက ရှေ့နေကြီး ဦးမြဝေ လား ... ရွတ် ...

ဟုတ်ပါတယ်။ သားက ...

ဟုတ်ကဲ့ ... သားနားမည်က အံ့ဩအောင်ပါ ...

ဟို ... သားသူငယ်ချင်းအတွက် ဦးဆီမှာ
အမှုအပ်ချင်လို့ပါ ... ရွတ် ...

ဟေ ...

ရှေ့နေကြီးက မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ သားကလည်း မတတ်နိုင်
ပါဘူး။ အိမ်လို ပြောပြီးပြီးချင်း အိမ်ထဲကို အတင်းစွတ်ဝင် လိုက်တော့တာပဲ။

တစ်လခါးလုံး လမ်းပျောက်လာရတော့ သားက ထိုင်ချင်နေပြီ။

စာပိုဒေ (11:30 AM)

ရှေ့နေကြီးက သားရှေ့က နံ့မှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ သားက ဘာမှ မပြောသေးပဲ ရွယ်အိတ်ကို ဖြင့်ပြီး သူတပစ္စည်းတွေ ထုတ်တယ်။

ပြီးတော့ အိတ်ထဲက ကျန်တဲ့ မုန့်ဖိုးငါးရာထုတ်ပြီး ရှေ့နေကြီးကို လှမ်းပေးလိုက်တယ်။

အမှုအတွက် သားမှာ ရှိတဲ့ မုန့်ဖိုးလေး အရင် ယူထားပါ ... နောက်နေ့ မုန့်ဖိုးရရင် လာပေးပါ ဦးမယ် ...

ရှေ့နေကြီးက သားကို ကြည့်ပြီး ရယ်ပါလေရော။ သားကို ရယ်မှန်းလည်း မသိဘူး။ ပိုက်ဆံပေးတာ ရယ်စရာကျနေတာပဲ။

ကဲ ... ကဲ၊ ဒီပိုက်ဆံ ထားပါဦးကွာ၊ အမှုအကြောင်း လေးပြောရအောင် ... သားက ဘာအမှု အပ်ချင်လို့လဲ ...

ရှေ့နေကြီး ပုံစံကြည့်ရတာ သားကို ယုံကြည်လို့ မရဘူး။ ကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ဆိုပြီး ပြန်မေးနေပုံ ရတယ်။

ထားလိုက်ပါလေ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်။ ပြောသင့်တာတော့ ပြောရမှာပဲ။ ကိုယ့်မုန့်ဖိုး ပေးထားပြီးမှပဲ။

သား သူငယ်ချင်းက လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က ကျောင်းမှာ လဲကျ သေဆုံးသွားတဲ့ သုတပါ ...

ညော်... ဒါဆို ဟိုတစ်နေ့က သတင်းစာထဲမှာ ပါတဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ပေါ့ ... ဟုတ်လား ...

ဟုတ်ပါတယ် ...

ရှေ့နေကြီးက ပိုပြီး အယုံအကြည် မဲ့သွားပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် သား အတိတ်ကို အစအဆုံး ပြန်ပြောပြရတယ်။

ရှေ့နေကြီးက အစဦးတော့ ပြုံးစိစိနဲ့ နားထောင်နေတယ်။ သူတန် ပစ္စည်းတွေကို အမြိုက်ကားက ဦးလေးကြီး ယူပေးတဲ့

အခါရောက်တော့ နည်းနည်း စိတ်ဝင်စားလာတာ တွေ့ရတယ်။ နောက်ဆုံး သူတန် ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်ပြလိုက်ပြီး သားရဲ့ အမြိုက်ကားတွေကို ပြောပြလိုက်ရတယ်။

ခင်းနွေ (5:30 PM)

ရှေ့နေကြီး အိမ်ထဲကနေ ခေါင်းငိုက်စိုက်ပြီး ပြန်လာရတယ်။
ပင်ပန်းတော့ အိပ်တလည်း အိပ်ချင်နေပြီ။

အိမ်ရောက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ အဖေနဲ့ အမေက
ကြိမ်လုံးကြီးနဲ့ စောင့်နေတယ်။

ကျောင်းက အိမ်ကို ဖုန်းဆက်တယ် ထင်တယ်။
မတတ်နိုင်ဘူး။ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ပြီးသွားပြီ ဆိုတော့ ခံယုံ
ရှိတော့တာပေါ့။

ခင်းနွေ (9:00 PM)

အိပ်လို့မပျော်ဘူး။ ညနေက အရိုက်ခံထားတဲ့ အဖျားတွေဟာ
အခုမှ ပိုနှာလာသလိုပဲ။

ဘယ်သွားနေတာလဲ မေးတာကို မဖြေလို့ ပိုကြိုက်ခံရတယ်။
မဖြေပါဘူး။ ဖြေရင်လည်း သူတို့က ယုံမှ မယုံတာ။

ဒီနေ့ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကိုတောင် မနည်းပြန်ရေးရတယ်။
အား... ၊ ရေးရင်းနဲ့တောင် နာလာပြီ။

မိုးတူးနေ

မနေ့က ကျောင်းပြေးတဲ့အတွက် ဆရာမက အတန်းရှေ့ ခေါ်ပြီး
ရိုက်ပါလေရော။

တစ်တန်းလုံးက ပိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ အားရပြီး ကျေနပ်တဲ့
မျက်ဝန်းတွေနဲ့ပေါ့။ အားရပြီး ကျေနပ်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ပေါ့။

အောင်ဘူကတော့ မျက်နှာလှဲထားတယ်။
ဆရာမ ရိုက်တာကို ခံနေရင်းမှ ဝိုက်လေးရှုလာရင် မရိုက်ဘူးလို့
ဆုံးဖြတ်မိတယ်။

ပွင့်အိန်နဲ့ စုပိုင်း ရယ်နေတာကို တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့လိုက်ရတယ်။
အခြားအခန်းက ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူအချို့လည်း အခန်းရှေ့မှာ
ရစ်သီရစ်သီ လုပ်ပြီး ချောင်းကြည့်နေတာ တွေ့ရတယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ မရှုက်တော့ပါဘူး။ အံ့ကိုကြိုက်ထားတယ်။
မျက်ရည်တိုလည်း မကျအောင် ထိန်းထားတယ်။

 ကိုယ့်နေရာကို သွားပြန်ထိုင်တော့ ...
နောက်တစ်ခါ ဒီထက်နာမယ် ...

ခုံမှာ ပြန်ထိုင်တော့ မင်က နာတယ်။ အံ့ဒီအချိန်မှာပဲ အတန်း
ရှေ့ကို ကျောင်းအုပ်ကြီး ရောက်လာတယ်။ လက်ထဲမှာလည်း သတင်းစာ
ကိုး ကိုင်ထားတယ်။

- ဆရာမရေ အမှုကို ပြန်တင်လိုက်ပြန်ပြီ ...
- ဟင် ... ဘယ်သူကလဲ ဆရာကြီး ...
- ရှေ့နေတစ်ယောက်တဲ့ ... ဒီနေ့ သတင်းစာမှာ ဝါလာတယ် ...

ဆရာကြီးက သားကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှတော့ မပြောပါဘူး။

ဆရာမကို ဒေါ်ပြီး အတန်းအပြင်ကို ထွက်သွားတယ်။
ဆရာမ ရှိတော့ တစ်ခန်းလုံးက သားကို ဝိုင်းလှောင်ပါလေရော။
သောက်ရဲ့။
သောက်ပေါ့။

ဘူကြောင်ကြား...။
အီးပေါလော ...။
ဂေါက်ကြောင် ...။
ကျောင်းပြေး ...။

.....။
.....။
.....။

နောက်ဆုံး နားတောင်ပိတ်ထားရတယ်။

ဗုဒ္ဓညနေ (5:30 PM)

ကျောင်းကနေ အပြန် အိမ်ထဲ ဝင်ဝင်ချင်း အဖေနဲ့ အမေနဲ့အတူ သွယ်သွယ်တစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့ရတယ်။

အဲဒီညီသည်ကတော့ ရှေ့နေကြီး ဦးမြဝေပါပဲ။ မနက်ဖြန် ပြန်တင်စစ်ဆေးမှာမို့ သားကို ရုံးတော်မှာ မေးမြန်းရန်ဆိုပြီး အဖေနဲ့ အမေဆီ လာပြောတာပါ။ ကျောင်းကိုလည်း ခွင့်တောင်းပြီးပြီလို့ ဆိုပါတယ်။

အဖေနဲ့ အမေကတော့ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတဲ့ ပုံပါပဲ။

ကြာသပတေးနေ့

ဒီနေ့ရုံးတော်မှာ အစစ်ဆေးခံရမှာ ဖြစ်တာကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှား ပြီး စောစောနိုးနေတယ်။ အဖေနဲ့ အမေကတော့ နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်ပို့ မယ်ဆိုပြီး ညွှတ်တည်းက ပြောထားတယ်။

ရင်တွန့်လိုက်တာ။ တရားသူကြီးက ဘာမေးမှာလဲ။ ဒေဏ်ထပ် တို့ ရောက်တော့ အဖေနဲ့ အမေက အဝတ်အစား လဲပြီသွားပြီ။

ဟိုနေ့တွေကလို့တော့ သိပ်မဆူတော့ပါဘူး။
ချော့ချော့မော့မော့နဲ့ အေးအေးအေးအေးဆေးဆေး ရှိနေတဲ့ ပုံပါပဲ။
အဲဒီအချိန်မှာ သားအစ်ကို ရောက်လာပြီး သူ့လည်း လိုက်မယ်လို့ ပြောတယ်။

အမေက သားကို အင်္ကျီလဲ ပေးတယ်။ အင်္ကျီအသစ်နဲ့ဆိုတော့ မှန်ထဲမှာ ကြည့်မလား။

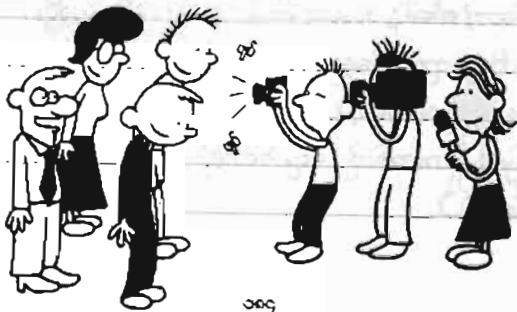

ကြာသပတေးနေ့ (9.30 AM)

ရုံးရောက်လို့ Taxi ပေါ်က ဆင်းလိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ တင်မရာ မီးတွေက တဖျတ်ဖျတ် လက်သွားတယ်။

ပထမတော့ ဘာဖြစ်တာလဲ ဆိုပြီး ကြောင်နေသေးတယ်။ နောက်မှ သတင်းထောက်တွေပဲ ဆိုပြီး ပြန်တွေးမိတယ်။

ရုံးရှေ့မှာတင် လူတွေက နည်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ကင်မရာတွေကလည်း ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် လင်းနေတယ်။

အမေလက်ကိုင်ပဲ တင်းတင်း ဆွပ်တိုင်ထားတယ်။ လူတွေကလည်း သားကိုပဲ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ကြည့်နေကြတယ်။

လူတွေများများပေါ့။ သူတို့ အဖွဲ့ကလည်း အရင်တုန်းက တော်တော်လေး ကျော်ကြားခဲ့တာကိုး။

ရုံးထဲရောက်တော့လည်း အပြင်မှာလိုပဲ လူတွေ အများကြီး တွေ့ရတယ်။ သားကလည်း ဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့်နဲ့ လျှောက်ကြည့်နေမိတယ်။

သားနဲ့ သိတဲ့ လူတော်တော်များတယ်။
၁။ ကျောင်းအုပ်ကြီး

၂။ သားတို့ အတန်းပိုင်ဆရာမ
၃။ သူတို့ အမေ (စာကြည့်တိုက် သတင်းစာတွေထဲမှာ မြင်ဖူး) နှင့်အေးက လူတစ်ယောက်

၄။ လော့ရှည်အမေ (တာတွန်းပြခန်းမှာ တွေ့ဖူး)
၅။ အချိုက်သိမ်းကားက ဦးလေးကြီး

၆။ အောင်ဘုန်း အောင်ဘုအမေ
၇။ ကျောင်းလားပွဲရင်မြင်နေကျ မိဘများ၏ မျက်နှာများ (သားသိပ်မမှတ်မိပါဘူး)

၈။ သားတို့ စာကြည့်တိုက်က အန်တီမှန်
၉။ ကျောင်းစောင့်ကြီး

၁၀။ တင်မရာကိုင်ထားတဲ့ သတင်းထောက်များ (ဟိုတစ်နေ့ အိမ်လာသောသူများ)

၁၁။ ဦးလှဝင်း (သားတို့ ရွာတင်းတင်းနဲ့ ကြည့်နေတယ်)

၁၂။ ရှေ့နေကြီး ဦးမြဝေနှင့် သူ့သမီး

၁၃။ နောက်ထပ် ရှေ့နေ ပုံစံဝတ်ထားတဲ့ သူ့နှစ်ဦး

၁၄။ နောက်ထပ် သားမသိသော လူများ (တော်တော်များပါတယ်)

ရုံးထဲကို သားဝင်လာတော့ ဦးမြဝေက သားတို့ကို ထိုင်ဖို့ နေရာ သပ်သပ်ပေးပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရုံးထဲမှာ တီးတိုးတီးတိုး စကားပြောသံများနဲ့ ဆူညံနေတယ်။ သူ့စာအမေကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

သားတို့ ကြည့်နေတာ တွေ့ရတယ်။ မျက်နှာက ဆင်တည့်တည့်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့သားတို့ သတိရနေလို့လား။ ဘာလား ဝေခွဲလို့ မရပါဘူး။

သိပ်မကြာသော အချိန်မှာပဲ ရုံးစတော့မယ်ဆိုပြီး ရှေ့နေကြီး ဦးမြဝေက လာပြောပါတော့တယ်။

ကြာသပတေးနေ့ (10:30 AM)

တရားသူကြီးဝင်လာတော့ အားလုံး မတ်တပ်ရပ်ကြရတယ်။ သားလည်း ရပ်ရတာပေါ့။

ခဏနေတော့ တရားသူကြီးက စကားစပြောပါတယ်။ သူ့စကား တွေကို အသေးစိတ်တော့ မမှတ်မိဘူး။

ဒါပေမယ့် ပြောတဲ့ အကြောင်းအရာကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့

တစ်နှစ်ကျော်လောက်က တွေ့ရင်းတစ်ကျောင်းမှာ... လဲကျသေဆုံးခဲ့တဲ့ ကျောင်းသားလေး အဖွဲ့ကို ယနေ့ တရားစွဲဆိုတဲ့ ရှေ့နေဦးမြဝေက ပြန်လည် အဖွဲ့ဖွဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ ထိုအဖွဲ့မှာ “နှလုံးရောဂါဖြင့် သေဆုံး” ဆိုပြီး အဖွဲ့ဝင်ခဲ့သည့် အဖွဲ့ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် သားနားမလည်နိုင်တဲ့ တရားရုံးဆိုရုံရော စကားတွေနဲ့ ပြောပါတယ်။

တစ်ခုတော့ သတိထားမိတယ်။ ဒီအဖွဲ့မှာ ရှေ့နေကြီး ဦးမြဝေ မနိုင်ခဲ့ပါက သူ့နားမည့်ပျက်နိုင်တယ်လို့ သား စဉ်းစားမိတယ်။

သူ့နားမည့် မပျက်နိုင်အောင်လည်း သားဖြေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

တရားသူကြီးက စကားဆက်ပြောနေတယ်။ သားနားမည့် ပါလာလို့ နားထောင်မိတာပါ။

“ယခု ဒီအဖွဲ့ကို ကျောင်းတွင် တက်ရောက်နေသော မောင်အံ့ဩအောင် အမည်ရှိ ကျောင်းသားတစ်ဦးက မိမိတို့ကျောင်း၌ သေဆုံးသွားသော သူတို့မှာ နှလုံးရောဂါဖြင့် သေဆုံးခြင်း မဟုတ်ဘဲ အသက်ခံရ၍ သေဆုံးသည်ဟု ဆိုကာ တရားရုံးသို့ ရှေ့နေကြီး ဦးမြဝေမှ တစ်ဆင့် ရွှေ့ကတ်ထားခဲ့ပါတယ်။ ယခု ဒီအဖွဲ့ကို ကြားနား စစ်ဆေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။”

အင်္ဂါနေ့ (10:45 AM)

ရှေ့နေကြီး ဦးမြဝေက တရားသူကြီးကို စတင် ရွှေ့ကတ်ထား တယ်။ မရွှေ့ကတ်ထားခင် အတုံးလို့လို့ ပေရွက်လို့လို့ဟာကို ကိုင်ပြီး

စကားပြောရသေးတယ်။

နောက်မှ အဖေက ပြောပြလို့ ကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုတာ သိရတယ်။
လိမ်ပြုံး မပြောအောင်လို့တဲ့။ လိမ်ပြုံးပြောပါက ဆိုပြီး အဖေက
ရှင်းပြလိုက်တာ ကြက်သီးတောင်ထတယ်။

ဦးမြဝေက ဆရာ့သူကြီးမင်းကို ဦးတိုက်လိုက်ပြီး-

“တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ ရုံးတော်မှာ ရောက်ရှိနေသော
ကျောင်းသားလေး မောင်အံ့သြအောင်က ကျွန်တော်အိမ်ကို
အင်္ဂါနေ့မနက် (၁၁:၃၀) မှာ ရောက်ရှိလာပါတယ်။

နောက်တော့ သူက ကျွန်တော့်ကို အမှုအပ်ချင်တယ်ဆိုပြီး
ပြောပါတယ်။ အမှုလိုက်ခအဖြစ် သူ့မှာရှိတဲ့ မုန့်ဖိုးငါးရာကို
လည်း စရန်အဖြစ်ပေးပါတယ်။ ကျွန်ငွေများကိုတော့
မုန့်ဖိုးများ စုပြီး လာပေးပါမယ်ဆိုပြီး ကတိပေးပါတယ် ...”

ရုံးတော်ထဲမှာ ရယ်သံများ ထွက်လာတယ်။

“ပထမတော့ ကျွန်တော်က ကလေးဆိုတော့ နားထောင်
ပေးပါတယ်။ သူက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပြီး သူ အပ်ချင်တဲ့
အမှုက လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်လောက်က လဲကျသေဆုံး
သွားတဲ့ ကျောင်းသား မောင်သူတရဲ့ အမှုပါ ...”

“အဲဒီမှာ ကျွန်တော်က သိပ်စိတ်မဝင်စားတော့ပဲ၊ ကလေးကို
အိမ်ပြန်လွှတ်ဖို့ စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ ကလေးက
ပစ္စည်းအချို့ကို ထုတ်ပြပါတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေဟာ
သုတပစ္စည်းတွေဖြစ်ကြောင်းပြောပြပြီး ဒီပစ္စည်းများ
ရလာပုံကို အသေးစိတ် ပြောပြပါတယ်။”

ရုံးတော်တစ်ခုလုံး ဝက်ကျသံ မကြားရလောက်အောင်
တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။

အဲဒီနောက် ရှေ့နေကြီး ဦးမြဝေက သားပြောခဲ့တဲ့ သုတ
ပစ္စည်းများ ရရှိလာပုံကို ရုံးတော်ကိုပြန်ပြောပြတယ်။

“.....
.....
.....
.....

အဲဒီမှာပဲ သူက ဒီပစ္စည်းတွေကို အမှိုက်ကားက ဦးလေးကြီး
အကူအညီနဲ့ ရရှိတယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။ အခု အဲဒီ
အမှိုက်ကားမှ လူကြီးလည်း ရုံးတော်ကို ရောက်ရှိနေပါတယ်။”

အဲဒီနောက် ရုံးတော်က အမှိုက်ကားမှ ဦးလေးကြီးကို
စစ်ဆေးပါတယ်။

ဦးလေးကြီးကလည်း ဒီပစ္စည်းများကို ရုံးတော်မှာ ထိုင်နေတဲ့
ကျောင်းသားလေးက ပုလင်းလို့ ပုလင်းခေါ်ခေါ်ဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သည့်ပစ္စည်း

ဆိုတာ မသိကြောင်း ကျွမ်းကျင်ပြီး ထွက်ဆိုသွားပါတယ်။
နောက်ပြီး သားပြောပြတဲ့ အထဲမှာ ပါခဲ့တဲ့
သားတို့စာကြည့်တိုက်က အနိတိမုန့်၊ ကျောင်းတ၊ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းတဲ့
ခေါ်စာနဲ့၊ ကျောင်းစောင့်ကြီးတို့တလည်း မုန့်ကန်ကြောင်း အသီးသီး
ပြောပြသွားခဲ့တယ်။

“အဲဒီလို ရရှိပြီးတဲ့ နောက်မှာ ကျောင်းသား မောင်အံ့ဩအောင်နဲ့
သူ့သူငယ်ချင်းတို့ဟာသတင်းထောက်ကြီး ဦးလှဝင်းဆီကို သွားပြီး
ပစ္စည်းများအပ်ကာ အကူအညီတောင်းခဲ့တယ်လို့ဆိုပါတယ်”

ရှေ့နေကြီးက ပစ္စည်းပြန်ယူခွဲပုံများကို ဆက်ပြောပြပါတယ်။
ဦးလှဝင်းက ငြင်းမလို့ တစ်ပြင်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်
တရားသူကြီးက ဦးလှဝင်းတို့ မေးမြန်းခဲ့ပါဘူး။
အဲဒီမှာ တရားသူကြီးက ရှေ့နေကြီး ဦးမြဝေကို-

“ရှေ့နေကြီး ...”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား ...”
“ယခု အမှုအတွက် ထွက်ဆိုချက်ကို ကလေးကိုယ်စား
မည်သူက ဖြေပေးမှာလဲ ...”
“ဘယ်သူမှ မဖြေပါဘူး ခင်ဗျား ... ကလေးကိုယ်တိုင်
ဖြေမယ်ဆိုပြီးစီစဉ်ထားပါတယ် ... ကာယကံရှင်
ကလည်း သဘောတူထားပါတယ် ...”

ပွဲတော်ထဲမှာ တီးတိုးတီးတိုး အသံများက ပိုကျယ်လာတယ်။
တရားသူကြီးက တူကြီးနဲ့ ထူတယ်။ အားလုံး ငြိမ်သွားပြန်ရော။
အဲဒီအချိန်မှာပဲ တရားသူကြီးက-

“မောင်အံ့ဩအောင်ကို ခေါ်စေ ...”

ဆိုပြီး ပြောသံကြားလို့ကန်တယ်။

ကြာသပတေးနေ့ (11:30 AM)

Q သားနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ။

A အံ့ဩအောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

Q သားရဲ့မိဘတွေရဲ့နာမည်၊ သားရဲ့ကျောင်းနဲ့ အတန်းကို ပြောပြပါဦး။

A အဖေက ဦးတင်ထွန်း ပါ။ အမေက ဒေါ်ခင် လို့ ခေါ်ပါတယ်။
ကျောင်းကတော့ ... ကျောင်းကပါ။ အတန်းကတော့ ... ပါ။

Q သားက ခု ဒီတရားရုံးမှာ ဘာအမှုကို စွဲချက်တင်ထားတာလဲ။

A စွဲချက်ဆိုတာ တာလဲ။

Q ဪ... သားက အခု ဒီတရားရုံးမှာ ဘာအမှုကို ပြောပြချင်တာလဲလို့ မေးတာ။

A သုတ အမှုပါ။

Q သုတ အမှုကို သားက ဘယ်လို ပြောချင်တာလဲ။

A သုတက သတင်းစာတွေထဲမှာ ပါသလို နန်းရောဂါနဲ့ သေဆုံးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အသတ်ခံရလို့ သေဆုံးတာပါ။

Q သားက ဘာကိုကြည့်ပြီး အဲဒီလို ပြောနိုင်တာလဲ။

A သုတ ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ပြီး စဉ်းစားမိတာပါ။

Q ဘယ်လိုများ စဉ်းစားတာလဲ ပြောပါဦး။

A ဦးဦးရှေ့နေကြီးကို သားပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရှိပါတယ်။ ခိုင်ယာရီ စာအုပ်တစ်အုပ်ရယ်၊ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံရယ်၊ စာချုပ်တွေလို ထင်တဲ့ အိတ်တစ်အိတ်ရယ်အပြင် စာတစ်စောင်လည်း ပါပါတယ်။

Q ဟုတ်ပါတယ်။ ပေးထားပါတယ်။

A အဲဒီအထဲက ပထမဆုံး ခိုင်ယာရီကို ဖတ်ကြည့်ပြီး လူသတ်မှုပဲဆိုတာ တွေးမိပါတယ်။

Q ဒါဆို ဘယ်သူ သတ်တာလဲ။

A သုတရဲ့ ပထွေးပါ။

“ဟင်”

“အာ”

“အို”

အားလုံးရဲ့ အကြည့်များက သုတ အဖေရဲ့ ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ လူကြီးဆီတို့ ရောက်သွားတယ်။ ထိုသူကြီးကတော့ ပြုံးနေတာပဲ။ ကလေးက မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ ပြောနေတယ်လို့လည်း အော်ပြောတယ်။

Q သားက ဘာဖြစ်လို့ သူသတ်တယ်လို့ ထင်နေရတာလဲ။

A သုတ ခိုင်ယာရီထဲက သားမှတ်ထားတဲ့ စာသားလေးတွေကို ရွတ်ပြပါမယ်။

Q အေး... အေး။ ရွတ်ပြပါဦး။

သားက စာအုပ်ထဲမှာ လိုင်းတားပြီး မှတ်ထားတဲ့ စာသားတွေကို
အားလုံးကြားလောက်အောင် တစ်ခုချင်းစီ ရွတ်ပြောလိုက်တယ်။

‘အဖေသေလို့ သိပ်မကြာပါဘူး။ အမေက သား အဖေလေ
ဆိုပြီး လူကြီးတစ်ယောက်ကို အိမ်ခေါ်လာတယ်။ သူ့ကို သဘောမကျဘူး။
အမေနဲ့ တွေ့ရင်တစ်မျိုး သားနဲ့တွေ့ရင် တစ်မျိုးပဲ’

‘ဒီနေ့ အမေနဲ့ အဲဒီလူကြီး ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်
ပြောသံတွေကြောင့် အခန်းနားကပ်ပြီး နားထောင်နေမိတယ်။
ဟိုလူကြီးက အဖေထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေအကြောင်း မေးနေတာ။
အမေကလည်း မသိဘူးလို့ ဖြေတာကြောင့် ရန်ဖြစ်နေတာပါ။’

‘အမေ့ကို ရိုက်နေတာကြောင့် အခန်းထဲ ဝင်ပြီး အမေ့ကို
ပြေးဖမ်းရတယ်။ အမေ ငိုနေတယ်။ အဖေ့တုန်းကတောင် မရိုက်ရက်တဲ့
အမေ့ကို ဒီလူကြီးက ရိုက်တယ်။ အဲဒီလူကြီး သေပါစေ ...။ အဲဒီလူကြီးက
သားကိုပါ ရောပြီး ရိုက်တယ်။ အမေကတော့ ဆွဲရတာပေါ့’

‘နောက်နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်ကြာတော့ အဲဒီလူကြီးက
သားကို မေးတယ် ... “မင်းအဖေက သေခါနီး ဘာပြောခဲ့လဲကွ” ဆိုပြီး
သူ မှူးနေတယ်။ သားကလည်း မဖြေပါဘူး။ သူက ရိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်
အမေက ဈေးသွားနေတယ်။’

‘အရင်တုန်းက ကျောင်းသွားနေရင် အမေက ကျောင်းသွားတဲ့
ခြင်းတောင်းကို ပြင်ပေးနေကျပါ။ ဒီနေ့ကစပြီး အဲဒီလူကြီးက ပြင်ပေး
တယ်။ သားသောက်နေကျ ရေမှူးထဲလည်း ရေတွေ ထည့်ပေးတယ်။
နောက်ရက်တွေလည်း ဒီလိုပဲ ...’

‘ဟိုလူကြီး သား အခန်းထဲကို ဝင်မွှေနေတာ တွေ့ရတယ်။
အမေကတော့ မရှိပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ သားအခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေ
လျှောက်ကိုင်နေတာလဲ မေးတော့ မဖြေပါဘူး။

ပြီးတော့ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း နေရာတကျ ပြန်မထားပေးသွားဘူး။’

‘နောက်တစ်နေ့ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတုန်း ခြံထဲက တွင်းတူး
ကစားနေကျ နေရာကို ပြေးရတယ်။ ပြီးတော့ တွင်းထဲက အဖေ မသေခင်
ပေးခဲ့တဲ့ အိတ်ကို ထုတ်ပြီး နေရာပြောင်းဖို့ ပြင်ရတယ်။ ဘယ်နေရာကို
ပြောင်းရမလဲ မသိဘူး။ တော်ကြာ ဟိုလူကြီး သိသွားရင် ဒုက္ခပဲ
အခုတော့ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာပဲ ထားဦးမယ်’

‘မှန်စားဆင်းတော့ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်လုပ်ရင်း အမှိုက်ပုံကို
တွေ့ရတယ်။ ကျောပိုးအိတ်ထဲက အဖေပေးသွားတဲ့ အိတ်ကို ဒီနားမှာပဲ
တွင်းတူးမြှုပ်ရင် ကောင်းမယ်။ အမှိုက်ပုံနားဆိုတော့ လူတွေ သိပ်မလာ
ဘူး။ ဟုတ်တယ်။ မြှုပ်ထားရမယ်’

'ဟိုလူကြီးက သားကို သေစေချင်ပုံ ရတယ်။ မျက်နှာကလည်း ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ သားကိုတွေ့ရင် ဒီနေ့ရောသောက်သေးလားလို့ မေးတယ် ...။ ကြောက်လိုက်တာ။'

'အခုတလော အိပ်မက်တွေ မက်နေတယ်။ ဟိုလူကြီးက သားကို လိုက်သတ်နေတယ် ဆိုပြီး မက်တာ။ မနက်ကျတော့ အမေ့ကို မပြောရဘူး။ အမေ စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးလို့ပါ ...'

'ဒီနေ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်ရတယ်။ သူ့ စာအုပ်ထဲမှာ ဘောပင်နဲ့ လျှောက်ခြစ်လို့ဆိုပြီး တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ။ ငါ စာအုပ်အသစ်ဝယ်နိုင်တဲ့ တစ်နေ့ ပြန်ဝယ်ပေးပါ့မယ် ...'

'ဒီနေ့ သင်္ချာစာအုပ် ဘယ်မှာ ပျောက်သွားလည်း မသိဘူး။ အမှိုက်ပုံနားကို အခြေအနေသွားပြန်ကြည့်တုန်းက ပြုတ်ကျသွားလား မသိဘူး။ မရှာတော့ပါဘူး။ စာအုပ်က ကုန်နေပြီပဲ။ အသစ်ပဲ ထုတ်လိုက် တော့မယ် ...'

'ဟိုလူကြီး ငါ့ကို သတ်တော့မယ်။
ဟိုလူကြီး ငါ့ကို သတ်တော့မယ်။
ဟိုလူကြီး ငါ့ကို သတ်တော့မယ် ...'

'ဒီနေ့ အိပ်မက်ထဲမှာ အဖေ့ကို တွေ့တယ်။ သူ့ဆေးရုံမှာ လဲနေတဲ့ အချိန်ပါ။ ဆေးရုံမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတုန်း သားကို တိုးတိုးလေး တပ်ခေါ်တယ် ...'

"သား"

"ဗျာ... အဖေ"

"မင်း အမေနဲ့ အိမ်မှာ နေရတာ အဆင်ပြေလား"

"ပြေပါတယ် အဖေရဲ့ အဖေ နေကောင်းရင် စားဖို့

ကြက်သားကြော်ပေးလို့ ပြောထားတယ်"

အဖေက သားကို ဖက်ပြီး ငိုတယ်။ အဖေ ငိုတာကို ပထမဆုံး

မြင်ဖူးတာပဲ။

"သား"

"ဟင် ... အဖေ၊ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ"

"အဖေပြောတာတွေ သားက လိုက်လုပ်မှာလား"

"လုပ်ပေးမယ်လေ၊ သားက ဘာလုပ်ရမှာလဲ ပြော"

အဖေက ဆေးရုံရဲ့ အခန်းတံခါးကို ပိတ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့-

"အဖေ စာဖတ်တဲ့ အခန်း သိလား"

"သိတာပေါ့ အဖေရဲ့ ပြော ... ဘာစာအုပ် ဖတ်ချင်လို့လဲ"

"အဲ့ဒီ စာအုပ်စင်မှာ သားဖတ်နေကျ ပုံပြင်စာအုပ်လေးလေ

မှတ်မိလား"

"ဘာလဲ... ယုန်ကလေးကိုးကောင် စာအုပ်လား"

"ဟုတ်တယ်... သား"

“ဟင်... အဲဒါ အဖေက ဖတ်မလို့လား”

“မဖတ်ပါဘူး။ အဲဒီနောက်မှာ အဖေ အိတ်ကလေး တစ်အိတ် ထား ထားတယ်။ အဲဒီ အိတ်ကလေးကို သားက လုံခြုံတဲ့ နေရာမှာ ဝှက်ထား ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြနဲ့”

“အဖေ့ကို မပြောပြရဘူးလား”

အဖေက ထပ်မံပါတယ်။ သားကောင် ငိုချင်လာတယ်။

“သားအမေက အဖေအပေါ်မှာ သစ္စာမရှိဘူး”

သစ္စာမရှိဘူးဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ။ ဘယ်လို အဓိပ္ပါယ်ဆိုတာ မသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဖေ့ကို ဘယ်သူမှ မပြောဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။

“သား အသက်ကြီးလာမှ ဒီအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်ရမယ်။ ဘယ်လိုလဲ ... အဖေပြောတာကို သားလုပ်ပေးမှာလား”

“လုပ်ပေးမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ သားက ဘယ်အရွယ်လောက်မှ ကြည့်ရမှာလဲ”

“သား တက္ကသိုလ်တက်တဲ့ အချိန်ဆိုရင် ကြည့်လို့ရပြီ”

“အမေက အတင်းယူကြည့်ရင်ရော”

“မပြန်ပေါ့။ သူမသိအောင်လို့ သား ကစားနေကျ ခြံထောင့်က မြေကြီးအောက်မှာ မြှုပ်ထားလေ”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် အိပ်ရာက လန့်နိုးသွားတယ်။

အမေက ကျောင်းသွားဖို့ လာနိုးတာပါ။

‘ဒီဒိုင်ယာရီ ရေးတဲ့ စာအုပ်ကိုပါ ကျောင်းအမှိုက်ပုံနှုတ်မှု အိတ်ထဲမှာ ထည့်မှ ဖြစ်မယ်။ ဟိုလူကြီးတွေ့သွားရင် ဖတ်နေဦးမယ်။ ပြီးတော့ အဖေအကြောင်းတွေ သိနေဦးမယ်။’

ဒိုင်ယာရီလေးရေး ငါကတော့ ဆက်ရေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါဆက်ရေးလို့ မရတော့ဘူး ဖြစ်နေတယ်။

ငါ တက္ကသိုလ် ရောက်မှပဲ ပြန်တွေ့မယ်ကွာ။’

ကြာသပတေးနေ့ (12:30)

သား စကားဆုံးတော့ ရုံးတော်ထဲမှာ တိတ်သွားတယ်။ သုတ အမေ့ ခေတ်ငိုသံတို့ ကြားရတယ်။

တရားရုံးကို နေ့လယ် (၁:၃၀) မှာ ပြန်စုမယ်လို့ တရားသူကြီးက အမိန့်ချတယ်။

သုတအမေနဲ့ ပထွေးကိုတော့ တရားရုံးမှာပဲ နေဖို့ တရားသူကြီးက အမိန့်ချမှတ်တယ်။

ကြာသပတေးနေ့ (1:30)

၀ သုတ ရေးထားတာတွေတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သုတ သေဆုံးချိန်မှာ သုတရဲ့ ပထွေးက သုတ အနားမှာ မရှိဘူး။ သုတ ပထွေးက သုတကို သတ်တယ်လို့ ဘာကြောင့် ပြောရတာလဲ။ ဘယ်လို သတ်တယ်လို့ ထင်လဲ။

A အင်း ...။

သားဆက်မဖြေတတ်တော့ပါဘူး။ သူ့တပထွေး သတ်တာပဲ
သားက ယုံကြည်တာ။ ဘယ်လို သတ်တာပဲဆိုတာ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့်
တစ်ခုတို့ သတိရသွားတယ်။

A သူတကို သူပထွေးက ရေတိုက်ပြီး သတ်တာ ဖြစ်မှာပါ။

တရားရုံးတစ်ခုလုံး ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ အတော မသတ်နိုင်
တော့ဘူး။ တရားသူကြီးက တူနဲ့ထုတယ်။ အားလုံး ငြိမ်သွားပြန်ရော။

Q ဘာဆိုလို့လဲ။ ရေသောက်ပြီး လူသတ်လို့ ရတယ်လို့ မကြားဖူးဘူး။

A သူတရဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ သူပထွေးက သူ့ကျောင်းရေဘူးထဲကို သူတို့
အိမ်က သုံးနေကျ ရေသန့်ဗူးထဲက မထည့်ပဲ အခြားနေရာက
ထည့်နေတာကို မြင်ဖူးဘယ်လို့ ရေးထားပါတယ်။ အဲဒါ သူသတ်ဖို့
အတွက် ရေထည့်တာပေါ့။

အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြပြန်ရော။ မရယ်တာဆိုလို့ တရားသူကြီး
ရယ်၊ ရှေ့နေကြီးရယ်၊ သူတအမေ့လုပ် ရှိပါတယ်။

Q ဆိုလိုတာက ရေထဲမှာ တစ်ခုခု ထည့်တယ်ပေါ့။

A အဲဒါတော့ သား မသိဘူး။

Q အဲဒီရေကို ဘယ်လို စစ်ရမလဲ။ သူတကို ထည့်ပေးတဲ့ ရေကလည်း
မရှိဘူး။ သူပထွေး သတ်ကြောင်း ဘယ်လိုမှ သက်သေပြလို့ မရဘူး။

သားတော်တော် စိတ်ညစ်သွားတယ်။ သားက သားအမေတို့
လှမ်းကြည့်ရတယ်။ သူ့က သားကိုပဲ ကြည့်နေတယ်။ အားကိုးရာမဲ့
သွားတယ်။

သူ့တပထွေးကတော့ သားကို ရယ်နေတာပေါ့။
အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့က အမေဆီက စကားတစ်ခွန်း ထွက်
လာတယ်-

“အဲဒီရေကို ကြည့်လို့ရပါတယ် ...”

အော်ပြောလိုက်သော အသံကြောင့် အားလုံးမှာ စိတ်ဝင်စား
သွားပြီး ရှေ့နေကြီးကလည်း နဲ့တန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ သူ့ကအမေတို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဘယ်လိုစစ်ရမှာလဲ ...”

“သားလေးသေတုန်းက သူ့အခေါင်းထဲကို သူ့ရဲ့ အသုံးအဆောင်
ပစ္စည်းတွေပါ ထည့်ပေးလိုက်တယ် ... အဲဒီထဲမှာ
သူ့သောက်လက်စ မကုန်သေးတဲ့ ရေဘူးတစ်ဘူးပါတယ် ...”

“ဟင်”

ခန်းမတစ်ခုလုံး ဆိုသည့်အားတယ်။ မိတ်ဆက်ပေးမှုအရှိန်တလည်း
မြင့်တက်လာတယ်။

သုတပစ္စည်းပြုစုပေးခြင်းမှာ အကျိုးရှိကြောင်းကို မြင်လိုက်ရတယ်။
တရားသူကြီးက ရုံးနားကြောင်းကြော်ငြာတယ်။

သောကြာနေ့

Q ဒေါက်တာ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ။

A ဒေါက်တာ စောမင်းသူဦး လို့ ခေါ်ပါတယ်။

Q ဒေါက်တာခင်များ ... ရုံးတော်ကို Arsenic ဓာတ်အကြောင်း
ရှင်းပြပေးလို့ရမလား။

A Arsenic ဓာတ်က သဘာဝအတိုင်းဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိတဲ့ ဓာတ်
တစ်မျိုးပါ။ တမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ အက်ကွဲကြောင်းတွေမှာ တွေ့ရတတ်ပါ
တယ်။ ရာခိုင်နှုန်းအနည်းငယ်သာပါဝင်တဲ့ Arsenic ဓာတ်ကို
တော့ အပင်နဲ့ အစားအသောက်တွေမှာ တည်ရှိတတ်ပါတယ်။
ဒါ့အပြင် ငါးနဲ့လေထဲမှာလည်း တွေ့ရတတ်တယ် ... Arsenic
ဓာတ်ဟာ အခြားဒြပ်စင်များနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီးတွေ့ရပါတယ် ... အဲဒါကို
Arsenic Compounds လို့ ခေါ်တာပေါ့ ... သူ့မှာ သိသာ

ကွဲပြားတဲ့ အနုအရသာမရှိဘူး ... Arsenic Compound
တော်တော်များများကတော့ သဘာဝအတိုင်းဖြစ်တာများပါတယ်...
လူလုပ်လို့ဖြစ်ပေါ်တာတွေလည်း ရှိပါတယ် ... ဆေးနဲ့ အခြားထုတ်
လုပ်မှုတွေမှာလည်း Arsenic Compound တွေကို
အနည်းငယ်အသုံးပြုလေ့ရှိပါတယ် ... ။

Q ရေထဲမှာရော Arsenic ဓာတ်တွေရှိပါသလား။

A အလွန်အရှေးကြီးတဲ့ ကိစ္စပေါ့ ... ရေထဲမှာ Arsenic ဓာတ်ပါဝင်
နိုင်မှုက တော်တော်များပါတယ် ... လူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ Arsenic
ဓာတ် အလွန်အလွန်နည်းငယ်တဲ့ ပမာဏလောက်ကို လိုအပ်
ကောင်းလိုအပ်ပါတယ် ... ဒါပေမယ့် အရမ်းများရင်တော့ အန္တရာယ်
ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

Q ဘယ်လိုရေမျိုးတွေမှာ Arsenic ဓာတ်တွေ ပါတတ်ပါသလဲ။

A ရေတွင်းရေကန်တွေမှာ တွေ့ရတတ်ပါတယ် ... ဒါကလည်း ကြည့်ရုံ
နဲ့ မသိရပါဘူး ... စစ်ဆေးကြည့်မှ သိရတာပါ ... ရေတွင်း ရေကန်
တိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး ...

Q တစ်ခုမေးပါရစေ ဒေါက်တာ ... ။

▲ မေးပါ ... ရပါတယ် ...။

Q သောက်သုံးရေကန်ပဲဆိုပါစို့ ... အဲဒီရေကန်က အရင်တုန်းက Arsenic ဓာတ်မရှိပါဘူး ... ဒါပေမယ့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် Arsenic ဓာတ်ရှိသွားနိုင်ပါသလား။

▲ ရှိနိုင်ပါတယ် ... ဘယ်လိုမျိုးလဲဆိုတော့ ... Arsenic ဓာတ်က ရေမှာ ပျော်ဝင်နိုင်ပါတယ် ... မြေအောက်ရေတော်တော်များများဟာ လူတွေစွန့်ပစ်ထားတဲ့ Arsenic ဓာတ်ပါဝင်တဲ့ စွန့်ပစ်ပစ္စည်းတွေကြောင့် ညစ်ညမ်းပြီး Arsenic ဓာတ်ပါဝင်နိုင်ပါတယ် ... အဲဒီကနေဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရေတွေကလည်း Arsenic ဓာတ်ပါဝင်နိုင်ပါတယ် ... ဒါ့အပြင် ရာသီဥတုနဲ့ မြေဆွေးတွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ Arsenic ဓာတ်က မြေအောက်ရေတွေမှာ တွေ့ရှိရတာ အများဆုံးပါ ... တစ်လောကတောင် ဝီယက်နမ်နိုင်ငံရဲ့ လူဦးရေ ထူထပ်တဲ့ မြစ်နဲ့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသအနီးက ရေတွင်းရေကန် လေးပုံတစ်ပုံမှာ Arsenic ဓာတ် လွန်လွန်ကဲကဲ ပါဝင်နေတယ် ဆိုပြီး သတင်းထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရပါသေးတယ် ...

Q Arsenic ဓာတ်ပါဝင်တဲ့ရေကို သောက်ခြင်းဖြင့် ရောဂါဖြစ်ပွားစေပါသလား ...။

▲ ဖြစ်တာပေါ့ ... ယေဘုယျပြောရရင် စိတ်ဝန်ဆောင်ခြင်း၊ စိတ်ဖိစီးခြင်းနဲ့ အရေပြားကင်ဆာတို့ကို ဖြစ်စေတယ် ... အသေးစိတ်အနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ ... အများကြီးပေါ့ ... ဒါ့အပြင် Arsenic ဓာတ် ပါဝင်တဲ့ ရေကို သောက်မိတဲ့သူက ချက်ချင်း လက်ငင်း ရောဂါဖြစ် သေဆုံးနိုင်သလို ... ကာလကြာရှည်ရောဂါ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ...။

Q ချက်ချင်းလက်ငင်းရောဂါဖြစ်နိုင်တယ် ... ကြာရှည်ရောဂါဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုပါသလဲ ...။

▲ Arsenic ဓာတ်ပါဝင်မှုပေါ်မူတည်ပါတယ် ... Arsenic အလွန် အကြွေးပါရင် ချက်ချင်းလက်ငင်းဖြစ်ပွားနိုင်တဲ့ ရောဂါတွေရှိပါတယ် ... ဥပမာ ... အော့အန်၊ ဝမ်းလျှော၊ ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းနာကျင်၊ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၊ နှလုံးနဲ့ နှုတ်နှုတ် မြန်၊ ခြေတွေ လက်တွေမှာ ပေါက်ပြဲပြီး မြင်မကောင်းအောင်လည်း ဖြစ်မယ် ... စတဲ့ ရောဂါတွေ အများကြီးရှိတာပေါ့ ...

ကြာရှည်ဖြစ်ပွားစေတာတွေတော့ ... တင်ဆာလိုရောဂါမျိုးနဲ့ နှလုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရောဂါတွေ၊ မျိုးပွားခြင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရောဂါတွေ၊ အာရုံကြောနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ရောဂါတွေ စတဲ့ ရောဂါများ ဖြစ်ပွားတတ်ပါတယ် ...။

Q တစ်ခုထပ်မံမေးပါရစေ ... ဒေါက်တာ ...။

A ဟုတ်ကဲ့ ...။

Q ဆရာစစ်ပေးတဲ့ ... ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရေဘူးထဲမှာ ...
Arsenic ဓာတ်ပါဝင်ပါသလား ...။

A ပါဝင်ပါတယ် ...။

Q ပါဝင်တဲ့ပမာဏ ဘယ်လောက်ရှိပါသလဲ ...။

A တော်တော်များပါတယ် ... မတန်တဆပါဝင်နေပါတယ် ...။

Q ဒါဆို နှလုံးရောဂါအခံရှိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်က ... အဲဒီရေကို
ခဏ ခဏ သောက်မိမယ်ဆိုရင်ရော ... ဆရာ ...

A Arsenic ဓာတ်က ကလေးတွေမှာ အဆိုးရွားဆုံး ခံစားရတတ်ပါ
တယ် ... နှလုံးရောဂါအခံရှိတဲ့ ကလေးဟာ အား ဝံ့ပေါ့ ...
အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ရုတ်ချည်းသေဆုံးရနိုင်ပါတယ် ...

Q ကျေးဇူးပါပဲ ... ဒေါက်တာ ...။

A ဟုတ်ကဲ့ ...။

(အသေးစိတ်မမှတ်မိတဲ့အတွက် ဖေ့ဘွတ်စ်ကို ရှိသမျှ မှတ်တမ်းတွေ
ယူခိုင်းပြီး အဲဒီထဲက ပြန်ကူးရေးထားတာပါ။)

စနေနေ့

သား ဒီနေ့ ဘယ်မှာ မသွားရဘူး။ အိမ်မှာပဲ။

တနင်္ဂနွေနေ့

မနက်ဖြန်ရက်ကို သွားဦးမယ်။ အဲဒါကြောင့် ဘာမှ ထွေထွေ
ထူးထူး မရေးပြစဘူး။

တနင်္လာနေ့ (11:00 AM)

Q နာမည်က ... ဦးနေ ... ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား ...။

A ဟုတ်ပါတယ် ...။

Q သေဆုံးသူ ... ကလေးအမေရဲ့ ဒုတိယအိမ်ထောင်ဆိုတာ ဟုတ်ပါ
သလား ...။

A ဟုတ်ပါတယ် ...။

Q အရင်က ... ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတယ်နော် ... ။

A ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် ... ။ (အနည်းငယ်တုံ့ဆိုင်းနေ)

Q မောင်သုတရဲ့ ရေဘူးထဲကို Arsenic ဓာတ်ပါတဲ့ရေ တမင်သက် သက်ထည့်ပြီး သေစေတယ်လို့ စွပ်စွဲထားတယ် ... ဘာပြောဦးမလဲ။

A ကျွန်တော်မထည့်ပါဘူး ... သူ့ကို အိမ်က သုံးနေကျရေသန့်ဘူးထဲက ရေပဲထည့်ပေးတာပါ ... ပါချင်းပါ ရေသန့်ဘူးထဲကပဲ ပါပါမယ် ... သူ့အမေကို ကျွန်တော်ယူထားတဲ့အတွက် မယားပါသား တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော်ကို မကျေနပ်လို့ ရေးထားတာ ဖြစ်မှာပါ ... ။

Q အိမ်မှာ ဘာရေသန့်သုံးလဲ ... ။

A PPP Purified Drinking Water ကိုသုံးပါတယ် ... ။

Q ဒါဆို မောင်မင်းက ကလေးကို Arsenic ဓာတ်ပါတဲ့ တမင် သက်သက်ထည့်ပြီး သတ်တယ်ဆိုတာ ဝန်မခံဘူးပေါ့ ... ။

A ကျွန်တော်မှ မသတ်တာ ... ။

အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်တယ်။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ အသတ်ကျူဖြူ မှေးမှေးကြပုံရတယ်။ သားကတော့ စိတ်တိုနေတယ်။ ဒီလူကြီးသတ်တာ သေချာပါတယ်။

Q ဒါဆို ... မောင်သုတရဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို သတင်းထောက် ဦးလှဝင်းစီမှာ ငွေကြေးနဲ့ ဝယ်ယူတာကိုရော ဘာပြောဦးမလဲ ... ။

A ကျွန်တော်မဝယ်ပါဘူး ... ။

Q သေချာလား ... ။

A သေချာပါတယ် ... ။

Q အိုကေ ... ဒါဆို နောက်ဆုံးတစ်ခုပဲ မေးတော့မယ် ... ။

A မေးပါ ... ။

Q မောင်သုတကို ထည့်ပေးတဲ့ ရေသန့်ကိုပဲ တစ်အိမ်လုံး သောက်တာလား ... ။

A ဟုတ်တယ် ... ။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date / /

Q ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...။

တနင်္လာနေ့ (11:10 AM)

Q PPP ရေသန့် ကုမ္ပဏီကဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား ...။

A ဟုတ်ပါတယ် ... PPP ရေသန့် ကုမ္ပဏီက ထုတ်လုပ်ရော မန်နေဂျာပါ ...။

Q အဲဒီမှာ တာဝန်ယူတာ ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ...။

A လုပ်သက် (၁၀) နှစ်ရှိပါပြီ ...။

Q ထုတ်လုပ်တဲ့ ရေသန့်ဘူးအားလုံးကို Q.C (Quality Control) ဘယ်လိုလုပ်ပါသလဲ ...။

A သီးသန့်စစ်ဆေးတဲ့ Q.C Department ရှိပါတယ် ... နိုင်ငံ တကာစက်တွေနဲ့ စစ်ဆေးပါတယ် ...။

Q ရေသန့်ထဲမှာ Arsenic ဓာတ် ပြောက်များစွာပါတယ်လို့ လူတစ်ဦးက စွပ်စွဲရင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းချင်ပါသလဲ ...။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date / /

A ဒါမဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပါ ... ရေသန့်ထဲမှာ သိသာလောက်တဲ့ Arsenic ဓာတ် ပါတယ်ဆိုရင် ... ကျွန်တော်တို့ဟာ ပြည်သူတွေ ဆီကို ဖြန့်ဝေလို့မရပါဘူး ... လွန်စွာ အန္တရာယ်ကြီးပြီး ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီလည်း ပြဿနာအကြီးအကျယ်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သိပါတယ် ... ဒါကြောင့် လုပ်ငန်းစဉ်တိုင်းမှာ အမှားအယွင်းမရှိ အောင် စစ်ဆေးပါတယ် ... ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီက အစိုးရရဲ့ အသိ အမှတ်ပြု ကုမ္ပဏီတစ်ခုပါ ...။

Q ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...။

A ဟုတ်ကဲ့ ...။

တနင်္လာနေ့ (11:30 AM)

'ယခုလို အပြန်အလှန်စစ်ဆေးပြီးတဲ့နောက်မှာ ကာယကံရှင် မိခင်ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ထားဦးကို စစ်ဆေးမေးမြန်းရန်အတွက် ဒေါ်ထားဦးရှေ့သို့ ရောက်ရှိရန်'

ယခုအခါ သူတစ်ယောက် အငိုတိတ်နေပြီး တညတညဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်နေတယ်။ အားလုံးရဲ့ အကြည့်များတလည်း သူ့ဆီရောက်နေတယ်။ ဒေါ်ထားဦးက စစ်ဆေးတဲ့နေရာမှာ ဝင်ရပ်လိုက်တယ်။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

Q နာမည်က ... ဒေါ်ထားဦးနော် ...။

A ဟုတ်ပါတယ် ...။

Q သေဆုံးသူမောင်သုတရဲ့ အမေအရင်းနော် ...။

A ဟုတ်ပါတယ် ...။

Q အခု ... ရုံးတော်ကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လျှောက်တဲ့ အမှုအတွက် ဘာများပြောချင်ပါသေးလဲ ...။

A ဟုတ်ကဲ့ ... ရုံးတော်ကိုလျှောက်ထားတဲ့ သားလေး အံ့သြအောင်ရဲ့ စွမ်းခွဲချက်က အမှန်လို့ထင်ပါတယ် ...။

“ဟင်”

“ဟာ”

အားလုံးဟာ တီးတို့၊ တီးတို့၊ အသံများဖြင့် ဆူညံသွားတယ်။
တရားသူကြီးက တူနဲ့ တွေ့ပြန်တယ်။

Q ဘာဖြစ်လို့အဲဒီလိုထင်ရတာလဲ ...။

S M T W T F S
□ □ □ □ □ □ □
Date: / /

A တစ်နေ့မှာ ... သားလေး သုတရဲ့ ကျောင်းရေဘူးထဲကို အခြားနေရာ မှ (ကျွန်မတို့သောက်နေကျရေသန့်ဘူးထဲကမဟုတ်) ရေများ ထည့်ပေးနေတာ တွေ့ရပါတယ် ...။

Q ဘယ်နှကြိမ်လောက်တွေ့တာလဲ ...။

A သုံးကြိမ်ထက်မနည်းပါဘူး ...။

Q ဟုတ်ကဲ့ ... ဆက်ပြောပါဦး ...

A သူက ကျွန်မခင်ပွန်းဟောင်းရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မက်မောလို့ ... ကျွန်မ ကိုယ့်ခွဲတယ်ဆိုတာ နောက်ပိုင်းမှ သိရပါတယ် ...

Q ဘယ်လိုသိရတာလဲ ...။

A ပိုင်ဆိုင်မှု စာရွက်စာတမ်းတွေမေးပါတယ် ...။ ဘယ်မှာထားလဲ ...။ နင်သိရမှာပေါ့ဆိုပြီး ရိုက်နှက်မေးပါတယ် ...။ ကျွန်မကလည်း တကယ်မသိလို့ မသိဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ် ...။ အခုမှပဲ ကျွန်မခင်ပွန်း ဟာ ကျွန်မကို မယုံကြည်လို့ ဒီလိုစီစဉ်ခဲ့တာပဲဆိုတာတွေမပြီး ကျွန်မ နောင်တရနေပါတယ် ...။

ပြောရင်းနဲ့ သူတစ်ယောက်က ပြောလေရော၊ အားလုံး စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွားကြတယ်။

Q ကလေးကိုရော ရိုက်တာတွေဖူးလား ...။

A ကျွန်မရေမှတော့ ငါးခါလောက် လက်ပါဖူးပါတယ် ... အဲဒီအခါမှာ
ကျွန်မနဲ့ ရန်ဖြစ်ရပါတယ် ... အခုမှ သားလေးရဲ့ ဒိုင်ယာရီအရ
ကျွန်မကွယ်ရာမှာလည်း ရိုက်တယ်ဆိုတာ သိရတာပါ ... ကျွန်မ
တော်တော်ကြီးကို စိတ်မကောင်းပါဘူး ... ကျွန်မဟာ မိခင်ဆိုး
တစ်ယောက်ဖြစ်နေရပါပြီ ...

Q ဘာများထပ်ပြောချင်ပါသေးလဲ ...။

A ရုံးတော်ကို ကျွန်မသားလေးအမှု အမှန်ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေး
ဖို့နဲ့ ... အမှုကိုစွဲပြီးပါက ကျွန်မရဲ့ ဒုတိယခင်ပွန်းနဲ့ ကွာရှင်းပေးဖို့
တောင်းဆိုပါတယ် ...။

တနင်္လာနေ့ (1:00 PM)

နေ့လယ်ပြင်းရောက်တော့ တရားခံ ပြီးနေမှီကို ထပ်မံမေးမြန်း
ပါတယ်။ ပြီးနေမှီက ငြင်းချင်ပါသေးတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ တရားသူကြီးက ပြီးလုဝင်းကိုခေါ်ပြီး စစ်ပါတော့
တယ်။ စစ်ဆေးခံရတဲ့ ပြီးလုဝင်းမျက်နှာဟာ တော်တော်ကြီးကို
စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရတယ်။

အဲဒီနောက် စာရွက်စာတမ်းတွေကို သူ့ဆီက လာဝယ်သူမှာ
ယခု ရုံးတော်တွင် တရားခံဖြစ်သူ ပြီးနေမှီဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုသွား
ခဲ့ပါတယ်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ရဲမှူးက တရားခံ ပြီးနေမှီ ထိုင်ရာနေရာမှာ ဝမ်းရံ
ပြီး မတ်တပ်ရပ်နေတာ တွေ့မြင်တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်က လူသတ်မှုပေါ်ပြီ

--- မြို့ --- ရက်၊ --- လ

ယနေ့ တရားရုံးက လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်က ဖြစ်ပွားတဲ့ ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက် လဲကျသေဆုံးမှုအား အမိန့်ချမှတ် လိုက်သည်။

တရားခံဖြစ်သူ မောင်နေဝင်းမှာ ပြစ်မှုထင်ရှားကြောင်းတွေ့ရှိရ သဖြင့် အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် () နှစ် ကျခံစေရန်နှင့် စာရွက် စာတမ်းများအား လွှဲပြောင်းရောင်းချရန် ကြီးစားသော သတင်းထောက် ဦးလှဝင်းအား အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် () နှစ်ကျခံစေရန် အမိန့် ချမှတ်လိုက်သည်။

ထို့ပြင်တွေ့ရှိရသောမောင်သူတစ်ဦးခင်ပိုင်စာရွက်စာတမ်းများ အား မောင်သူတစ်ဦး အဖေ သေတမ်းစာအရ ပြုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်ဟု သတင်းရရှိပါသည်။

--- သတင်းစာ

သုတ အပေ၏ သေတမ်းစာ

ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်သော ငွေကြေးများ၊ ရှယ်ယာများ၊ အိမ်ခြံမြေများအားလုံး၏ လေးပုံနှစ်ပုံအား ကျွန်တော်သား မောင်သုတ အရွယ်ရောက်ချိန်၌လည်းကောင်း၊ နှစ်ပုံတစ်ပုံအား မောင်သုတလှူဒါန်းလိုသော နေရာသို့ လှူဒါန်းရန်နှင့် ကျန်တစ်ပုံအား ၎င်းမိခင်အတွက် ၎င်းအရွယ်ရောက်လာချိန်တွင် ကျေးဇူးဆပ်ရန်အတွက် တစ်ပုံ အသီးသီး သတ်မှတ်ထားပါသည်။

ပူးတွဲပါ စာအိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော်၏ ပိုင်ဆိုင်မှု အထောက်အထားများအား ကျွန်တော်သားနာမည်နဲ့ လွှဲပြောင်းပြုလုပ်ထားသော ပိုင်ဆိုင်မှုများ ဖြစ်ပါသည်။

အရွယ်မရောက်ခင် ကျွန်တော်သား ကွယ်လွန်ခဲ့ပါက သုံးပုံအား လှူဒါန်း၍ ကျန်တစ်ပုံအား ၎င်းမိခင်အတွက် ကျေးဇူးဆပ်ငွေဟု ယူဆပါရန်။

(လက်ဗွေ)

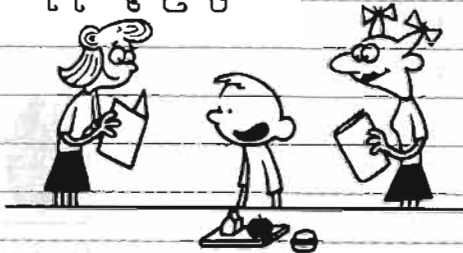
စာပါးနေ့

ဒီနေ့ကျောင်းပြန်တက်ရမယ့်နေ့ဆိုတော့ တက်ကြွနေတယ်။
အမေနဲ့ အဖေက သားစာပေါ်ယံကြည့်မှ ပိုပြီးလားတယ်လို့လည်း ခံစား
လာရတယ်။

အစ်ကိုကလည်း သားကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံနေတယ်။
ကျောင်းရောက်တော့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ တော်တော်များများက
သားကို ပြုစုကြတယ်။

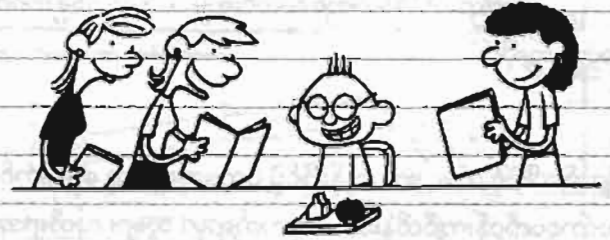
လာနှုတ်ဆက်ကြတဲ့ လူတောင့်တယ်။ သူတို့တို့တော့ သား
မသိပါဘူး။ ကျောင်းခန်းထဲ ရောက်တော့လည်း ဒီလိုပါပဲ။ နှုတ်ဆက်ကြ၊
စကားလာပြောကြနဲ့။ ထူးခြားတာက ဝှင်ထိုး ဝှင်ထိုးပါ။

သားတို့တကယ့်တကယ့်လာနှုတ်ဆက်တယ်။ သူတို့ကျောင်းစာအုပ်
မှာ အမှတ်တရရေးပေးဖို့လည်းပြောတယ်။

ပျော်လို့က်တာ။ ဘယ်လိုပျော်လို့ ပျော်နှိုင်းမသိဘူး။ လော့ရှည်
တို့တော့မတွေ့ဘူး။ လော့ရှည်သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်တဲ့ ဝှပု၊ ဝက်ကြီးနဲ့
ဆံထောင်တို့ကလည်း သားသူငယ်ချင်းလုပ်ချင်ကြောင်း လာပြောတယ်။

ဘောင်ဘုန်းမှာလည်း ကောင်းလေးတွေ ပိုင်းနေတယ်။
ဘောင်ဘုန်းတော့ မျက်နှာကြီး တဖြည်းဖြည်းပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ အခန်းရွှေကို ကျောင်းစောင့်ကြီးရောက်လာပြီး
“မင်းတို့ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဝှင်ပြည့်လုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောသံကြား
တယ်ကွ” ဆိုပြီး လာပြောသွားတယ်။

အားလုံးက “ဟေး” ကနဲ ခေါက်ကြတယ်။ ဒီနေ့က သားဘဝမှာ
အပျော်ဆုံးပါပဲ။

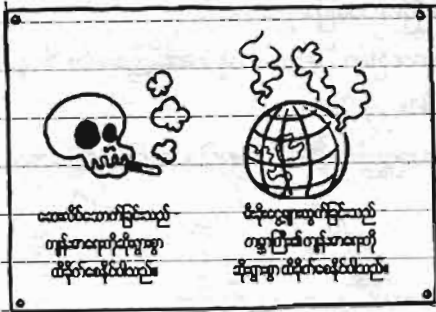
လော့ရှည်က ဒီနေ့ ကျောင်းမတတ်ဘူးလို့ သိရတယ်။

မုန့်တူးနေ့

ဒီနေ့ သားနဲ့ ဘောင်ဘုန်းကျောင်းရွှေရောက်တဲ့ အချိန်မှာ ကျောင်း
အဝင်ဝကြော်ပြာသစ်ပန်းရွှေတွင် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ
တိုးဝှေ့ကြည့်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ သားတွေများ ကြည့်နေတာပါလိမ့်။
မိတ်ဝင်စားသွားတယ်။

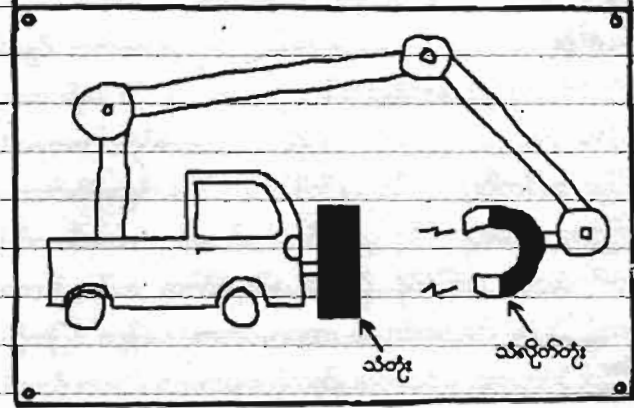
ကလေးပီပီ သားလည်း အတင်းတိုင်းပြီး ဝင်ကြည့်တာပေါ့။
ဆောင်ဘုတလည်း အရပ်ပူတော့ အနောက်ကနေ ခုန့်ပြီးကြည့်တယ်။
ကြော်ငြာသင်ပုန်းပေါ်တွင် သတင်းစာမှ သတင်းတစ်ခု ထင်ထား
တာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

မြို့နယ်ပေါင်းစုံ ကလေးကာတွန်းပြိုင်ပွဲ ပထမဆုရရှိခဲ့သူ ရှေ့ဆောင်၏
သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေးလက်ရာမှာ သူများ လက်ရာအား
ခိုးကူးထားခြင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ အောက်ပါပုံမှာ
မူရင်းအတိုင်း ကူးဆွဲထားသည့် ပုံဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ပထမဆုရရှိခဲ့သည်ကိုယ်ပြီး ဒုတိယအကောင်း
ဆုံးဖြစ်ခဲ့သည့် မောင်အံ့သြအောင်၏ လက်ရာအား ပထမဆုအဖြစ်
မြို့နယ်ပေါင်းစုံကလေးကာတွန်းပြိုင်ပွဲမှ ကြေညာအပ်ပါသည်။

ကမ္ဘာကြီးအတွက် မိနိုက်ခွေးထုတ်တိုက်မှု

လေးစားစွာဖြင့်
လူနေ

S M T W T F S

□ □ □ □ □ □ □

Date: / /

S M T W T F S

□ □ □ □ □ □ □

Date: / /

ကျေးဇူးတင်လွှာ

ဘီအိုအိုစောအတွက် လိုချင်သောတာတွန်းပုံစံများအား၊ ဖိုးလင်း၊
ဖိုးချုပ် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သောက်ရင်း၊ ရေးဆွဲပေးခဲ့သည့် ကာတွန်း၊
ဆရာ၊ ဝိညာဉ်မြတ်၊ အလုပ်တွေမအားသည့်ကြားက ကြားပေါက် Book
Layout လုပ်ပေးခဲ့သည့် ဒီဂိုင်း၊ ရဲဝင့်ကျော် (ခ) ရဲခလား၊ ပိုက်ဆံ
တောင်းခါနီးတွင် ခေါင်းကိုက်၊ ခိုက်နာ၊ ရင်ပူ၊ ရောဂါတစ်ခုခု မဖြစ်မနေ
ဖြစ်တတ်သော ကျွန်တော်ရဲ့ ထုတ်သေ့၊ ဤဝတ္ထုပုံစံလေး ရေးကြည့်ရင်
ကောင်းမယ်ဟု အကြံဉာဏ်ပေးခဲ့သည့် နိုင်ငံခြားမှ သူငယ်ချင်းတစ်ဦး
ထို့အပြင် ကျွန်တော်စာအုပ်များအား၊ ကောင်းကောင်း ဆိုးဆိုး ဖတ်ရှုပေး
ခဲ့သည့် စာဖတ်ပရိသတ်များတို့လည်း အတူးပင် ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

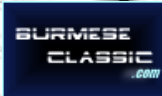

လေးစားစွာဖြင့်

လှနေ

“ပါဆယ်” လုံးချင်းစာရွှေ
သိန်း (၂၀) ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍

အိမ်မက်အသစ် စာပေသို့ ရောက်ရှိလာသော အခြေမှန်သူ (၁၁၁) ဦးထဲမှ ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၁၇) ရက်နေ့တွင် City Star Hotel ၌ စာနယ်ဇင်းဆရာ၊ ဆရာမများ၏ ရှေ့မှောက်တွင် ဆရာသစ္စာနီ၊ ဆရာလွမ်းဝေနိုင် (မန္တလေးအရက်ဦးကျနယ်)၊ ကိုမျိုးမြန်မာစာ (ပေါ်ပူလာကျနယ်)၊ ဆရာသူနီသူအောင် (ရတီမဂ္ဂဇင်း)၊ ဒေါ်နီယုဝေ (Hello Madam Fashion Catalogue) တို့မှ အောက်ပါ (၅) ဦးအား ထပ်မံ၍ မဲနှိုက်ရွေးချယ်ခဲ့ပါသည်။

- ၁။ မသင်းသင်းမြတ်စိုး
၁၂/သလန (နိုင်) ၁၀၅၁၀၇
အမှတ် (၇၅)၊ တိုက်ခေါက်ဘုရားလမ်းဆုံ၊ သန်လျင်မြို့
- ၂။ မဝင်းပိုင်၊ အောင်
၁၂/တမန (နိုင်) ၁၁၁၉၃၂
အမှတ် (၄၃)၊ ပထမထပ်၊ အင်းဝလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
- ၃။ မထက်ထက်ဝေ
၁၀/မလမ (နိုင်) ၁၉၂၆၇၃
အမှတ် (၆၅၈/A)၊ နတ်မောက်တန်း၊ မောင်ငံရပ်၊
မော်လမြိုင်မြို့

S M T W T F S

□ □ □ □ □ □ □

Date: / /

၄။ မောင်စိုင်းစိုးအောင်

၉/မကန (နိုင်) ၁၂၆၉၀၀

မိုးကုတ်မြို့ အနောက်ပိုင်း။

၅။ မောင်ရဲရင့်အောင်

၁၂/ဥကတ (နိုင်) ၁၈၈၃၀၂

အ.ထ.က (၆)၊ ဗိုလ်တထောင်ကျောင်းဝင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အထက်ပါ ရွေးချယ်ခံထားရသူ (၅) ဦးထဲမှ သိန်း (၂၀) ရရှိမည့် ကံထူးရှင် (၁) ဦးအား ထပ်မံ၍ ရွေးချယ်မည့် ဖြစ်ပါသောကြောင့် "လူနေ၏ ဘီအိုအိုကေ" လုံးချင်းဝတ္ထုထွက်ပြီး တစ်ပတ်အတွင်း ဆက်သွယ်မည် ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးအပ်ပါသည်။

အိမ်မက်အသစ်စာပေ